ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ Νο 6
ΔΡΧ. 1100

RED HOT CHILI PEPPERS
URBAN DANCE SQUAD
GREG SAGE
PUBLIC ENEMY
CONSOLIDATED
CRANES
NIRVANA
COWBOY JUNKIES
MADCHESTER
MISFITS
CHARLIE HARPER
LORD LITTER

VENUS BEADS
MUDHONEY
COSMIC TEDS
ΕΡΕΒΟΣ
Γ. ΤΣΙΓΚΟΣ & ΜΑΥΡΟΙ ΚΥΚΛΟΙ
Δισκοκριτικές, Νέα κλπ. κλπ. κλπ...

Περιέχει LP
με 11 ελλην.
συγκροτήματα

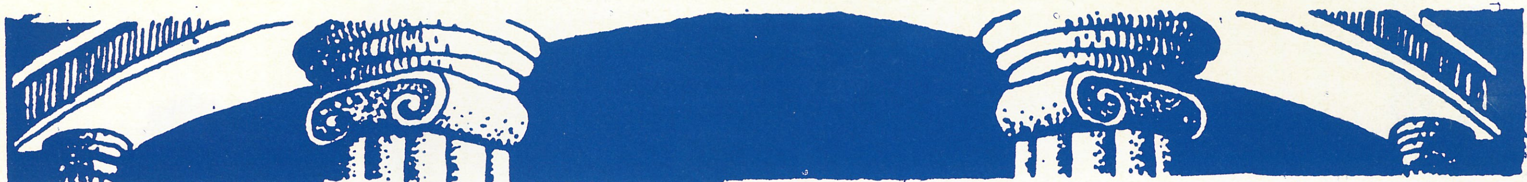
ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β-23
ΤΕΥΧΟΣ Νο 6
ΑΝΟΙΞΗ '92

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Υπεύθυνοι Εκδοσης, ύλης: Δημήτρης Αργυρόπουλος, Γιάννης Κολοβός. **Καλλιτεχνική επιμέλεια, σελιδοποίηση:** Βασίλης Μπακόπουλος. **Αφθονοι φραπέδες-διαλογισμοί:** Νίκος Μπακόπουλος. **Πολύτιμη βοήθεια:** Γιάννης Φοβάκης. **Συνεργάτες:** Θανάσης Αρβανίτης, Γιάννης Κολοβός, Γιάννης Κορρές, Αλέξανδρος Κρητικός, Χρήστος Μίχος, Αργύρης Μπαντίκος, Νίκη Παπαδοπούλου, Παναγιώτης Πανότας, Παναγιώτης Φουρκιώτης και Μάϊρα Ζ., Γωγώ, Jesus Cross. **Φωτογραφίες:** Τζένη (Deus ex Macina, Ναυτία), Χάρης (Mano Negra). Ευχαριστούμε όλους τους διανομείς μας για την βοήθεια που μας προσφέρουν αφιλοκερδώς. Επίσης τους Γιάννη Ασημακόπουλο, Ματίνα, Πόπη. **Διανομή βόρεια Ελλάδα:** Παπαγεωργίου Μιχάλης.

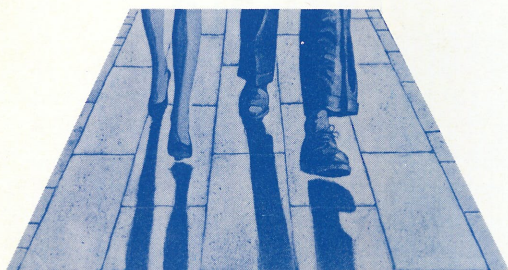
Διεύθυνση: Τ.Θ. 74239, 16000 ΑΘΗΝΑ

ΣΤΗΛΕΣ

Δ.Α.

Οσο

προλαβαίνουμε

΄Αλλο πάλι τούτο! Φανζίν καπάκι με δίσκο! Μεγάλο δίσκο! Αρκετά περίεργο! Δισκογραφική εταιρεία την είδαμε; Χμ! Η αλήθεια βρίσκεται κάπου αλλού! Το μοναδικό εργοστάσιο που αναλαμβάνει κοπή μικρών δίσκων στην Ελλάδα (η G.P.I.) ανέβασε τόσο πολύ την τιμή τους ώστε κάνει πλέον ασύμφορη την κυκλοφορία τους. Έτσι το είδος τείνει προς αφανισμόν! ΄Ενα χιλιάρικο για περιοδικό-σιγκλ θα φαινόταν υπερβολικό. (΄Ασχετα αν στο εμπόριο τα σιγκλ πουλιούνται από οκτακόσιες και πάνω). Τέλος πάντων αυτή η ιστορία τελειώνει κάπου εδώ. Και αρχίζει μια άλλη φάση, πολύ δυσκολότερη που δεν ξέρω πού θα μας βγάλει... Το τεύχος άλλαξε —και πάλι— σχήμα. Και στα εξώφυλλα τα δύο καλύτερα —για μένα— γκρουπ της προηγούμενης χρονιάς οι NIRVANA και οι RED HOT CHILI PEPPERS. Οι πρώτοι έχουν παρελάσει απ᾽ όλα σχεδόν τα μουσικά έντυπα (ελληνικά και ξένα). Και μείς ως συνήθως· τελευταίοι (περνάει ο καιρός και δεν το καταλαβαίνουμε γαμώτο). Ο θόρυβος πάντως γύρω απ᾽ το όνομά τους δεν έχει σταματήσει. Και φυσικά δεν αρνιόμαστε ότι γουστάρουμε το γκρουπ και την ανέλπιστη επιτυχία που έχει. ΄Οπως γουστάρουμε και τους RED HOT CHILI PEPPERS παρόλο που γι᾽ αυτούς δεν γράφτηκαν διθύραμβοι. Αν και το αξίζουν... Στα περίεργα των καιρών μας και το άνοιγμα των μεγάλων εταιρειών στα συγκροτήματα της ανεξάρτητης σκηνής (ή εναλλακτικά όπως λέγονται). Δεν τίθεται πια θέμα ιδεολογικό από πλευράς γκρουπ (υπήρχε ποτέ;) ούτε αντιεμπορικότητας από πλευράς εταιρείας! Υπάρχει ψωμί για όλους... Στη χώρα μας η κατάσταση, γενικά, αλλοπρόσαλλη. ΄Οπως πάντα δηλαδή. Γι᾽ αυτό και δεν πρέπει να μας αμφισβητούνε σαν λαό, είμαστε original. Δεν μοιάζουμε με κανέναν άλλο... Τα δικά μας γκρουπ δεν φαίνεται να το βάζουν κάτω. ΄Ετσι έχουμε αρκετές κυκλοφορίες αυτούς τους πρώτους μήνες του εννενήντα δύο. Οι ΤΡΥΠΕΣ, χωρίς άλλη κυκλοφορία παραμένουν το πιο δημοφιλές γκρουπ. Οι LAST DRIVE φαίνεται ότι έχουν στρέψει για τα καλά το βλέμμα τους εκτός συνόρων. ΄Οπου η ακτινοβολία τους είναι ακόμη μεγαλύτερη. Το πιο ζόρικο (και ζωτικό) γκρουπ πάντως, αυτή τη στιγμή, είναι οι DEUS EX MACINA. Η εξέλιξή τους είναι εντυπωσιακή. Το «Execute the law», θα είναι το τραγούδι της χρονιάς (αν κυκλοφορήσει το σιγκλ μέσα το ᾽92 με την καθυστέρηση που έχει). Και σε χρωματιστό βινύλιο... ΄Ερχεται και το καλοκαίρι! Δυνατή μουσική, ταχύτητα, παραλίες! Γουστάρω βόλτες!

Οι Σκιές του Β-23 μοιάζουν ένα 100% μουσικό έντυπο. ΄Η τέλος πάντων ένα έντυπο που ασχολείται με την προωθημένη τέχνη σε αρκετές πτυχές της. Οι υποκουλτούρες που λόγω του δημοφιλούς χαρακτήρα τους γίνονται κυρίαρχες, η ζωή εν γένει ενός κοινού μικρής ηλικίας, με μεγάλη δίψα για ζωή, δημιουργία (έστω λιγότερο ή περισσότερο), διασκέδαση, ακραίες ψυχολογικές μεταπηδήσεις, κοκ.

Με κάποια λύπη λοιπον βλέπω, το κοινό του Β-23 ζωντανό αρκετά, για να πω και την αλήθεια - να εμμένει και να ζητά από εμάς: περισσότερη μουσική, κινηματογράφο, δίσκους, (μερικά) θέατρο, κλπ.

Κατανοώ πλήρως το λόγο που γίνεται αυτό. Οι δραστηριότητες κατακερματίζονται, διαχωρίζονται από την κοινωνική πραγματικότητα. Η γνώση π.χ. της μουσικής, δρα συχνά σε βάρος της κοινωνικής κατανόησης.

Αλλά και η κοινωνική εμπειρία περιορίζεται - και η αντίδραση εκτονώνεται - σε άσφαιρους καλλιτέχνες με ηχηρά ονόματα του στυλ Αντίδραση, Απολίτιστοι, κλπ.

Και από εμάς ζητούν κι άλλη μουσική! Βέβαια κανείς δεν προσέχει πως για να πάει από το σπίτι του στο Ρόδον, στο Αν, στο Rock Palais βγαίνει στο δρόμο, πέρνει λεωφορείο. Για να πληρώσει το εισιτήριο δουλεύει (αυτός ή κάποιοι γι᾽ αυτόν). Πάει στο σχολείο, σε κάποια σχολή. Ψωνίζει, περπατάει, οδηγεί. ΄Εχει κοινωνικές επαφές. Πίνει, τρώει, αναπνέει. Κοιμάται και βλέπει όνειρα. Είναι όμως σε θέση να κατανοήσει τι κάνει, πως και γιατί το κάνει. Ποια η πρωτοβουλία του σ᾽ αυτό; Ας αλλάξουμε επίπεδο. ΄Ισως να υπάρχουν σικέ ποδοσφαιρική αγώνες. Μάλλον υπάρχουν σικέ ιπποδρομιακές κούρσες. Σίγουρα υπάρχει σικέ χαρτοπαιξία. Είναι όμως δεδομένο πως υπάρχουν σικέ υποθέσεις που φτάνουν στα δικαστήρια. Και άλλες αποκαλύπτονται, άλλες όχι - δεν είναι εκεί η ουσία. Η ουσία είναι πως η εξόντωση ατόμων μέσω συνεχών κλήσεων στα δικαστήρια ήταν και είναι ένα «κόλπο» που εφαρμόζεται. Ας πάρουμε την υπόθεση Γ. Μπαλή - Θ. Τριανταφύλλη. Κατηγορούνται - σήμερα - για κλοπές και φθορές κατά την κατάληψη του Πολυτεχνείου το ᾽90 - δύο χρόνια πριν. Οδηγούνται στις φυλακές ως «ιδιαίτερα επικίνδυνοι» αλλά «προσωρινά» ενώ η όλη κατηγορία βασίζεται σε «ενδείξεις». «Ενδείξεις» υπήρχαν και στη δίωξη του Μπαλή, για την αντιπυρηνικη διαδήλωση του ᾽86, «ενδείξεις» και πρόσφατα, όταν - ως ένας από τους «33» αφισσοκολλητές - βασανίστηκε στην ολιγοήμερη κράτισή του, για να αποδειχθεί στο δικαστήριο ότι η υπόθεση ήταν «πολύ μικρή για να πάρει τέτοιες διαστάσεις». Και τα πράγματα είναι φανερά. Ναι μεν ο κίνδυνος του Τσέρνομπιλ ήταν υπαρκτός, η βία -στίς νόμιμες εκφράσεις της - είναι καθημερινή, ο φασισμός ανεβάζει τις μετοχές του, ολόκληροι εργατικοί πληθυσμοί οδηγούνται στη λιμοκτονία, ο κόσμος βγαίνει προς την αποβλάκωση, όμως δεν πρέπει κανείς να σηκώσει κεφάλι. Επιτρέπονται μόνο περιστασιακοί σιχτιρισμοί μπρος από την ώρα της βουλής στην τηλεόραση. Η αποβλάκωση έχει και το αλατοπίπερό της.

Τώρα τι σας νοιάζουν εσάς αυτά αδάμαστοι μου rockers? Μα αν διανοηθήκατε να θέσετε το ερώτημα είστε άξιοι της τύχης σας.

Τα όρια της σκληρότητας

Αργύρης Μπαντίκος

Λοιπόν, λοιπόν, εθνοσωτήριο έτος 1992. ΄Ετος δίσεκτο μα συνάμα προκλητικό μια και φαντάζει πολύ ενδιαφέρον. Καιρός να γράψω μερικές κακίες όπως θα ᾽λεγαν και μερικοί φίλοι. Ο τελευταίος των καταραμένων Shawn McGowan διώχνεται απ᾽ τους Poques ως μη επαγγελματίας και στη θέση του παίρνουν τον Στράμμερ τον καραγκιόζη. Σίγουρα αυτός είναι επαγγελματίας και έξυπνος μια και κατάφερε να γίνει πλούσιος πουλώντας (και σε πολύ τσουχτερή τιμή μάλιστα) επαναστατικές ιδέες. Οι Αθηναίοι θα τρέξουν να γεμίσουν τις αίθουσες που θα παίζεται η καινούργια ταινία του Βέντερς, όπως έγινε με τα «φτερά του ΄Ερωτα».

Βλέπεις αν δεν δεις Βέντερς είσαι ένα τίποτα. Και ρε γαμώτο θυμάμαι πως εκείνη την εποχή που το Στούντιο πρόβαλε τα «φτερά του ΄Ερωτα» και δεν έπεφτε καρφίτσα, λίγα τετράγωνα πιο κάτω στην Τροίας, το Ιλιον έπαιζε την «Κατάσταση των Πραγμάτων» και μέσα ήμασταν τρεις και ο κούκος. Αλλά φαντάζομαι ότι όλοι θα την είχαν δει αυτή την ταινία έτσι; Η σ᾽ εκείνον τον σινεμά στο Πα-

γκράτι, το καλοκαίρι του '86, '87 δεν θυμάμαι γαμώτο, στην ταράτσα που λειτουργεί ως καλοκαιρινό σινεμά και έπαιζε την πρώτη ταινία του ίδιου στην Αμερική και ζήτημα θα' ταν αν ήμασταν δεκαπέντε άτομα.

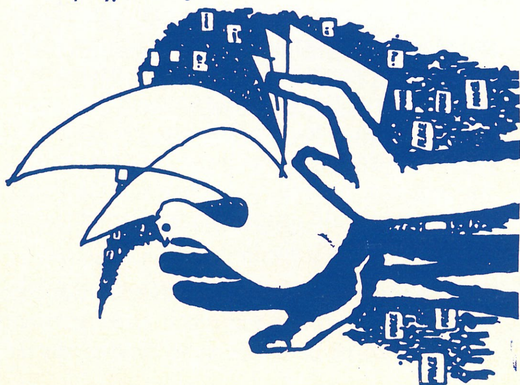
'Ασε που γέμισε ο κόσμος πέτσινα και Doc Martens. Και να σου μιλάνε για τον Cave με τουπέ και θράσος, και φυσικά μύστες της ανεξάρτητης σκηνής από παλιά. Μόνο που εγώ θυμάμαι όταν είχε ανοίξει το Ρόδον τη συναυλία δύο κορυφαίων προσωπικοτήτων μπροστά σε ελάχιστα άτομα. Μιλάω για αυτή πού 'χε δώσει ο Sudden με τον Rowland S. Howard και αναρωτιόμουν που ήταν όλοι αυτοί που' χαν κατακλύσει το Σπόρτιγκ για κείνη τη φοβερή συναυλία των Birthday Party ή το Club 22 για τις δύο μέρες του Cave. Και με εισιτήριο ξεφτίλα, αν θυμάμαι καλά 700 δρχ. Και τώρα όποιος μαλακοτρίφτης και να 'ρθει θα τρέξουν τα κορόιδα. Και ποιός δεν θυμάται την death εποχή που έβλεπες χιλιάδες χαροκαμένους τύπους. Ρε σεις που χαθήκανε όλοι αυτοί; Λέτε ν' ακολούθησαν τον Curtis στον παράδεισο των χνουδωτών πασατέμπων (νόστιμοι, ολόλευκοι, απαλοί); Βέβαια υπάρχει ο ανεξάρτητος τύπος. Εδώ το πράμα έχει πολύ πλάκα. Θέλω να πιστεύω ότι οι περισσότεροι ξεκίνησαν ένα δικό τους, περιοδικό από αγάπη να μοιραστούν τις γνώσεις τους. Δεν μ' ενοχλεί πια το χρήμα που 'χει πέσει μέσα, διαφημίσεις κτλ. Μην βρεθεί κανείς και μου πει πως αλλιώς δεν βγαίνουμε κτλ. κτλ. γιατί αυτό μου θυμίζει ένα πολύ γνωστό περιοδικό με αρκετά χρόνια πορείας που εδώ και τέσσερα-πέντε χρόνια, θυμάμαι να κλαίγεται και να λέει ότι κλείνει. Και να η τιμή ν' ακριβαίνει, η ύλη βαρετή και συνηθισμένη, ούτε μετάξι ν' αγοράζαμε. Τέλος πάντως δεν είναι αυτό που μ' ενοχλεί. Μ' εκνευρίζει το ύφος των περισσοτέρων που γράφουν μέσα. Η συμπεριφορά τους και η αποδοχή τους στο ρόλο του δημοσιογράφου και από πάνω να ειρωνεύονται τους επαγγελματίες δημοσιογράφους. Ε! αυτό είναι αστείο.

Χρόνια διαβάζω φανζίνς, τόσο ελληνικά, όσο και ξένα, και τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί όπως αυτό τα τελευταία τρία χρόνια που ένα σωρό φελλοί ειρωνεύονται, γλύφουν, αυτοπαινεύονται, το παίζουν ειδικοί, ρε συ μέχρι και διανοούμενοι το παίζουν άλλοι. Ούτε ο 'Ηχος στα σκοτεινά έτη '83, '84, 85 δεν ήταν έτσι. Και κάτι ακόμη. 'Αλλο χιούμορ και άλλο γελοιοποίηση.

Θυμάμαι σ' ένα παλιό ΠΟΠ+ΡΟΚ που ο Κοντογούρης έσκιζε τα ιματιά του για τις τιμές, που έχουν τα άλλα δισκάδικα, για την αισχροκέρδεια. Πάω λοιπόν στο δικό του και βρίσκω το «Process of weeding Out» EP των Black Flag, το μοναδικό που μου λείπει. Πάω ρωτάω τον συνιδιοκτήτη πόσο κάνει και και είναι που μένω. Τρισήμισι χιλιάδες, αν είναι δυνατόν. Η τιμή του από την SST είναι εξήμισι δολλάρια. Δεν βαριέσαι...

Μια χαρά είναι εδώ σπίτι μου και ν' ασχολούμαι με τον εαυτό μου. 'Αλλωστε αυτό είναι και το μόνο που αξίζει. Να βελτιώνεις τον εαυτό σου πρώτα απ' όλα.

Καληνύχτα σας

...τους εγγαστριμύθους*, Ευρυκλέας πάλαι, νυνί Πύθωνας προσαγορευομένους

Τυφλοπόντικας
Εναλλακτικός Σταθμός

Το ζήτημα της αυτόνομης έκφρασης των πολιτών σήμερα τίθεται οριακά. Δεν είναι τυχαίο ότι ο προβληματισμός έρχεται από αυτούς που δε χωρούν σε κανένα δικτυωμένο ΙΝ ραδιοτηλεοπτικό σταθμό, από αυτούς που θεωρούν το ραδιόφωνο μέσο για να δικτυωθούν οι ίδιοι μεταξύ τους και όχι να συμμετάσχουν σε μια αμφίβολη σχέση με το ίδιο το μέσο.

Η παντοδυναμία των ιδιόκτητων ΜΜΕ είναι η παντοδυναμία στο μήνυμα και διαμεσολάβηση στον πρωτογενή κοινωνικό διάλογο. Με τη θέσπιση αντικειμενικών κριτηρίων στα ΜΜΕ, η αναπαραγωγή αντικατέστησε την παραγωγή ως κέντρο της κοινωνικής ζωής και οδήγησε στην εξαφάνιση των αξιών χρήσης των προϊόντων, στην υποχώρηση των ταξικών αντιθέσεων και συγκρούσεων και τελικά στην απώλεια της ελπίδας για μια αλλαγή μέσα από την «ανατροπή», το «νέο κοινωνικό υποκείμενο», το «σοσιαλισμό» κ.α.

Δημιουργείται έτσι ένα σύμπαν προσομοιωμάτων και υποκαταστάτων χωρίς σημαινόμενα, το οποίο μέσα από την κυριαρχία του σημαίνοντος, οδηγεί στην αναίρεση του νοήματος και τη διάλυση των ορίων και των στόχων των σύγχρονων πολιτικών σχεδίων. Η απώλεια του νοήματος και της δυνατότητας κριτικής εκτίμησης των πληροφοριών, συνδέεται με την ουδετεροποίηση όλων των μηνυμάτων και την κατάληξη της διαδικασίας σημασιοδότησης σε μια ουδέτερη διαδικασία δημιουργίας θορύβου. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο της μαζικής παραγωγής σημείων, τα ΜΜΕ είναι ο σύγχρονος ηγεμόνας, ο μεγάλος αδελφός, ο δημιουργός της πληθώρας σημείων χωρίς νόημα και περιεχόμενο. Είναι το μπετόν που χύνουν οι εργολάβοι στην κοινωνία, εμποδίζοντας έτσι τον αυτοκαθορισμό της αντανάκλασής της, δηλαδή της εικόνας της, άρα και του αυτοκαθορισμού του εαυτού της.

'Ετσι η απλοϊκή (και δοκιμασμένη στο παρελθόν στους χώρους της πολιτικής) άποψη ότι μέσα από τη διάχυση στα ΜΜΕ θα ξαναμιλήσουμε μεταξύ μας (επειδή είμαστε μαλθουσιανά υπεράριθμοι), συναντά το αντίστροφό της στην αποστειρωτική εσωστρέφεια των κόκκινων (ή άλλων χρωμάτων) νησίδων. Αν το μέσο είναι το μήνυμα, τότε ή θα σβήσουμε στους αδιέξοδους λαβύρινθους των NETWORKS ή θα καταρρεύσουμε απομονωμένοι από την εργαστηριακή μοναξιά των σποραδικών πειραμάτων.

Η είσοδος του μυνήματος στο νεοφιλελεύθερο χρηματιστήριο και η επακόλουθη μετατροπή του σε χρήμα, συντελέστηκε πονηρά. Πρώτα διασφαλίστηκε η κυριαρχία στη διανομή των μέσων από τις πανελλήνιες (και ελληνικές προς το παρόν) αλυσίδες δικτυώσεων, αναμεταδόσεων και διαφημιστικών κυκλωμάτων. Τώρα επισφραγίζεται η παντοδυναμία των εκδοτών, των εργολάβων, των εφοπλιστών και των βιομηχάνων, που τυπικά νομιμοποιούνται μέσα από νόμους που φωτογραφίζουν την ηγεμονία τους.

· Το ραδιόφωνο τελικά είναι το μόνο μέρος του κόσμου και το τελευταίο ομαδικό μέσο που έχουμε ακόμη στα χέρια μας: «για να επηρεάσουμε άμεσα την κοινωνία και, σε εποχές φτηνής νεύρωσης και σαχλού αισθησιασμού, όπως ετούτη όπου έχουμε αποτελματωθεί τώρα, για να καταπολεμήσουμε αυτόν τον αισθησιασμό με μέσα φυσικά που μπροστά στη δύναμή τους δε μπορεί να αντέξει».

«Φτάνουν πια τα ατομικά ποιήματα που κάνουν καλό σ' αυτούς που τα γράφουν πιο πολύ απ' όσο σ' αυτούς που τα διαβάζουν».

Ο νεοφιλελευθερισμός για να «συναινέσει» στη διάδοση των ιδεών πρέπει να τον εξαγοράσεις, να επενδύσεις, να παίξεις στο χρηματιστήριό του, να τον απειλήσεις μιλώντας μέσα από τη γλώσσα του. Αυτό το παιχνίδι η κοινωνία θα το παρακολουθεί με σίγουρο ενδιαφέρον. Αντίθετα θα κωφεύει στη συντεχνιακή υπεράσπιση οποιουδήποτε «κεκτημένου», μια και οι αντιστάσεις της βασισμένες στην αντίληψη του κράτους-ρυθμιστή των πάντων, έχουν καμφθεί. Κι αυτή είναι η εκμαυλιστική σκιά του παρελθόντος πρόνοιας, που παγώνει τα πειράματά μας σε ψευδείς συσπειρώσεις ενάντια σε εχθρούς, όπως το παντοδύναμο κράτος, το οποίο έξυπνα υποχωρώντας αφήνει το πεδίο ελεύθερο στο κεφάλαιο. Η στρατηγική αυτή υποχώρηση αυτόματα το τοποθετεί στην παραδοσιακή του θέση της υπεράσπισης της ιδιοκτησίας.

Το κενό που αφήνει το υποχωρούν κράτος και η συρρικνούμενη υπερπολιτικοποίηση, το συμπληρώνουν οι κλίκες μέσα και έξω από την κυβέρνηση, οι συσπειρωμένοι εκδότες, οι εργολάβοι και τα δημοσιογραφικά συνεργεία τους, η πολεοδομία, το υπουργείο Συγκοινωνιών για τυπικές παραβάσεις και όχι η άμεση πολιτική καταστολή των ΜΑΤ. Οι καταλήψεις π.χ. θάχουν να κάνουν όλο και περισσότερο με ειδικές μονάδες λίγων υπερεκπαιδευμένων μισθοφόρων, παρά με τον πρωτόγονο τσαμπουκά του μπάτσου. Οι εναλλακτικοί ραδιοσταθμοί π.χ. θάχουν μπροστά τους την υπηρεσία συχνοτήτων του υπουργείου Συγκοινωνιών, το φανατισμένο τοπικό εισαγγελέα ή την πολεοδομία για μικρότερες παραβάσεις, που όμως κι αυτές ισοδυναμούν με κλείσιμο.

Στο χορό αυτό της πολυφωνίας, τα πολυπληθή κέντρα εξουσίας θα παίζουν το παιχνίδι της έμμεσης καταστολής ή αντίστοιχα θα υπερασπίζονται στρεβλά και προς όφελός τους, τις αδύναμες και τρωτές προσπάθειές μας για κοινωνικό διάλογο.

Ομως το χάπι της πολυφωνίας έχει να λαβαίνει το υπόθετο της αδιαφορίας.

Με το τέλος της Δίκης, με το Μάαστριχ, με την ορατή ανάγκη αναδιάρθρωσης του τύπου, της εργασίας, με την ηγεμονία της Νέας Τάξης, με την ανατολή της Αδιαφορίας και του παραγωγού της, της Φρίκης, σφραγίζεται η εποχή και η ενοχή των νέων ισορροπιών.

Το νοητικό λειτουργικό αλλάζει όψη. Η σκέψη δεν ακολουθεί την ορθολογιστική απλοϊκότητα της γεωμετρίας της επιφάνειας, του εμβαδού, των ορισμών, της «τοποθέτησης», της αντιπαράθεσης και του πολιτικού επιχειρήματος. Η κατοχή της γνώσης, οι στέρεες υλιστικές εξηγήσεις, η ανάγκη επιστημονικής καταξίωσης του λόγου, η (εκπαιδευτική) μονολιθικότητα της έρμηνείας του κόσμου, καταρρέουν μπροστά στην εγγαστρίμυθη μανία του νέου Πλουτώνειου UNDERGROUND που υποσυνείδητα αναδύεται. Διαφαίνεται καθαρά η στρατηγική αποτυχία της τεκμηριωμένης σκέψης που φτιάχτηκε για να μιλιέται με τη στοματική κοιλότητα. Η νέα σκέψη είναι εγγαστρίμυθη και κυοφορείται στο υποσυνείδητο.

* Πλουτ. Περί των χρηστηρίων: ἐγγαστρίμυθος τοῦτόν τινές ἐγγαστρίμαντιν, οἱ δέ στερνόμαντιν λέγουσι... τοῦτον ἡμεῖς Πύθωνα νῦν καλοῦμεν.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

του Αντρέα Παπαδημητρίου

Το 1991 δεν ήταν κανένα σπουδαίο μουσικό έτος. ΄Ισως επειδή είχε το θλιβερό προνόμιο να προσδιορίσει ημερολογιακά την αποχώρηση του Miles Davis από τα εγκόσμια. ΄Ισως επειδή τα επόμενα έτη της ουράς 92, 93, 94 κλπ., πιστεύοντας ότι φέρνουνε κάτι συνταρακτικό σπρώχνανε πόλυ αναγκάζοντας το να φύγει βιαστικά. Το ίδιο βέβαια δεν περιείχε τίποτε συνταρακτικό, ούτε κανούργιο για τα μουσικά πράγματα. Είχε και άλλες δουλειές να κάνει: πόλεμοι στον Κόλπο, οικολογικές καταστροφές, λιμοί, καταποντισμοί, δίκες, αλλά αυτά δεν είναι σοβαρές δικαιολο-ματικότητα είναι ποίημα.

Απαγγελμένο έξοχα από την Γιώργο Τσίγκο και με πολύ καλή μουσική υπόκρουση από τους Μαύρους Κύκλους. Τετραγωνισμένα Φύλλα.

Συκγλονιστικό.

Στη σκηνή των συναυλιών αρκετοί οι εκλεκτοί.

Μόνο μου παράπονο πως δεν είδα τους Neville Brothers. Είδα όμως τον Willy de Ville. Στυλάτο με την ίδια υπέροχη φωνή και την έξοχη ερμηνεία και το πολύ καλό γκρουπ που τον συνόδευε. Λίγους μήνες αργότερα τον Herman Brood. Δύο μουσικοί μου ήρωες την ίδια χρονιά. Ψώνιο. Και βέβαια το Rock n' Roll του Herman Brood και των Wild Romance τσάκιζε κόκκαλα. Μιλάμε όμως και για την καλύτερη μπάντα της ηπειρωτικής Ευρώπης.

Κατά τ' άλλα οι Lounge Lirards πάλι πολύ καλοί και άψογοι όπως και την πρώτη φορά.

Οι Blues Brothers και αυτοί ωραίοι, μόνο που μελαγχόλησα λίγο βλέποντας τον Eddie Floyd να κάνει τσαλιμάκια. ΄Ενας ήρωας των John Belushi και Dan Aykroyd χρόνια αργότερα προσπαθεί να κάνει τα κόλπα τους. Δεν πάει ρε παιδί μου. Αντίθετα ενθουσιάστηκα με τους Mano Negra. Το κάψανε. Γλέντι πραγματικό.

Πρώτη συναυλία του '92 και αν αυτό ήταν το ποδαρικό, η υπόλοιπη χρονιά προμηνύεται λαχειοφόρος.

Για αυτή λοιπόν την υπόλοιπη χρονιά αλλά και για διάφορα άλλα, θα έχουμε την ευκαιρία να τα ξαναπούμε από αυτές τις σελίδες σε λίγο καιρό. Μέχρι τότε γειά και χαρά σας, και καλά να τα περνάτε.

γίες για ένα έτος που σέβεται τον εαυτό του μιας και αποτελούνε πλέον συνηθισμένο μενού κάθε χρονιάς που έρχεται και φεύγει.

Η αλήθεια είναι ότι δεν μας άφησε τελείως παραπονεμένους. Τουλάχιστον εμένα. Κάτι πρόλαβε να μου πει. Και μου άφησε και μερικά δισκάκια σουβενίρ. ΄Ολων των ειδών. Από ανθρώπους που δεν έδωσαν τίποτε καινούργιο, αλλά αφομοίωσαν καλά και δημιούργησαν καλύτερα.

Ο Lenny Kravitz πρώτος-πρώτος. Κλασσικό παράδειγμα αφομοιωτή-δημιουργού. Mama said LP. Ο γύρος του ροκ σε 60 λεπτά. Χαμαιλέοντας για πολλούς, αλλά προτιμότερος από δεινόσαυρος. Spartacus LP των Farm. Χαρούμενο, μπητάτο και ποιοτικό. Ο συνδυασμός που σκοτώνει.

Mother I've been Kissed των λυρικών September When από τη Δανία. Ιδιόμορφες μελωδίες μέσα σε ένα σκανδιναυικού τύπου ήχο της ερήμου. Επίσης το επιβλητικό The Ruby Sea (Thin White Rope) αλλά και τα Out of Time (REM) Achtung Baby (U2), Third Power (Material) για να πάμε και λίγο προς τη ζούγκλα του Funk, και ακόμη πιο εξωτικά Tings an Times του Linton Kwesi Johnson. Taj Mahal Like Never Before LP όνομα και πράγμα. Επίσης δύο υπέροχα τεμπούτα LPs. Οι World of Twist από το Μάντσεστερ με το πανέμορφο Quality Street και ο Seal τον οποίο άφησα τελευταίο γιατί πρόκειται περί ιδιάζουσας περίπτωσης. Αν δεν πρόκειται για σαπουνόφουσκα, μιλάμε για το μεγαλύτερο ταλέντο στη μαύρη μουσική από την εποχή του Stevie Wonder. Gospel, Soul και House σε έναν απόλυτο συνδυασμό, χωρίς τεχνάσματα και υπερβολές. Ελπίζω να μη μάθουμε κάποτε ότι του έγραφε τα τραγούδια ο τάδε και τα ερμήνευε ο παρατάδε όπως για κάτι άλλους όνομα και μη χωριό (ξεφτίλες βέβαια έτσι κι' αλλιώς).

Θυμάστε τη δεκαετία του '70; Αυτή που σνομπάρουν ακόμη και ειδικευμένοι στο ροκ ραδιοσταθμοί;

Μία καταπληκτική συλλογή (box) έκανε την εμφάνισή της στα δισκάδικα πριν μερικούς μήνες και όποιος είναι τυχερός όλο και σε κάποιο ξεχασμένο ράφι θα την πετύχει. Back in Time the Sound of the '70s. Τέσσερις δίσκοι με σαράντα κομμάτια γραμμένα μεταξύ 70-75. T. Rex, Alex Harvey, Thin Lizzy, Atomic Rooster, Jeff Beck, Juicy Lucy, Chris Spedding, Dave Edmunds, Kinks αλλά και Don Fardon, John Kongos Osibisa Ike and Tina Turner. Καλά τα φω μπιζού αλλά τα διαμάντια είναι παχτοτινά.

Στην ελληνική σκηνή δυό πράγματα τράβηξαν την προσοχή μου: ένα γκρουπ και ένα τραγούδι. Το γκρουπ είναι οι Sonar Blips με το πολύ καλό πρώτο τους LP. Ελπίζω να συνεχίσουν έτσι μιας και η σύνθεσή τους έχει αλλάξει κατά ένα μέρος. Το τραγούδι, στην πραγ-

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ από σελ. 3

Οι λέξεις δεν συντάσσονται πια στο πάνω μέρος του ανθρώπινου κορμιού, αναδύονται παρεμβατικά μέσα από τα υποδόρια καταγώγια του ψυχισμού μας. Το «λάθος» προσδιορίζεται μέσα από μεταβλητές «δαιμονικές» και η ορθότητα γίνεται ένοχη απερισκεψία. Κι αυτήν την ορθότητα τη χαρίζουμε στον αφρό του BROADCAST, ενώ «Εμείς» επιστρέφουμε στους δαίδαλους του ανθρώπινου και του κοινωνικού UNDERGROUND. Αυτού που, όμως, είναι ικανό να ανταποκρίνεται και να επιβιώνει στην ανταγωνιστικότητα και τον χρηματισμένο κατακερματισμό.

Τελικά στον ωφελιμισμό και στον ψευδοσεβασμό που δείχνει στο άτομο και την ελευθερία του, ανταπαντήσαμε εύκολα αντιπαραθέτοντας τη συντροφικότητα. Στο ρασιοναλισμό του Μαρξισμού που ξεχνά την ατομική θέληση και επιθυμία, απαντήσαμε καταθέτοντας τις (μη αφομοιώσιμες από τη σκέψη του Μαρξισμού) ανθρώπινες ιδιομορφίες που η φύση τους εναντιώνονταν σε κάθε αφηρημένη σκοπιμότητα. Στην κυβερνητική της ψηφιακής λογικής έχουμε να ορθώσουμε (προς το παρόν...) αυτό που παροπλίστηκε από το μοντέρνο και μεταβιομηχανικό σαν ξεπερασμένο, δηλαδή να ξεκλειδώσουμε τους οπλοβαστούς των προηγούμενων ριζοσπαστισμών και της κουλτούρας τους, μια και η μέχρι τώρα στρατηγική της ανατροπής (ή της μεταρρύθμισης ή της πολιτικής συνωμοσίας) μας ανάγκαζε να επιλέγουμε άλλα όπλα.

Και ο ήχος μας;

«Πές μου τι στέκεσαι, Θανάση, ορθός,
βουβός σα λείψανο στα μάτια εμπρός;
Γιατί, Θανάση μου, βγαίνεις το βράδυ;
Υπνος για σένανε δεν είν' στον Αδη;

Στάσου μακρύτερα...Γιατί με σκιάζεις;
Θανάση, τι έκαμα και με τρομάζεις;
Πώς είσαι πράσινος... μυρίζεις χώμα...
Πές μου, δεν έλυωσες, Θανάση, ακόμα;»

Στο ψηφιακό θέμα, ο ήχος και το ηχητικό σύνολο είναι σταθερό και μόνιμο, δε φεύγει ποτέ. Οι ήχοι, οι θόρυβοι, οι φωνές, δε διατηρούν την πρωταρχική ιδιότητά τους να δονούν, αλλά να αντιπροσωπεύουν ή να εννοούν (να σημαίνουν). Ετσι, εγκαταλείποντας τις σύνθετες ψηφιακές γλώσσες και υιοθετώντας όλο και περισσότερο ήχους, παλμούς, δονήσεις (κυρίως δονήσεις), π.χ. από άλλους πολιτισμούς και κουλτούρες, θα μπορέσουμε να συνθέσουμε τη χροιά της νέας επικοινωνίας. Και το BLEDER αυτό πρέπει να γίνουμε Εμείς». Πρέπει να αφηγηθούμε μέσα στο καθημερινό το ασυνήθιστο, να στοιχειώσουμε τον ψυχισμό, να μουγκρίσουμε το υπόγειο, να δημιουργήσουμε καταστάσεις καταληψίας και έκστασης, να υπνωτίσουμε και να χρησιμοποιήσουμε θεραπευτικά (όπως ορισμένες φυλές) τη μουσική.

Ακόμη κι αν δεν κατορθώσουμε να αφυπνίσουμε ή να αναζωογονήσουμε τον κόσμο που ζούμε, τουλάχιστον ξέρουμε ότι δεν αξίζει ούτε τον κόπο να γατζωθούμε πάνω του.

ΕΠΑΝΑΦΟΡΕΣ

Του Π. Φουρκιώτη

ICE-T: Τσάι παγωμένο, νέο drug, ή απλώς το όνομα του μόνου αράπη που 'χει το θράσος να το λέει. Να λέει: είμαι αράπης γιατί είναι το μόνο που έχω! Δεν είναι μπαρμπα-Θωμάς, δεν κλαίγεται. Στο γκέτο δεν έχει χώρο για τέτοιους. Γκέτο; Μα ο τύπος βγάζει φράγκα χοντρά! Και τι έγινε, μήπως θα θέλατε να μείνει ο αράπης στο γκέτο του; Δεν τραγουδάει, βρίζει, ουρλιάζει και βέβαια δεν εμφανίζεται στο MTV. Original gangster, ο τελευταίος δίσκος του. Σερβίρεται παγωμένος για να ανάψουν τα αίματα. Δεν τελειώνει με τραγούδι, αλλά μ' ένα μήνυμα για όλα τ' αδέρφια του στις φυλακές. «Γαμώ την αστυνομία, το FBI, τη CIA, τους λογοκριτές, τον Bush και την ανάπηρη σκύλα του! Είμαι ο ICE-T και κλείνω το δίσκο, σας το 'πα έπρεπε να μ' είχατε σκοτώσει πέρσι»!

NEIL YOUNG: Εχει το θράσος να βγάζει διπλό δίσκο hard rock εν έτει 1991! Παλιότερα και πιο καινούργια τραγούδια του, φορτωμένα από decibel που απειλούν τα ηχεία σας. Επιστρέφει γερός και δυνατός, όπως και κάμποσοι από την παλιά φρουρά του rock για να μας υπενθυμίσουν ότι το Rock 'n' Roll can never die!

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ: Γειτονιά ξεχασμένη, οι περισσότεροι δεν ξέρουν καν που πέφτει. Μόνο της στολίδι τα μπαράκια της. Το ΜΠΑΡΑΚΙ, για να πιείτε τη μπύρα σας ακούγοντας Joplin, Zeppelin, Nazareth σε ήρεμη ατμόσφαιρα, το **Gold Lion** όπου ο Σάκης σερβίρει χυμούς φρούτων, μπύρες εισαγωγής και σφηνάκια τεκίλα κουνώντας το κασκόλ της ΑΕΚ, ενώ οι τοίχοι σου θυμίζουν San Fransisco του '67. Ψυχεδέλεια και hard-rock αλλά και τάβλι. Αθάνατη Ελλάδα! **Πρίσμα.** Η Ασπα από τις καλύτερες γυναίκες dj θα σας ξεσηκώσει. Σχεδόν τα πάντα από 70's (προς τη σκληρή μεριά) όσο πρέπει από 60's και λίγα αλλά καλά από 80's. Προσέχτε πως θα παραγγείλετε στο Μάκη, τον πιο ετοιμόλογο Μπάρμαν της περιοχής. Μπορεί να καταλήξετε να μιλάτε περισσότερο απ' ότι πίνετε. Και να μην ξεχάσουμε την μεγάλη βιντεοθόνη απ' όπου παρελαύνουν από Jethro Tull μέχρι Whitesnake, και από Hendrix και Morison μέχρι Jefferson Aiplane και Mamas and the Papas. **Stainless cut** καλό μπαράκι για την Νεολαία με τελευταίες επιτυχίες κλπ. κλπ.

Επαναφορά: «Τι πρέπει να κάνει ένας αδερφός για να περάσει το μήνυμα του στους λευκούς, στους κόκκινους και σε σένα; Πρέπει να πεθάνω πριν συ-

νειδητοποιήσετε ότι ήμουν ένας αδερφός μ' ανοιχτά μάτια;» Ice-T "Body Count".

Jimi Hendrix: Εαν το '91 ήταν η χρονιά των Doors, το '92 ίσως μας βγει χρονιά του Hendrix. Οι κύριοι Harry Shapiro και Caeser Glebeek είναι οι συγγραφείς της βιογραφίας του που τιτλοφορείται «Jimi Hendrix: Electric Gypsy». Ενα βιβλίο 700 σελίδων πάνω στη ζωή και τη μουσική του για το οποίο επιφυλασόμεθα μέχρι να πέσει στα χέρια μας. Η Αμερική έχει ένα περίεργο τρόπο να απομηθοποιεί τους ήρωές της. Εάν το βιβλίο δεν με ικανοποιήσει, στην επόμενη συνέλευση του Β-23 θα προτείνω εισβολή στις ΗΠΑ και εκτέλεση των συγγραφέων με οδυνηρό τρόπο προς γνώση και συμμόρφωσιν!

Μερική επαναφορά: Στον προηγούμενο δίσκο του, το «ISEBERG», ο ICE-T αφού ουρλιάζει το γνωστό σύνθημα: «Οι Μπάτσοι πουλάνε την κοκαϊνη» πιάνει την πέννα του και γράφει στο εσώφυλλο «Ειρήνη σ' όλες τις συμμορίες του L.A. Συνάψτε ανακωχή! Χαιρετίζω τ' αδέρφια μου της φυλακής. Εμποροι ναρκωτικών, σας δίνουμε μια τελευταία ευκαιρία να τα παρατήσετε πριν πεθάνετε!!!

Jimi Hendrix 1: Τι κοινό έχουν όλοι οι σύγχρονοι μαύροι καλλιτέχνες; (Εξαιρούνται οι Blues Men. Αυτοί ήταν είναι και θα είναι απλώς οι Δάσκαλοι) Φυσικά τον Jimi! Οι Living Colour και Eric Gales Band έχουν την κιθαριστική του δύναμη, ο Prince τον έχει κατακλέψει και το παραδέχεται, ο ICE-T έχει τη δύναμη και την ένταση του. Οσον αφορά τους λευκούς κιθαρίστες **όλοι** τον αναφέρουν σαν επιρροή. Ο Eric Clapton, ο Stevie Ray Vauchn (TR.I.P), ο Jeff Healey χάρη στον Jimi «είδε» το φως. Γιατί ο Hendrix ήταν φως. Ελαμπε και έδινε σε όλους λίγο από το φως του. Η μεγάλη μου απορία θα είναι πάντα πως ένας τύπος που γεννήθηκε από Ινδιάνα μάννα και νέγρο πατέρα, έζησε σαν τσιγγάνος και κατέληξε να φτιάχνει ιπτάμενους δίσκους για να φέρει κάποιους κόσμους πιο κοντά τον έναν στον άλλον!

Πραγματικότητα: Μια κατάσταση που αγνοώ πως είναι χρόνια τώρα. Εφτιαξα τον κόσμο μου και ζω εκεί μέσα. Μπορεί να μην είναι ο ιδανικός είναι όμως ο δικός μου κόσμος. Αυτό και μόνο μου δίνει την δύναμη να προχωρώ μπροστά παρόλες τις αναποδιές. Φέτος πολλά έγιναν σ' αυτόν τον κόσμο, και όλα δεν ήταν απαραίτητα καλά.

Φέτος περισσότερο από κάθε άλλη φορά ένοιωσα πόσο δεμένα αδιάρρηκτα μεταξύ τους είναι αυτά που λέμε ζωή και θάνατος. Κι' έφυγαν πολλοί και καλοί. Αλλά βλέπεις έτσι είναι. Οτι λόγια και φανφάρες χρησιμοποιούμε για να περιγράψουμε τις ανθρώπινες καταστάσεις το μόνο συμπέρασμα είναι ότι οι αξιοι και οι ανάξιοι τελικά έχουν την ίδια τύχη. Σας μπέρδεψα; Ελπίζω πως όχι.

Jimi Hendrix 2: Κάπου στα προάστια του CHICAGO, Διαβάζω στο «Musician» του Νοέμβρη, υπάρχει το σπίτι του Ken Voss. Ιδρυτής του J.I.M.I. (Jimi Hendrix Information Management Institute) O Voss έχει συλλέξει σχεδόν όλες τις συνεντεύξεις, φωτογραφίες και άρθρα γύρω από τον ήρωά του. Μάζεψε μέχρι και τις τοπικές εφημερίδες που ανέφεραν ότι «ο Jimi Hendrix και οι Experience παίζουν στην πόλη μας απόψε! Για όσους πιστούς ενδιαφέρονται λοιπόν, η διεύθυνση είναι η εξής:
«Jimi Hendrix Information Management Institute
Box 374, Des plaines IL 60016»
Το δικό μου γράμμα είναι ήδη καθ' οδόν!

Πραγματικότητα 2: Οταν πριν πολλά χρόνια οι εξωγήινοι κατέλαβαν τον πλανήτη μας, λίγοι ήταν αυτοί που το κατάλαβαν. Βλέπετε δεν ήρθαν με τα διαστημόπλοια τους να εισβάλλουν ως Alien Rambo. Δεν νοιώσαμε τα Laser στο πετσί μας. Ηρθαν όπως ακριβώς μας περιέγραψε ένας εκ των οραματιστών ο Κος Carpenter στο «They Live». Εμποροι ήταν πανάθεμά τους. Αργά αλλά σταθερά και αφού όλο το χρήμα, δηλ. η ενέργεια του πλανήτη, πέρασε στα χέρια τους άρχισαν να καταστρέφουν τις θάλασσές μας, να αλλάζουν την ατμόσφαιρα μας για να ταιριάξει στα δικά τους πνευμόνια και την τελευταία δεκαετία αποφάσισαν να ξεμπερδέψουν με μας. Πως; Μα όπως έκαναν απ' την αρχή. Αργά και σταθερά. Μας μόλυναν με τους σιχαμένους ιούς τους και πεθαίνουμε κάνοντας έρωτα! Κι' είναι τόσοι λίγοι οι οραματιστές μας. Από τη μαύρη φυλή ο προφήτης James Marxhal Hendrix μας δίδαξε την αγάπη σαν τρόπο αντίστασης. Η λευκή φυλη, σαν πιο υπεύθυνη για την εξάπλωση αυτών των τεράτων, έβγαλε περισσότερο προφήτες. Rocky Erickson (είναι συνέχεια μέσα-έξω στα ψυχιατρεία) John Carpenter, William Burrows, Philip K. Dick, H.R. Love craft, Charles Manson, Norman Spinrad, Diamanda Galas. Αλλοι από αυτούς μας δίδαξαν την αλήθεια με μια Fender Strato Caster, άλλοι με μια πέννα κι' ένα κομμάτι χαρτί κι' άλλοι ύψωσαν τη φωνή τους σε έναν εξορκισμό και μια επίκληση ταυτόχρονα. Επίκληση στους θεούς αυτού του πλανήτη και ταυτόχρονα επίκληση στους κατοίκους του. Αδέρφια πιαστείτε χέρι-χέρι και ετοιμαστείτε για τους δύσκολους καιρούς. Ενωμένοι με δεσμά αγάπης ας ετοιμαστούμε για τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο. Αυτόν που ποτέ δεν έπαψε να υπάρχει δίπλα μας, μέσα μας, γύρω μας, είμαστε η τελευταία ελπίδα ενός κόσμου που μπορεί και να σταματήσει να στροβιλίζεται πολύ σύντομα. Μα να θυμάστε πάντα: «Love makes the World go Round».

Ενταση: Την νοιώθετε; Την αισθάνεσθε; Πιάνετε τις δονήσεις στην ατμόσφαιρα γύρω μας; Αν πήγατε σε αρκετές συναυλίες φέτος σίγουρα το καταλάβατε. Ζούμε μια αναταραχή και όπως σε κάθε παρόμοια κατάσταση το αντίδοτο είναι η διασκέδαση. Ολη αυτή η αδρεναλίνη πρέπει να βρει τη διέξοδό της για να μην αποβεί θανατηφόρα.

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

του Μ. Γαλαίου

Φίλοι μου ο τηλεφωνικός θάλαμος είναι μια καινούργια στήλη, που θα γράφονται ελεύθερες ροκ ιστοριούλες πέρα από κουτσομπολιά και αποκλειστικά μουσικά νέα.

'Οταν κάποιος δεν είναι καλά να μην τον ρωτάς τι έχει.
Μόνο ρώτησέ τον τί δεν έχει.
Και να λοιπόν που η αυλαία ανοίγει και γω υποκλίνομαι μπροστά σας. Εγώ μια φρεσκοπλυμένη κουρελού.
Φορώντας τραγιάσκα πάνω από κράνος οδηγώντας μαύρη μηχανή και πίσω δεμένη σέρνοντας ματώνω μια κίτρινη κιθάρα δίνοντας παράσταση πρωτοποριακή σ' ένα μονάχα θεατή, τον ψεύτη καθρέφτη μου...

* * *

Οσα ματζόρε ακόρντα κι αν μου παίζεις εγώ θα επιμένω πως το ροκ είναι θλιμμένο.
Εγραψα σ' ένα τσιγάρο ψωμί, και το κάπνισα, ήταν νόστιμο.
Εγραψα σ' ένα τσιγάρο κρασί, και το κάπνισα, ήταν μεθύσι
Εγραψα σ' ένα τσιγάρο θάλασσα, και το κάπνισα, ήταν όνειρο.
Εγραψα σ' ένα τσιγάρο όνειρο, και το κάπνισα, θυμήθηκα το όνομά σου.
Εγραψα σ' ένα τσιγάρο το όνομά σου και το κάπνισα, ήταν σαν να κάπνισα πέντε τσιγάρα μαζί.

ROCK KAFE.

Τα πουλιά μετρούσαν τις ώρες και τα ζάρια δευτερόλεπτα,
χαιδεύοντας τον χρόνο που νωχελικά χάνονταν στις ψάθινες καρέκλες.
Πόρτες στα ηχεία πόρτες και στα μαρμάρινα τραπέζια,
χωρίς κλειδιά και πόμολα, μόνο το χρόνο να μετρούν,
Χαιδεύοντας τον που νωχελικά χάνονταν στις ψάθινες καρέκλες....

Και ολίγος Νικόλας Ασιμος.
...Βαρέθηκα κι αυτό το μονοπάτι ακόμα και σαν βρω κανά κομάτι
Πώς είναι δυνατό να μαστουριάζεις εξήγησέ μου άμα σου περιφράξαν την καρδιά....

Ο ποιητής γίνεται οραματιστής με μια μακρά, απέραντη
και λογικευμένη απορρύθμιση όλων των αισθήσεων.
'Ολων των μορφών έρωτα, οδύνης και τρέλας.
Ψάχνει ο ίδιος, εξαντλεί μέσα του όλα τα δηλητήρια,
για να κρατήσει μόνο την πεμπτουσία τους.
'Αφατο μαρτύριο, όπου έχει ανάγκη από όλη του την πίστη,
από όλη την υπεράνθρωπη δύναμή του, όπου γίνεται, ανάμεσα
σε όλους ο μέγας ασθενής, ο μέγας εγκληματίας, ο μέγας καταραμένος - και ο ύψιστος Σοφός...
Φίλε Αρθούρε Ρεμπώ περαστικά μας...

Μιχάλης Γαλαίος

Είναι τόσες οι φωνές που με καλούν
να γνωρίσω τα μυστικά τους
που δεν ξέρω ποια ν' ακολουθήσω
Ποια μοιραία κίνηση να κάνω
όταν η μία απορίπτει την άλλη
προσπαθώντας να με πείσουν
για την αιωνιότητα.
Τι ν' αγκαλιάσω και τι ν' αφήσω
και να μετανιώσω γι' αυτό στο μέλλον.
Κι αν όλα αυτά μαζί σαν πνοή ζωής
μπορέσω και τα μυρίσω
ποιός ξέρει αν τελικά θα ζήσω;

Σας εύχομαι υγείαν και ευτυχίαν,
μα δεν μπορώ να κάνω το ταξίδι σας.
Εγώ δεν έχω τίποτα στον κόσμο
είπα κάποτε με υπεροψία
μα τώρα ξέρω πως το τίποτα
σημαίνει τίποτα.
Πως δεν έχεις καν όνομα και
χρειάζεται να δανείζεσαι ένα
κάθε φορά.
Δώστε μου ένα μέρος να κοιτάζω
και ξεχάστε με στη θάλασσα
Σας εύχομαι υγείαν και ευτυχίαν

Γωγώ '92

ΜΗ ΜΟΥ ΤΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ ΤΑΡΑΤΤΕ

Χ. ΜΙΧΟΣ.

Χαίρεσθε και αγγαλλιάσθε...
Το 1992 μ.χ. είναι ήδη εδώ. Το επώδυνο 1991, άφησε ουλές που θα μας θυμίζουν πάντα το πέρασμά του. Ηταν μια χρονιά συγκρούσεων, ανατροπών, ανακατατάξεων και σκληρών μετατοπίσεων.

Η ουσία των πραγμάτων διαφοροποιήθηκε σε δραματικό τόνο. Ισως πλέον είμαστε ναυαγοί σε ένα καινούριο νησί - μια καινούρια ανεξιχνίαστη εποχή. Τα γεγονότα του 1991 ήταν το τελειωτικό χτύπημα για τον 20ο αιώνα. Πλέον ανήμπορος, πέρα στα πέρατα του Ερέβους, παρακολουθεί ντροπιασμένος την διάχυση (λίγο πριν την ανατολή) του 21ου αιώνα. Κυρίες και κύριοι, δέστε τις ζώνες σας. Ελπίζουμε σε μια ομαλή προσγείωση. Γρηγορείτε και προσεύχεσθε...

★★★★★

Η μουσική, λίγο πριν την ανατολή του 21ου αιώνα, ακούγεται όλο και πιο αδιάφορη, όλο και πιο ανούσια, παγιδευμένη μέσα στο όλο και πιο πνιγηρό πλαίσιο, της αυτοκρατορίας της μουσικής βιομηχανίας. Οι ακροατές, έχουμε μετατραπεί ήδη σε καταναλωτικά πρεζόνια και όταν δε μας σερβίρουν μόδες, ζητάμε απ' την Αυτού Μεγαλειότητα της Μουσικής Βιομηχανίας, καινούρια είδη μουσικής αλλοτρίωσης, πληρώνοντας σε χρήμα και αφοσίωση, όσο-όσο.

Πλέον, έχουμε απ' όλα. Από καρικατούρες φτιασιδωμένες με σιλικόνη για μεγάλη κατανάλωση (M. Jackson), μέχρι καιροσκόπους επαναστάτες του τίποτα (MANIC STREET PREACHERS). Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στους στίχους του "Music has no meaning" των CONSOLIDATED. Αναζητήστε το LP τους "FRIENDLY FASCISM" και θα με θυμηθείτε...

★★★★★

Παρατηρούμε την έλλειψη μεγάλων καλλιτεχνών. Αναζητούμε μια μουσική καθαρότητα. Η τέχνη χρειάζεται ξανά εγχείρηση. Γιατί πάσχει από καρκίνο. Αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, τότε μεγάλοι καλλιτέχνες θα εννοούνται οι έξυπνες ρεπλίκες της βιομηχανίας. Στο βασίλειο των τυφλών θα κυβερνάνε οι μονόφθαλμοι. Οπότε απ' εδώ και πέρα, οι απολογισμοί μας θα περιλαμβάνουν καλλιτέχνες που πληρώνουν ακριβά το τίμημα της απομόνωσής τους με το να μη συμπεριλαμβάνονται στα hit-lists και να μην είναι ιδιαίτερα της μόδας στους ψευτο-cult και underground κύκλους.

Θα περιλαμβάνουν καλλιτέχνες που δεν προωθούνται με ζήλο απ' τα media αλλά με ανοχή έτσι για το image και το καλλιτεχνικό άλλοθι.

Θα περιλαμβάνονται, οι απόκληροι των media και των show-business. Ανθρωποι που κρατάνε το καλλιτεχνικό όραμά τους καθαρό και που ξέρουν ότι η απατηλή δόξα είναι αδιάφορη προς αυτούς.

★★★★★

Οπότε, όπως καταλάβατε, έχουμε και μεις την καθιερωμένη λίστα με αυτά που πιστεύουμε ότι αποτελούν τα βραβεία για τη μαζοχιστική μας ακρόαση, για τις ώρες που περάσαμε, ακούγοντας άχρηστο βινύλιο και μετανιώσαμε που δεν αξιοποιούσαμε το χρόνο μας κάπως αλλιώς. Οι δίσκοι είναι με απόλυτη αλφαβητική σειρά και είναι 12.

★★★★★

A HOUSE - I'm the greatest (SETANTA)
Ενα τρίο που σε ζεσταίνουν με τη παρουσία τους. Κάνουν τη πίκρα τους τραγούδι, προσκαλώντας σε στην ανθρώπινη διάσταση. Περισσότερα στη στήλη-ένθετο «Χωρίς αστεράκια και κουλτούρα...»

★★★★★

CHRIS AND COSEY: Pagan Tango (P.I.A.S.)
Απίστευτη αίσθηση. Πληγωμένη ηδονή και τρυφερότητα. Η δεκαετία του '90 είναι πιο φιλόξενη μ' αυτά το παράξενο δίδυμο που σου ψιθυρίζει λάγνα, κάνοντάς σε να νοιώθεις ανακουφισμένος απ' τη σκληρότητα των υπόλοιπων techno-μεταλλαγμένων. Μουσική που προσπαθεί να εξυγιάνει και να εξυγιανθεί απ' τους ηλεκτρονικούς ιούς.

★★★★★

HIS NAME IS ALIVE - Home is in your head (4AD)
Οι H.N.I.A. παραδομένοι σε μια ημι-υπνωτική νιρβάνα, περιγράφουν ακαθόριστης ταυτότητας νοσταλγία μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, ζωγραφίζοντας με σκουρόχρωμες ήτες, φλου τοπία, γεμάτα συναίσθημα και ομορφιά. Ενα κομμάτι με 23 αποχρώσεις, με τη ματιά ενός παιδιού που αποχαιρετά την αθωότητα.

★★★★★

SYLVIA JUNCOSA: Is (GLITTERHOUSE)
Η θηλυκή υπόσταση της κιθάρας. Μια βασίλισσα, εκθρονισμένη, μοναχική και περιπλανώμενη. Μια κιθάρα που στάζει συναίσθημα. Μια γυναίκα που παραδίδει την ψυχή της. Ποιός άκουσε τα δάκρυά της;

★★★★★

LEGENDARY PINK DOTS: THE MARIA DIMENSION (P.I.A.S.)
Αντι-90's ψυχώσεις. Ενα ταξίδι στο υπαρκτό, ατέλειωτο χαλί των ροζ κουκίδων. Το group κρατά σταθερά το όραμά του, αφήνοντας προσεχτικά κομμάτια φωτός να φέγγουν μέσα στο σκοτεινό κελί του. Τα 90's είναι αφιλόξενα γι' αυτούς τους παλιομοδίτες ευαίσθητους ναυαγούς, αλλά ο Ροβινσώνας Κρούσος, κατάφερε και επέζησε. Γιατί όχι κι αυτοί;

★★★★★

ΛΕΝΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ: Μη μου τους κύκλους τάραττε (ΑΚΤΗ)
Αισθανόμαστε υπόχρεοι απέναντι στη κ. Πλάτωνος, για πολλά πράγματα. Το φετινό Lp της κρατά τη δάδα αναμμένη, αλλά προσεχτικά κρυμμένη απ' τους ά-ψυχους ανθρώπους. Γι' αυτούς που δεν πτοούνται απ' την φαινομενικά αλλοπαρμένη (αλλά πολύ βαθειά υποψιασμένη) φύση της Λ. Πλάτωνος και συμπάσχουν μαζί της, το «Μη μου τους κύκλους τάραττε» είναι μια όαση συμπαράστασης.

★★★★★

RAIN, TREE CROW: Rain, Tree, Crow (VIRGIN)
Αυτό το Lp, περιέχει αυτοσχεδιασμούς, οι οποίοι είναι επεξεργασμένοι με αρκετή έμπνευση. Οι JAPAN επιστρέφουν με άλλο όνομα για να συνεχίσουν από 'κει που σταμάτησαν και να δείξουν ότι είναι αληθινά μεγάλοι καλλιτέχνες που δραπέτευσαν απ' τη μικροπρέπεια της pop και αναζητούν το μεγάλο ήχο. Τη σοφία... Καλή τους τύχη και καλή πρόοδο... Οσο για τους ακροατές, το Lp αυτό ρουφιέται με απόλαυση. Οι αισθήσεις πάλλονται με ευχαρίστηση. Αληθινά, μεγάλη μουσική και αφήστε τους άλλους να λένε...

★★★★★

TEST DEPT: Pax Britannica (MOP/JUNGLE)
Ορατόριο-εποποιΐα για τη πτώση της πάλαι ποτέ Βρεταννικής Αυτοκρατορίας. Το group σκιαγραφεί τη πτώση, με ακρίβεια. Η παρακμή που εδώ μυρίζει άσχημα, και η κατάντια απ' τη διαφθορά είναι στοιχεία που κάνουν το έργο μια βροντώδη θανατηφόρα σαΐτα. Η τελευταία νότα για τον μεγάλο επίλογο. Ο σπαραγμός είναι υπόγειος και καλά κρυμμένος. Ανυπόφορο έργο γιατί είναι τρομακτικό και αβυσαλέο. Πλέον δεν είμαστε Βρεταννοί. Είμαστε Αμερικάνοι.

★★★★★

THIS MORTAL COIL: BLOOD (4AD)
Το τελευταίο μεγάλο Lp της μουσικής, όπως την ξέραμε. Ένα μνημείο που περικλείει όλη τη μουσική επένδυση της ευαισθησίας. Η καρδιά βαραίνει, τα δάκρυα ετοιμάζονται να ξεχυθούν ποτάμι απ' την μεγάλη απώλεια.

Σπαραγμός, τεχνική αρτιότητα και φαντασία. Η ερωτική ιστορία που ξεκίνησε από το It'll end up in tears, πέρασε μέσα από Filigree and Shadow και κατέληξε στην απώλεια. Ο τίτλος του πρώτου Lp των T.M.C., ήταν και ο μυστικός επικήδειος του BLOOD του 3ου Lp. Τελικά κατέληξε σε δάκρυα. Οι T.M.C. δεν θα ξαναυπάρξουν ποτέ πια και από τότε αισθάνομαι περισσότερο μόνος.

★★★★★

TUXEDOMOON: The Ghost Sonata (LES TEMPS MODERNES)
Το group, έπρεπε κάποτε να δωρίσει και ταυτόχρονα να ολοκληρώσει ένα χαμένο έργο Το 1991, ξεκινά για τους TUXEDOMOON, ένας βαθύς ύπνος, χωρίς εφιάλτες ήσυχος και γλυκός. Ενα απ' τα τελευταία μεγάλα ποιήματα του 20ου αιώνα.

Νοιώθουμε τραγικά χωρίς τους TUXEDOMOON και τους THIS MORTAL COIL. Το 1992 μ.Χ. ανατέλλει βαρύ, αβέβαιο θλιμμένο και χωρίς τα προηγούμενα groups. Με τις υγείες μας. Και μια πρόποση γι' αυτούς που έφυγαν...

★★★★★

ALAN VEGA: Power on to Zero hour (MUSIDISC)
Φαίνεται ότι η πρότυπη Μεγαπόλη Νέα Υόρκη, γίνεται όλο και πιο παράξενη, όλο και πιο βρωμερή. Ο Alan Vega παρέα με τον Liz Lamere, περιγράφει τρομαγμένα. Μακρυά τα χέρια όσο μπορείτε απ' αυτή την απόλυτη καταγραφή. Δηλητηριάζει. Αλλο ένα ντοκουμέντο για το μέλλον. Οχι της μουσικής...

★★★★★

VON MAGNET: Computador (DANCETERIA)
Μια παράσταση περιγραμμένη σαν «μια μετά-ροκ τραγωδία εκπληκτική για τους περίεργους που θα το διακινδυνεύσουν». Ο δίσκος έχει μόνο τη μουσική από την παράσταση. Μια διείσδυση στη σκοτεινή πλευρά του ήχου. Στέκουμε άναυδοι. Οι VON MAGNET είναι μια Πανευρωπαϊκή συμμορία τέχνης με νομαδικές τάσεις με αρκετή ψυχή και κότσια. Αυτό που κάνουν είναι κάτι που δεν έχει σχέση με... οριοθετημένες μετριότητες. Είναι μια πολιτιστική ανάσα για τα χρόνια που έρχονται. Παρ' όλο που δεν είναι εύκολα προσβάσιμη.

Υπάρχουν και κάποια single ή E.P που στέκουν και αξίζει να μείνουν. Τα 6 απ' αυτά είναι:
- My Legendary Girlfriend-PULP (το καλύτερο single)
- Strangely beautiful E.P. - TV PERSONALITIES
- Beautiful love - JULIAN COPE
- Kiss them for me - SIOUXSIE AND THE BANSHEES
- Smell like teen spirit - NIRVANA
- Flesh baloon E.P. - PALE SAINTS

★ ★ ★ ★ ★

Αυτά από απολογισμούς. Μην ψάχνετε τις αιτίες που μας οδήγησαν να παραβλέψουμε τις τάσεις που η μουσική βιομηχανία και κοινό μέσης αποδοχής συμφώνησαν. Δεν είμαστε παράξενοι, αλλά πιστεύουμε ότι οι μοναχικοί ρισκάρουν πολλά και ο κίνδυνος πάντα φέρνει καλύτερα (πιο ουσιαστικά) μυνήματα. Η ιδιαιτερότητα του κάθε καλλιτέχνη, πρέπει να διαφυλάγεται παρθένα και ακαλλώπιστη. Γι' αυτή τους την ιδιαιτερότητα, τους προτιμάμε και τους ξεχωρίζουμε.

★ ★ ★ ★ ★

Αυτά για τώρα. Στο επόμενο, πληθώρα δίσκων και συγκροτημάτων, fanzines και ταινιές. Γκρίνιες και λατρείες. Ως τότε να περνάτε καλά και να είστε ιδιόρρυθμοι.

Η ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, Ή ΟΣΑ ΕΦΑΓΕ Ο ΔΡΑΚΟΣ

Το fanzine «Στις σκιές του B-23» λόγω αριθμού «23», αποκλείεται να είναι καθε φορά άψογο. Οι δαίμονες του Καρβέλλα, που τυχαίνει να είναι και του τυπογραφείου μας εκνευρίζουν κάθε φορά που παίρνουμε το καινούργιο τεύχος. Γι' αυτό λοιπόν θα τους δείξουμε εμείς:

Σελ. 4:
α) Ανάμεσα στη παράγραφο για τη Λ. Πλάτωνος και τη S. Juncosa θέλει X X X
β) Ο δίσκος του Alan Vega λεγόταν "DEUCE AVENUE" και όχι "DEUCE AVENNE"
γ) Ο συνεργάτης του Alan Vega λέγεται: LIZ LAMERE.LIZ LAMERE!

Σελ. 9:
α) Το «μύνημα» γράφεται «μήνυμα» στην Ελληνική γλώσσα.

Σελ. 26:
α) Από πότε ή «θάλασσα των ήχων», έγινε «θάλασσα των ήλιων»;
β) Ω ΑΝΑΣΑ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ; Οχι. Η ΑΝΑΣΑ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ.

Σελ. 4:
(The sequel): Η «παραμικρή» να γίνει «παρακμή». AMAN!

Σελ. 41:
α) Η Diamanda Gala's να γίνει Diamanda Galas.
β) O Antonin Artand δεν είναι άλλος από τον Antonin Artaud.

Σελ. 42:
Ο πιανίστας του M. Almond δεν έχει καταγωγή απ' το πρώην Ανατολικό μπλοκ. Λέγεται Martin Watkins.

Χ. ΜΙΧΟΣ

JESUS CROSS

Σκοπός αυτής της στήλης είναι να δώσει στους αναγνώστες την δυνατότητα να γνωρίσουν καλλιτέχνες, περιοδικά και καταστάσεις του εξωτερικού. Πιστεύω ότι είναι κουτό να κάνω κριτική σε συγκροτήματα «μικρού βεληνεκούς» μιας και το γούστο παίζει τον κυριώτερο ρόλο. Οσο για τα φανζίνς, τις εταιρείες δίσκων κλπ. θα σας βοηθήσουν να βρείτε δίσκους που ψάχνετε και ακόμα πρέπει να ξέρετε ότι όλα τα ελληνικά συγκροτήματα μπορούν να στείλουν κάτι και θα λάβουν μια απάντηση ή ένα περιοδικό. Το ζήτημα είναι να τους μάθετε. Οχι αν είναι καλοί. Αλλος ένας χειμώνας λοιπόν που ούτε κρύο, ούτε ζέστη κάνει στη Γερμανία. Μόνο η μουσική ακολουθεί την ανοδική της πορεία. Εχουμε λοιπόν και λέμε:

Φανζίν «Goar» 5 # 7DM ιλουστρασιόν με σιγκλάκι Silvia Juncosa, the Abs, Urge και 68 σελίδες για: Gun Club, Cod Bullies, Anastasia Screamed κ.α. **Goar, Mingo Diener, Postfach 3, 6601 Saarbrücken-Scheidt, Germany**

Αυστηρά gothic από το φανζιν της ομόνυμης δισκογραφικής εταιρείας «Glasnost». Ενα must για τους οπαδούς του είδους. Ιλουστρασιόν χαρτί, 68 σελίδες. **Οδηγίες προς ναυτιλομένους: GLASNOST, Oliver Köble, Libellenweg 11, 7800 Freiburg, Germany.**

Τον Απρίλη του 1987 σχηματίζονται οι «Into the Abyss» από δύο έλληνες σπουδαστές κι έναν γερμανό. Αρκετά γνωστοί σήμερα στο τρίγωνο Φραγκφούρτη, Νταρμσταντ, Χαϊδελβέργη, συνόδευαν τους «Crime and the city Solution» και τους καταπληκτικούς «Pink Turns Blue». Εχουν κυκλοφορήσει μια κασσέτα ενώ φέτος ετοιμάζουν το πρώτο τους LP. Κινούνται στο ύφος των Killing Joke. **Janis Kalifatidis, Haydnweg 22, 6100 Darmstadt, Germany.**

Σε συλλογή της γερμανικής Etage Records θα μπει κι ένα τραγούδι των ελλήνων The Flowers of Romance μετά το καλοκαίρι. Μια φοβερή μπάντα από την Ολλανδία που κινήται στο ύφος του Herman Brood λέγεται De Dyk. Στο Paradiso έπαιξαν και οι Who Knows τον Νοέμβρη, μια μπάντα εντελώς Hendrixική. Πολύ καλοί. Οι Creeps εμπνέουν αντιπάθεια στους Σουηδούς γιατί σπονσοράρονται από μια μεγάλη βιομηχανία ρούχων.

DAS FREIE ORCHESTER

Οι DAS FREIE ORCHESTER είναι από το Ανατολικό Βερολίνο και υπάρχουν από τα μέσα των 80s. Μετά από 27 κασσέτες ένωσαν τις δυνάμεις τους με τον Lord Litter και ανεβαίνουν συνεχώς. Jazz ρυθμ σέξιον με κιθαρίστα που θυμίζει Χέντριξ και αγγλικό στίχο. Προσκεκλημένοι σε διάφορα avantgarde φεστιβάλς στην Αγγλία, είδαν τα Video τους να παίζονται σε μερικές συγκεντρώσεις αβαντγκαρντ καλλιτεχνών από όλο τον κόσμο. Για επαφή: **Dittmar, Pariser str 63A, 1000 Berlin 15, Germany.**

Στις 17/1 λοιπόν είδα 3 γερμανικά συγκροτήματα στο club Exil του Trier.

Το πρώτο λεγόταν «Under the garbage can» ή κάτι τέτοιο. Φριχτό industrial με γερμανικό στίχο, σιδεροπρίονα, κολλητήρια κλπ. Μάπα. Οι επόμενοι, «Printed at Bismark's death» έχουν κυκλοφορήσει 2 LP. Ενα τρίο με drum machine, synthi, κιθάρα, φωνή. Γερμανικός στίχος και διασκευή του «House of the rising sun». Ιδιοι Leibach. Οι τελευταίοι ήταν οι καλύτεροι. Σταυροί, καπνοί, dark wave και λίγο Simple Minds. Το όνομά τους, «Another Tale». Εγώ είδα μόνο μια κασσέτα και ένα CD τους.

Την προηγούμενη βραδυά είχα δει (16/1) τους γρήγορα ανερχόμενους «Catastrophe Ballet». Φοβερά δεμένοι, πολύ καλοί μουσικοί, ξεκίνησαν στις 2 το βράδυ μπροστά σ' ένα φανατισμένο gothic κοινό κι ο κατάξανθος τραγουδιστής τους (Eric Burton) σφάδαζε πάνω στη σκηνή. Πολύ έξυπνος κιθαρίστας με παγωμένο βλέμα, δαιμονισμένος μπασίστας και η ψυχρή αρμονίστρια για να ξετρελλάνει το κοινό ο ντράμμερ με ένα δεκάλεπτο σόλο που τους έκανε όλους να φωνάζουν «Ούβε, ούβε» (το ονομά του).

Τώρα βρίσκονται σε περιοδεία με το συγκρότημα του Ross Williams (ex-christian Death) ενώ περιόδευαν με τους «Rose of Avalance» και τους «Plan B». Η WIPE OUT κάνει την διανομή του LP τους «Monoloques of the past and the future». Το απόλυτο gothic. Στο επόμενο τεύχος σας έχω μια συνέντευξη με τον τραγουδιστή τους.

Μεγάλο πρόβλημα αντιμετωπίζουν οι Ασιάτες, οι μαύροι και οι Τούρκοι από τους νεοναζί. Η εγκληματικότητα έχει αυξηθεί κατά 200% στο Βερολίνο από την πτώση του τοίχους και Πολωνοί κατακλύζουν τη χώρα πουλώντας τα υπάρχοντά τους. Κι ενώ στην Ανατολική Γερμανία φουντώνει το ναζιστικό κίνημα στην Δυτική φουντώνει το αντιναζιστικό. Σάλος έγινε με την φράση του Κόλ «μη σκοτώνετε τους ξένους γιατί δουλεύουν για μας».

Το Scumfuck είναι ένα fanzin 52 σελίδων που το εκδίδουν μερικοί γερμανοί πάνκηδες και έχει γίνει το πιό κλασσικό πανκ-zine της κεντρικής-βόρειας Ευρώπης. Ξεχασμένοι στο 77. Θέματα για τους: The dickies, Beck's Pistols, Social Distortion, Incognito Records. Γράψτε: SCUMFUCK: Willi Wicker, Am Beeckback 29, 4100 Duisburg 12, Germany.

Στη μουσική πάλι, οι Nirrvana-διαφημίσεις βγάζουν μάτια. Τοίχοι, κολώνες, περιοδικά, και σακούλες (!) δισκάδικων είναι γεμάτες με το μωρό που κολυμπάει προς το δολλάριο!

Το CD έχει πάρει την θέση του δίσκου κι από 7" singles, μηδέν. Στο WOM και στο κεντρικό της Virgin στο Βερολίνο, τίποτα. Για σιγκλάκια πηγαίνετε σε soupermarket ή σε μικρά δισκάδικα. Στα Clubs δεν υπάρχουν τύμπανα κι ενισχυτές. Τα συγκροτήματα κουβαλάνε τα δικά τους.

Για το τέλος, μερικές ακόμα διευθύνσεις όπου πρέπει να στείλετε κουπόνια διεθνούς αλληλογραφίας για να λάβετε καταλόγους, τεύχη, γράμματα, διευθύνσεις κ.α.
That is all for now.

NEWSLETTERS:
— IRRE NEWSLETTER: Matthias Lang. Bärendellstr. 35,6795 Kingsbach, Germany.
— DYADIQUE: 113 rue Pellepart, 33800 Bordeaux, France
— THE MMATTRIX: M.M.A.T.T., 6 Farm Court, Farm Rd, Frimléy, Camberley, Surrey, GU16 5TJ, UK
— CONFUSION: 128 Montee Saint Jean, 73370 Le Borget Du Lac, France
— NIZAGAMAH: Hahamandad, Weststraat 38, 4571 HM Axel, Holland.

FANZINES:
— GAZOOB MAGAZIN: P.O. box 3201, Salt Lake City, UT 84110, USA
— ELECTRONIC COTTAGE: Hal McGee, P.O. Box 140368, Grinesville, FL 32614-0368, USA.
— NO MAGAZIN: P.O. Box 41144, Austin, TX 78765, USA
— NEW HOPE INTERNATIONAL REVIEW: 20 Werneth Avenue, Gee Cross, Hyde, Cheshire SK14 5NL ENGLAND.
— CASH FROM CHAOS: c/o Peter Winbler, Dietenbachstr. 7,7800 Freiburg, Germany (zine+radio)
— OVERNOISE: Delécluse David, 41 avenue du Pdt Kennedy, 59130 Lambersart, France (zine+radio)
— HYPNOSIA: Kentha, Lands.v.g.26, 64032 Malmköping, Sweden Ole Ole
— INDEX: P.O. BOX 1271, 6501 BG Nymegen, Holland
— KRIME SONIK: Patrice Miossec, 145 Faubourg bannier, 45 Oleans, France

TAPE & RECORDING COMPANIES:
— DANCE MACABRE Rec., Luitroldlatz 18, 8500 Bayreuth, Germany (GOTHIC etc)
— BIG NOISE rec., Wolfgang Schreck, Hospeltsr. 66,5000 köln, Germany (General)
— RUDE Rec., Wittener str. 123a, 4630 Bochum 1, Germany (Hardcore)
— JARMUSIC, Dorfstr. 11 3138 breese/m, Germany (Tuxedomoon, Legendary Pink dots...)
— SILENT RECORD, 540 Alabama Suite 315, San Francisco CA 94110, USA (General)
— SWINGING AXE PRODUCTIONS. Mail Order/label p.o. box 199, Northridge, California USA 91328
— SYNTHETIC REC., p.o box 609478, Cleveland, Ohio 44109, USA (US PUNK)

DISTRIBUTERS:
— KFR GERMANY: Dittmar, Pariser str. 63A, 1000 Berlin 15, Germany
— KFR USA: Don Campau, P.O. box 23952, San Jose, CA 95153, USA

JESUS CROSS

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

THE SMELLS FROM HELL-Your love is wild (EP)

Τούτοι οι Αγγλοι αντιμετώπισαν προβλήματα λόγω των στίχων τους. Είναι όμως φοβερό αυτό το EP όσο κι αν τα μαγαζιά αρνούνται να το έχουν (Που; στην Αγγλία) Από Cooper μέχρι Leather Nun οι TSFH κάνουν τα πάντα Γράψτε: Dave Butcher, Flat 4, 60 old Lansedowne Rd., West Didsbury, Manchester, M20 BWU, England (J.C.)

CATASTROPHE BALLET
Monologues of the past and the future (LP)
(Etage Records/Wipe Out)

Οπου ξεκινούσαν οι Modern English και τελείωσαν οι Nephs ήταν και οι CB. Ενας πολύ καλός δίσκος για ντεμπούτο της μπάντας από το Trier Dark, Gothic, και λίγο new ο δίσκος είναι ευχάριστος και λίγο διαφορετικός.

Με ένα κομμάτι ύμνο (Shadow Reich) και το πολύ καλό Black Fire, οι C.B. συνεχίζουν τη σχολή του Gothic. Ετσι κι αλλιώς Γερμανοί είναι οι άνθρωποι μόνο που τραγουδούν αγγλικά. Πολύ καλός δίσκος (J.C.)

Sosumi - Bad day at the lab -(Cd) (SYNTHETIC REC) Οταν άκουσα τους **SOSUMI** σε μια γερμανική συλλογή τρελλάθηκα με το ύφος τους. Έτσι ήρθαμε σε επαφή και μου έστειλαν το Bad day at the lab.

Βάση τους είναι το Κλήβελαντ του Οχάιο και υπάρχουν αρκετά χρόνια.

Παίζουν ένα στυλ που δεν καθορίζεται εύκολα. Λίγο punk λίγο space λίγο funk. Κάπου θυμίζουν Biafra κάπου False Prophets κάπου Howkwind (!) Αγαπημένα μου κομμάτια τα: «CD players in Outer Space» μια μίξη punk με Howkwind «Just say yes» δεν ξέρω τι να πω... «Heavy metal Disco Queen», «Dr Sosumi» και γενικά 13 κομμάτια ενός CD που φτύνει φωτιά και πολιτικό στίχο. 5 άτομα από το Κλήβελαντ που αξίζουν την προσοχή σας (και τα λεφτά σας).

Φοβερή παραγωγή και εκτέλεση. Καθαρό αμερικάνικο διαμάντι (περιέχεται διασκευή του «Iam the Walrus των Beatles») -**J.C.**

1. LORD LITTER-Tales about death, destruction and every day fascism. C-45 (Out of the blue)
2. LORD LITTER-Another dark night... C-45 (Out of the blue)

Ο παραγωγικότατος LORD LITTER, πολύ γνωστός έξω από τα σύνορα της πατρίδας του, της Γερμανίας, κυκλοφορεί το 1989 την "Tales about death...κλπ" που είναι η 16η προσωπική του δουλειά. Με πολλά κέφια, παίζοντας το Rock σε όλες τις μορφές που παίζεται στον πλανήτη και με πολιτικές αιχμούλες ο LL βγάζει δικιά του μουσική ταυτότητα και δεν χρειάζεται το σκατό στάρ σύστεμ για να το αγαπούν.

Στο «Another dark night» παίζει αρκετές διασκευές (1988 κυκλοφόρησε) από καλλιτέχνες που τον επηρέασαν. Mungo Jerry, Cat Stevens αλλά και πολύς Lord Litter που φιλτράρει τα πάντα.

Παίζει όλα τα όργανα και στις δύο κασσέτες όπου μόνο στα τύμπανα τον βοηθά ο Thomas Tit. Αν νομίζετε ότι καταλάβατε όλο του το έργο κάνετε λάθος (J.C.)

HYPERTONIA SAMPLER VOL II - V/A - C.90 - HYPERTONIA WORLD ENTERPRISES

Αγγλοι, Αμερικάνοι, Νορβηγοί κ.α. μαζεύτηκαν σε αυτή την κασσέτα για να εκφράσουν την μουσική τους άποψη. Η δύναμη του ανεξάρτητου ρεύματος σε όλο της το μεγαλείο. Τέλος της κασσέτας με επτά λεπτα συνέντευξη του Charles Manson.
Γράψτε: H.W.E. - Jan R. Bruun -P.O. Box 4307 Nyga°rdstangen -N.5028 Bergen - NORWAY **(J.C.)**

1. PINK TURNS BLUE - If Two worlds Kiss - LP-1987
2. PINK TURNS BLUE-Meta-LP-1988
3. PINK TURNS BLUE-Eremite-LP-1990

3 δίσκοι ενός συγκροτήματος που: Στον πρώτο δίσκο συνεχίζει την παράδοση των Sound, Chameleons, και γενικά των συγκροτημάτων του νότιου Λονδίνου των αρχών του '80. Τα κομμάτια «After all» και "If two worlds kiss" είναι πραγματικά διαμάντια.

To LP "Meta" στέκεται στο ίδιο επίπεδο με το προηγούμενο. Αμετανόητα απογοητευμένοι και καταθλιπτικοί.

Στο "Eremite" υπάρχει μια εξέλιξη, λίγο Cure στοιχεία ίσως, αλλά εντάξει. Το ρυθμ μποξ, βήχει ρυθμούς αρκετά ροκ. Ισως κάπου κοντά στους "Blood and Roses" και η κιθάρα ξύνει πολύ περισσότερο. Οσο νιώσατε ένα κενό όταν οι Sound διαλύθηκαν, ανοίξτε τα πορτοφόλια σας **(J.C.)**

INTO THE ABYSS-Song about Martyres & Criminals - C 46

Ελληνογερμανική μπάντα κοντά στο ύφος των Killing Joke με φωνητικά που μου θυμίζουν λίγο New Model Army. Στίχοι γεμάτοι συναίσθημα και συνθέσεις σκοτεινές, νευρικές, σαν την προσπάθεια ενός ατόμου να βγει από τον σκοτεινό χώρο που τον έχουν φυλακίσει, οι ΙΤΑ αποτελούν τρανό παράδειγμα του ότι η μουσική δεν έχει σύνορα παρά μόνο τα αυτιά έχουν τοίχους.

Ελπίζω να έχω το LP τους που κυκλοφορεί φέτος. Γράψτε οπωσδήποτε στη διεύθυνση που σας έχω ήδη δώσει **(J.C.)**

KFR Germany-Newsletter-compilation - 1991

26 γκρουπς απ' όλο τον κόσμο. Ολα τα είδη. Από Γερμανία: IT, SCUM ON, THIS SHRINKING FEELING, UNPLEASANT SURPRISE, SWEET WILLIAM, TRISTAN TZARA, HIRN MITEI, GYPZNIK, THE MIGHTY. Από U.S.A οι SOSUMI, ULTRA VIOLET EYE, DON CAMPAU, DAVID LA DUKE, HERMANDZ GUZANOS, THE 3 LEGGED POETS, 14TH Floor. Από την Ελλάδα οι THE FLOWERS OF ROMANCE. Από την Αγγλία οι : THE SMELLS FROM HELL, DROONIES, EDEN, APOSTLES, MAGIC MOMENTS AT TWILIGHT TIME. Από την Αυστρία οι MONOCHROME BLEU. Από την Δανία οι FJONGUNS, Από την πρώην Σοβιετική Ενωση η ΑΥΑ (AR)

Ουφ τα είπα όλα; **(J.C.)**

Το Στύλ

ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β-23

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΓΕΡΟΛΥΚΟΣ...

Παράπονα είχαμε για μέρος της ομώνυμης στήλης του προηγούμενου τεύχους... «Μα καλά, τι τον βάλατε τον ξενέρωτο να το παίζει γερο-πανκ, στο προηγούμενο; Τι έκανε αυτός για το πανκ; Και τα γκρουπ του ξενέρωτα ήταν (...). Κι αυτός το ίδιο. Δεν είχε ούτε σκουλαρίκια και μόνο μια φορά έβαψε τα μαλλιά του (...). Άλλωστε μετά έγινε ντεθιάρης και γκαραζιέρης. Ρώτα με εμένα να σου πω ότι ιστορίες θες. Για τους S.A.S. Punks και τέτοια. Άλλωστε ο ξενέρωτος δουλεύει στο θείο του. Είναι δηλαδή αφεντικό. Δεν κοιτάει εμένα που δουλεύω τώρα στην Interamerikan και έχω συνέχεια το διευθυντή πάνω από το κεφάλι μου (...). Σας φτύνω-σκατά! — Άκης Ροχάλας».

ΑΠ' ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ...

Γράφει ο πολεμικός μας ανταποκριτής Νικόλας Σταυρίδης: «Με είδε με το τελευταίο τεύχος των Σκιών του Β-23 και μου είπε: Τί είναι αυτό; Το περιεργάστηκε... Μαλακίες. Δεν έχει Άντζελα. Είναι για αδερφές! Του λέω: Άντε ρε βλάχο. Θίχτηκε όλο το στρατόπεδο! Είμαστε μόνο 8 Αθηναίοι. Όλοι οι άλλοι είναι βλάχοι. Σαν να μην έφταναν οι γύφτοι που μου πετάνε πέτρες στη ~~σκοπιά και~~ ο διοικητής που ρίχνει δεκάρες για το τίποτα... Πήγαν να με γαμήσουν...». Τι άλλο να προσθέσουμε; Πάντως, καλού κακού, όταν κρατάτε τις Σκιές του Β-23 μη πολυσκύβετε!

ΜΑΣ ΠΙΑΣΑΤΕ ΤΟΝ ΚΩΛΟ!

Κι άλλο γράμμα διαμαρτυρίας: «Αμάν πια! Θυμάμαι το πρώτο Β-23 —τότε επί Πήγασον— έκανε 40 δρχ. Το πρώτο Στις Σκιές του Β-23 με 100 σελίδες και ιλλουστρασιόν εξώφυλλο έκανε 200 δρχ. Το τεύχος με το δισκάκι των Αντι/Panx Romana/R.R. Hearse/Viridian Green έκανε 420 δρχ. Το προηγούμενο έφτασε τις 600! Πού θα πάει αυτή η κατάσταση; Πήγα στο περίπτερο (Εξάρχεια, κι έτσι) να το πάρω —μαζί με ένα Camel, την Ελευθεροτυπία, μια Milka και ένα comic και έδωσα 2.000 δρχ. Τι νομίζετε, έχω καμιά μηχανή να κόψει λεφτά; - Μίλτος Χατζηπαπάρας, Εξάρχεια.

Μήπως είναι καιρός να αποκτήσεις αγαπητέ Μίλτο; Πάντως από πίσω ... καλά φαίνεσαι!

APOLITIC

Ο Ηρακλής δηλώνει apolitic (απολίτικος). Δεν γουστάρει τους αναρχικούς και τα «παιδιά των Εξαρχείων». Είναι τζαμπατζήδες —μαλάκας δηλαδή είναι αυτός που πληρώνει πάντα και παντού;— χαλάνε τις συναυλίες με τους καυγάδες τους, είναι θορυβώδεις. Στο κάτω-κάτω, τους κυνηγάνε γιατί τα θέλει ο πισινός τους. Αν καθόντουσαν ήσυχα, κανείς δεν θα τους πείραζε... Ο Ηρακλής γυρνούσε με τη Μαρία από τη συναυλία των Mano Negra και πήγαινε στην Οκτάνα. Στη Μεθώνης χαμηλά τον συναντά μια περίπολος αστυνομικών. Ταυτότητες, κ.λ.π. «Ρε παιδιά, δεν είμαι εγώ αναρχικός». «Ποιον είπες ρε, ρε μ...; Και συ μωρή τσούλα, τι γυρίζεις μαζί του τέτοια ώρα. Το ξέρουν σπίτι σου ότι είσαι στα Εξάρχεια; Δεν τον βλέπεις που έχει μακριά μαλλιά η αδερφάρα; Άντε στο διάολο και να μην σας ξαναπετύχουμε εδώ!» Πάνω που ο Ηρακλής ήταν να ζητήσει συγγνώμη, η Μαρία τον βουτάει δακρυσμένη και φεύγουν. Μα γιατί αυτό, αναρωτιέται ο Ηρακλής. Αφού δεν είχε κάνει τίποτα. Τελικά, μάλλον τα μαλλιά του έφταιγαν... Την επόμενη φορά δεν θα έπρεπε να είναι τόσο προκλητικός...

Για τις αντιγραφές και γενικά για όλα: **Γ.Κ.**

Νυχτερινό τοπίο. Μεγάλη παρέα. Τα πρόσωπα παράξενα και οι κινήσεις ζωηρές. Γιατί άραγε τέτοια άτομα να ξεχωρίζουν μόνο τη νύχτα. Ίσως γιατί μια μέρα στη κίνηση της πόλης τα πνίγει... Ή μήπως αυτά την πνίγουν;

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΤΕΧΝΗ

Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας, αλλά και φονιάς — να λοιπόν που «εμφανίζεται ένας νέος στρατιώτης»: ο σχιζομητροπολιτικός προλετάριος. Στρατιώτης που εκρήγνυται στη μαζική βία και τις φωτιές είτε του νεοϋορκέζικου black out είτε στο Brixton ή τη Νάπολη, αλλά που παρ' όλα αυτά παραμένει ένας δούλος της αγοράς.

(Curcio Renato, Franceschini Alberto)

NAYTIA

Καυγάδες, προσπάθεια για τζαμπέ είσοδο στο Ρόδο (και στο κάθε Ρόδο) και μόλις έρθει η ευκαιρία για σύγκρουση... No Future, no-future.

Αποφασίσαμε να κάνουμε ένα μικρό αφιερωματάκι σ' αυτό το είδος. Όμως (ω λα λα) δεν είμεθα πολιτικό έντυπο. Δεν έχουμε άλλωστε τα προσόντα να δώσουμε έναν σωστό τέτοιο λόγο. Έτσι θα ακολουθήσει ένα μικρό αφιέρωμα στους καλλιτέχνες των μητροπολιτικών προλετάριων: από το Brixton και το Manchester, στη Νέα Υόρκη, το Βερολίνο και την Αθήνα. Και μια σημείωση...

DEUS EX MACINA

Ένα σλογκανάκι έλεγε: «Οι λαοί έχουν τους ηγέτες που τους αξίζουν». Ας το παραφράσουμε λίγο: «Οι ομάδες σε μια κοινωνία έχουν την τέχνη που τους αξίζει». Και ω λα λα, μια ομάδα που οι κ.κ. Curcio, Franceschini ονομάζουν σχιζομητροπολιτικό προλεταριάτο -είδος που παρεπιδημεί στη Νέα Υόρκη, στο Παρίσι, στο Βερολίνο και το Σάο Πάολο, στη Λουμπλιάνα και την Αθήνα- στρέφεται γύρω από τους ίδιους ή ανάλογους καλλιτέχνες.

Ψευδοrockabillies, φανατικοί των Cramps, thrashers, punks, χαρντροκάδες, rapers των γκέττο, rockers που ονειρεύονται μια Harley... Μπορεί οι διαφορές τους να είναι εμφανείς και να τις αισθάνονται. Δεν έχουν όμως συναίσθηση της κατάστασής τους. Μισούν τους μπάτσους και όλοι σχεδόν κουβαλούν —λιγότερο ή περισσότερο— τραυματικές σχολικές εμπειρίες. Δουλεύουν για να διασκεδάσουν το Παρασκευοσάββατο και αποταμιεύουν μόνο για να αγοράσουν μια μηχανή, ένα στερεοφωνικό. Οι υπόλοιποι είναι «φλώροι». Αισθάνονται ότι το μέλλον τους είναι ανύπαρκτο. No Future!

Όμως, στη βία των ημερών μας δεν υπάρχει τίποτα το σκοτεινό, γιατί αυτή αποτελεί την άλλη όψη της φυσιολογικής εξέλιξης των καπιταλιστικών σχέσεων σ' αυτό το επίπεδο.

(Curchio-Franceschini)

FUGAZI

Εν τω μεταξύ η μηχανή του θεάματος, σαν ένας τεράστιος παραμορφωτικός καθρέφτης, συγκεντρώνει κέρδη επιστρέφοντας στους διάχυτους σχιζοειδείς τα ίδια τους τα σήματα αναγνώρισης.

(Curcio-Franceschini)

Γ.Κ.

ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ

«Ok guys. Μη με ρωτάτε τι να κάνετε. Κάντε αυτό που νιώθετε», λέει η Penelope Spheeris, νέα - τότε - σκηνοθέτις, στα γυρίσματα της Suburbia, δεύτερής της ταινίας. Ο Flea, ένας άσημος punk rocker, βγάζει με φυσικότητα έναν αρουραίο των υπονόμων από τη τσέπη του και τον φιλάει. «Είναι το ζωάκι μου» λέει με ένα παιδικό χαμόγελο. Το συνεργείο φλιπάρει. Η Spheeris αν και συνήθως ετοιμόλογη κάνει πέντε λεπτά για να συνέλθει. Ευτυχώς η σκηνή έχει γυριστεί!

Σε όλες της τις συνεντεύξεις θα μιλά με θαυμασμό για τον Flea, «που έχει μάλιστα και ένα γκρουπ, τους... Red Hot Chili Pepers».

Οι Red Hot Chili Peppers ξεκινούν -χωρίς να ονομάζονται ακόμα έτσι, το 1979. Καθαρά γκρουπ παρέας. Ο Antony Kiedis, ο Flea, ο Hillel Slovak και ο ντράμερ Jack Irons είναι φίλοι από παλιά. Γνωστά άτομα στους δρόμους του Χόλλυγουντ, μόνιμοι θαμώνες των punk στεκιών. Ο Flea -ένας καλός μπασίστας για την εποχή-μένει για λίγα φεγγάρια με τους Fear του Lee Ving. Μια πρώτη αρχή γίνεται στην περίοδο 80—82, όμως το funk-punk των Red Hot - ο θεός να το κάνει μουσική την εποχή εκείνη - δεν λέει τίποτα στους σκληροπυρηνικούς τύπους των clubs που παίζουν. Βλέπετε οι Minutemen θα βγουν λίγο αργότερα.

Το γκρουπ μοιάζει να υπάρχει και να μην υπάρχει ταυτόχρονα. Πραγματικά παιδιά του δρόμου, τους ενδιαφέρει πιο πολύ η διασκέδαση, τα drugs και οι γυναίκες παρά η καριέρα. Καυγάδες, περιπλανήσεις στα punk στέκια. Το hardcore είναι στις καλύτερες μέρες του. Ουσιαστικά ξαναφτιάχνονται το 1984. Και προσπαθούν με μανία να επιβάλλουν τη δική τους «παράξενη» μουσική άποψη στο punk κοινό. Βέβαια η εποχή ευνοεί κάτι τέτοιο. Οι D.O.A. έχουν δέσει το straight rock' n' roll με το hardcore. Το ίδιο και οι Necros με τους Redd Kross. Οι Minutemen πετούν funk περάσματα όπου μπορούν. Βέβαια ο Flea, με το τατουάζ-πορτραίτο του Jimi Hendrix και τις δηλώσεις του στυλ «Έπαιζα από μικρός μουσική και πήγα μια φορά να δω τον Dizzy Gillespie. Έβαλε για πολύ ώρα το χέρι του γύρω από το κεφάλι μου, λίγο πριν ανέβει στη σκηνή. Ήταν το ομορφότερο πράγμα στη ζωή μου!», ήταν σαν τη μύγα μες στο γάλα. Οι φίλοι του punks ρωτούν: ο Dizzy... ποιός; Παράλληλα γίνεται διάσημος στους underground κύκλους μετά την προβολή της Suburbia. Η Penelope Spheeris του δίνει έναν μεγάλο ρόλο στο Dudes (τρίτη ταινία της τριλογίας Suburbia, Boys Next Door και Dudes). Μάλιστα εκεί «σκοτώνεται» (κινηματογραφικά) από τον πολύ Lee Ving.

Όμως ήρθε η ώρα του στούντιο. Οι έμπειροι πλέον ως μουσικοί Red Hot... ηχογραφούν τα κομμάτια του Freaky Styley Lp, που θα κυκλοφορήσει το 1985. Παράλληλα αρχίζουν τα δαιμονισμένα in full-speed live τους. Συνήθως παίζουν θεόγυμνοι ή με σώβρακα ή με κάποιο άλλο «ένδυμα» να καλύπτει τα «επικίνδυνα σημεία». Εμφανίζονται μάλιστα να παίζουν ζωντανά στο Tough Guys του Τζεφ Κάνιου, μια μέτρια ταινία με πρωταγωνιστές τον γερο-Μπαρτ Λάνγκαστερ και το γέρο-Κερκ Ντάγκλας, ο οποίος στα 67 του και ενώ «τα έχει» με μια νυμφομανή εικοσιπεντάχρονη δείχνει να γουστάρει το ημίγυμνο γκρουπ. Στα live τους αυτοδιαφημίζονται ως «η πουτσορχήστρα». Και βγάζουν αυτοκόλλητα με το χαρακτηρισμό αυτό. Να μη ξεχάσουμε τη διασκευή του Fire του Hendrix στο Freaky Styley.

Έτσι περνά ο καιρός. Το 1987 κυκλοφορεί το άλμπουμ The Uplift Mofo Party Plan. Αν και είναι το λιγότερο επιτυχημένο (και καλλιτεχνικά) άλμπουμ του γκρουπ, εισάγει για τα καλά το θεότρελλο στυλ του. Επίσης οι σεξουαλικές αναφορές είναι περισσότερες. Ο Antony Kiedis μοστράρεται ως ο τύπος του δυνατού άντρα, ένας είδος περιθωριακού (original όμως) Μίκυ Ρουρκ. Άλλωστε η σχέση του με τη χολλυγουντιανή ηθοποιό Ione Skye δεν αφήνει περιθώρια για αμφιβολίες. Εξ' άλλου αρκετά χρόνια αργότερα - στις μέρες μας - η νέα «καλή» του κυρίου Kiedis, ένα model 18 χρονών δηλώνει: «ο Antony (Kiedis) είναι η μεγαλύτερη μεγαλοφυία στο σεξ για τα τελευταία 10 χρόνια». Τώρα πως μπορεί να κρίνει μια 18χρόνη για εμπειρίες 10 χρόνων και βάλε, είναι άλλου παπά (sic) ευαγγέλιο. Και η τρέλα του επιβεβαιώνεται όταν βουτάει σε μια πισίνα, χωρίς νερό! Σπάει φυσικά αρκετά κόκκαλα στην πλάτη του.

Με τη κυκλοφορία του Ep Abby Road έρχεται και ο θάνατος του κιθαρίστα Hillel Slovak από O.D. Ήταν Ιούνης του '88. Το σοκ είναι έντονο και για τους υπόλοιπους. «Ακόμα και σήμερα την σκέφτομαι κάθε μέρα. Μερικές φορές το πράγμα είναι ευχάριστο. Μερικές φορές δυσάρεστο. Μερικές φορές είναι απλά μια ανάμνηση. Πάντως βρίσκεται πάντα εκεί», λέει ο Flea. Ο Kiedis κατηγορεί τον εαυτό του. Πάντως ο ίδιος ξεκόβει, τη στιγμή εκείνη, από τη πρέζα. Με τη προσθήκη του κιθαρίστα του 19χρονου, John Frusciante και εντός νέου ντράμερ, του Chad Smith κλείνει ένα κύκλος των Peppers και ένας νέος ανοίγει...

Το γκρουπ αποτελείται πλέον από τους: Antony Kiedis στη φωνή, Flea στο μπάσο, Chad Smith στα ντραμς, John Frusciante στη κιθάρα. Ο κύκλος συνεχίζει να γυρίζει. Νέα naked shows και δυναμικά live. Πολλοί τους κατηγορούν ως γκρουπ στρηπτιζέζ - άλλωστε και η σάτυρα του εξωφύλλου στο Abby Road, μια άμεση αναφορά στο ομόηχο των Beatles, λέει πολλά. Αυτοί φωτογραφίζονται με τα boxer εσώρουχά τους να εξέχουν από τα παντελόνια και δηλώνουν: «Το να είμαστε γυμνοί, να έχουμε σεξουαλικές επαφές, είναι μέρος της ζωής μας, και αυτό περνά και στη μουσική. Δεν έχουμε όμως ένα δίχτυ έντασης που θα πιάνει και θα κρατά τη γυμνότητα».

Την επόμενη χρονιά οι Peppers φτάνουν επιτέλους στην επιτυχία. Μετά από ένα συμβόλαιο με την EMI, κυκλοφορούν το θαυμάσιο άλμπουμ Mother's Milk. Το αποκορύφωμα της μουσικής των Peppers αλλά και ένα Lp που πιάνει την εποχή του. Μην ξεχνάμε πως οι Faith No More (αφού έχουν αφήσει προ πολλού τη Mordam για το major label της London) και οι Living Colour βρίσκονται στη κορυφή. Πάντως το γκρουπ αφήνει πισινές. Διασκευάζουν (!) το Higher Ground του Stevie Wonder και πουλούν, ούτε λίγο ούτε πολύ 500.000 αντίτυπα μόνο στην Αμερική. Παρόλα αυτό, πριν καλά καλά κοπάσει ο θόρυβος από το Mother's Milk, τα γκρουπ βρίσκεται στις χειρότερες δυνατές σχέσεις με την εταιρεία. Η συμπερι-

Υπερβολικά καυτοί...

PEPPERS

φορά τους, κάθε άλλο παρά καλή είναι. Σα να μην έφταναν αυτά, σε ένα MTV σπέσιαλ σώου στη Φλώριντα, οι Flea και Chad Smith συλλαμβάνονται για βιαιοπραγία, όταν «χαϊδεύουν» ένα ενοχλητικό κοριτσάκι. «Απ' τη στιγμή που τα πούμε στους εαυτούς μας να κρατηθούν μακριά από φασαρίες, θα το κάνουμε. Και θα μείνουμε - αισίως - μακριά από τη φυλακή, αν και υπάρχουν πολλές περιοχές, όπου οι άνθρωποι δεν μπρούν να καταλάβουν τί κάνουμε και το παίρνουν ως κάτι το αξιόποινο. Στο κάτω κάτω δεν είμαστε τίποτα εγκληματίες...»

Οι δυσκολίες όμως δεν πτοούν το γκρουπ. Η μεγάλη Warner's απλώνει τα δίκτυα της και ψαρεύει λαβράκι. Ξέρει όμως να χειρίζεται σωστά το δύστροπο γκρουπ. Τους αφήνει απεριόριστη ελευθερία για τις επόμενες κινήσεις... Το γκρουπ λοιπόν δεν θέλει να πάει σε κάποιο γνωστό στούντιο. Ωραία! Θέλει να κάνει ένα διπλό άλμπουμ. Ας γίνει κι αυτό. Θέλει παραγωγό τον Rick Rubin, που έχει δουλέψει με τους Slayer, τους Beastie Boys, τους Geto Boys και τους Danzig (το γκρουπ του front man των Misfits). Γίνεται κι αυτό! Για να υπογράψουν θέλουν ένα εκατομμύριο δολλάρια... Χμμμ, εντάξει.

Οι Red Hot Chili Peppers λοιπόν νοικιάζουν ένα σπίτι στο Χόλλυγουντ και κλειδαμπαρώνονται μέσα για 6 μήνες. Το σπίτι έχει μια παράξενη ιστορία. Το έκτισε ο Rodlfo Valentino. Εκεί ο Houndini έκαψε τα χαρτιά με τα μυστικά του κόλπα. Εκεί σκοτώθηκαν αρκετοί γκάγκστερς στη δεκαετία του '20-'30. Εκεί οι Beatles πήραν για πρώτη φορά L.S.D. ενώ τελευταίος διάσημος κάτοικός του ήταν ο Jimi Hedrix. Για 6 μήνες δε βγαίνουν έξω. Προσλαμβάνουν τεχνικούς, μάγειρα. Παίρνουν ότι τους είναι απαραίτητο. Μεταξύ των άλλων ηχογραφούν και τα They're Red Hot, του Robert Johnson και Search And Destroy των Stooges. Το τελευταίο όμως δεν θα μπει στο άλμπουμ, που ακούει στο όνομα Blood Sugar Sex Magic. Και είναι ένα θαυμάσιο διπλό άλμπουμ. Το γκρουπ διατρέχει όλα τα μήκη και τα πλάτη του Funk και του rock' n' roll. «Ο δίσκος έχει μια μπάντα που παίζει μουσική. Στην πλειοψηφία των rock δίσκων δεν ακούς κιθάρα, μπάσο ή ντράμς. Ακούς προγραμματισμένα σκατά απ' τα Synthesizer. 'Ολα είναι ένας ηχητικός τοίχος μια δημιουργία των στούντιο. Αυτός είναι ένας minimal δίσκος - πολύ ζωντανός. Μόλις τον ακούς σου έρχεται η εικόνα ενός χεριού που παίζει κιθάρα, που χτυπά τις χορδές. Είναι τέσσερις τύποι που παίζουν μουσική...».

Το άλμπουμ αφιερώνεται στο Mike Watt, το θρύλο των Minutemen (των πρώτων που έπαιξαν Funk-punk), Firehose κλπ. άντρα της Kira των Black Flag, κουνιάδου του Paul Roessler των 45 Grave, κλπ. Τις φωτογραφίες του δίσκου τραβά ο Gus Van Zant, σκηνοθέτης του Drugstore Cowboy και My Own Private Idaho. Στην τελευταία ταινία καλεί το Flea να παίξει το ρόλο του κουτού ακόλουθου ενός χοντρού, φαλσταφοειδούς τύπου. Τα λόγια βέβαια περιττεύουν 'Ενας από τους καλύτερρους δίσκους των 90's θα είναι και το Blood Sugar Sex Magic. Οι Red Hot Chili Peppers θα είναι από τα καλύτερα γκρουπς. Κι αυτό όχι τυχαία... «Προσφέρουμε κάτι που αυτή τη σκηνή κανείς δεν είναι σε θέση να δώσει: μια ολοκληρωμένη εναλλακτική πρόταση στη mainstream φόρμουλα της κερδοσκοπικής, αντικαλλιτεχνικής και άψυχης μουσικής-bussiness που υπάρχει στα Charts...» Κάπως έτσι είναι!

Γιάννης Κολοβός

6FT

URBAN DANCE SQUAD

Οι Μειονοτικοί

Τα τελευταία πέντε χρόνια η μουσική πρωτοπορία έχει μετατωπιστεί με στροφή 180 μοιρών. Κυριαρχεί ο ρυθμός σκληρό και σταθερό μπητ, γι' αυτούς που μπορούν να αντέξουν. Κυριαρχεί η σκληρότητα: ριφ που προηγουμένως μόνο μια hardcore ή heavy μπάντα θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει, δεικτικοί στίχοι. Οι ερμηνευτές απέχουν πολύ από το στυλ του πρώην θηλυπρεπή και νυν βουδιστοπληχθέντος Boy George, του πλαστικάνθρωπου Michael Jackson, των μουσικών Conan του heavy metal. Παιδιά του δρόμου και των γκέττο σαν τους Public Enemy, αλητήριους του Μάντσεστερ και του Λίβερπουλ σαν τους Happy Mondays ή τους Farm, δεν νοιώθουν διατεθημένοι να ραφινάρουν τον προηγούμενο παλιοχαρακτήρα τους και το αλητοimage τους...

Η μουσική πρωτοπορία αναμιγνύει τα είδη, και ότι προκύψει... Οι Public Enemy βρίσκονται αγκαλιά με τους Anthrax, οι κιτσο-Run DMC με τους κιτσο-Aerosmith (πάντα για να δώσουν ένα μπάσταρδο ασχημόπαπο-μωρό, βλέπετε όταν λείπει η έμπνευση...). Κουλτούρες αναμιγνύονται. Κανένα στυλ δεν μοιάζει σίγουρο στην ησυχία και την καθαρότητά του. Και όσα τέκνα γεννιούνται απ' αυτό το ερωτικό παιχνίδι των ειδών και των στυλ, μοιάζουν με το μωρό της Ρόζμαρυ, παιδιά του σατανά!

Το 'Αμστερνταμ δεν είναι μία ευρωπαϊκή πόλη. Είναι Η.... πόλη, ένα σταυροδρόμι ανάμεσα σε δύση και ανατολή, βορά και νότο. 'Εγχρωμοι αφρογενείς που κουβαλούν την κουλτούρα τους παντού, Μουλούκοι, δυτικοευρωπαίοι Φλαμανδοί, Γερμανοί πρεζάκηδες, ανατολικοευρωπαίοι εργάτες, ασιάτες εργάτες, νοτιοευρωπαίοι εργάτες. Μυστήριο, χίλιες και μία παραδόσεις, χίλιες και μία μουσικές και ότι προκύψει. Και τι θα προκύψει άραγε;

Τι γίνεται όταν συναντηθούν δύο Ολλανδοί, ένας ντράμερ που ακούει στο όνομα Magic Stick και ένας άσσος των πικ-απ που τον λένε DNA με δύο νέγρους από το Σουρινάμ: τον Rudeboy (!) και τον Sil (έτσι απλά), και μαζί τους κολλήσει και ένας Ινδονήσιος με το όνομα Tres Manos (Ινδονήσιος και όχι Ελληνας του στυλ «μόνος ή ...»); Τί γίνεται; Βάζουν μαζί την εμπειρία τους και κάνουν ένα γκρουπ που συνδιάζει τον punk/hardcore πρωτογονισμό, το heavy Funk του James Brown, το ραπάρισμα των Public Enemy, κανα δυό πινελιές από την αγγλική ροκ εν ρολλ παράδοση και χιλιάδες πρωτότυπες ιδέες. Και το όνομα Urban Dance Squad (ή Ultimate Deaf Sounds)!

Το γκρουπ ξεκίνησε ως ένα αστείο. Ενα σχήμα που θα έπαιζε μόνο μια συναυλία. Ετσι στις 17 Γενάρη του '87 οι Urban Dance Squad εμφανίζονται με ένα σετ 45 λεπτών, και ως δια μαγείας κλέβουν πολλές καρδιές. Η άμεση αντίδραση είναι κάτι παραπάνω από ευνοική. Μήπως πρέπει να δώσουν μια συνέχεια στη μπάντα; Και γιατί όχι! 'Ετσι γυρνούν την μικρή Ολλανδία και σέρνουν πίσω τους ένα μάτσο αντιπροσώπους και παράγοντες εταιρειών, που μυρίζουν ψητό και τρίβουν τα χέρια τους.

Τελικά το '88 υπογράφουν στη «μεγάλη» Ariola και το '89 κυκλοφορούν το πρώτο τους άλμπουμ, με τον τίτλο-σιδηρόδρομο, Mental Floss For The Clobe. Και από τις αρχές του '90 το άλμπουμ αυτό γίνεται cult-hit σε κάθε περιοχή της Ευρώπης που υπάρχουν βαριεστημένοι μετά -hardcore fans, λευκοί τηνέιτζερς που γουστάρουν το rap και ψάχνουν τους λευκούς, ευρωπαίους εκπροσώπους του, αλλά και popsters που γουστάρουν να ροκάρουν όπως και όπου οι περιστάσεις το επιτρέπουν... Στο βίντεο του Fastane (πρώτου και πιο μπητάτου hit) του δίσκου, εμφανίζονται οι Henry Rollins, Flea (των Red Hot Chili Peppers και της Suburbia), Mike Muir (των Suicidal Tendencies). 'Αλλα δύο κομμάτια παίζονται κατά κόρο στα ευρωπαϊκά clubs και στα κανάλια κατά κόρο στα ευρωπαϊκά clubs και στα κανάλια που παίζουν παρόμοια μουσική στις νεανικές τους ζώνες: Deeper Shade of Soul, No Kid. Οι κριτικές είναι από διθυραμβικές έως πολύ καλές («Η πιο σύγχρονη και ζόρικη μουσική από την έκρηξη του rap»). Ο συγκερασμός των στυλ είναι σίγουρα εντυπωσιακός: «Είμαι τόσο αποσπασμένος από τα διάφορα μουσικά στυλ και την οπτική που θέλει το κάθε ένα ως το μόνο σωστό, που μπορώ να παίξω πραγματικά μαζί τους. Αυτό ίσως να ακούγεται παράξενα, όμως θυμίσου ότι ερχόμαστε από χώρες που όλοι αυτοί οι ήχοι, η Jazz, η Soul, το funk, το Rock είναι εισαγώμενα», θα πει ο Tres Manos (το όνομα σημαίνει Τρία Χέρια) που το πρωί δουλεύει ως δάσκαλος... Και ο Rudeboy προσθέτει: «Δεν χρησιμοποιούμε τις επιρροές ως αυτοσκοπό! Και δεν τις χρησιμοποιούμε για να γίνουμε «ενδιαφέροντες». Δεν υπάρχει συνοχή ή κάποια συνταγή με αυτή τη μπάντα... ή μπορώ να πως πως υπάρχουν πολλές. Δεν είναι δα και τίποτα σπουδαίο...»

Οι UDS δεν επαναπαύονται εύκολα στις δάφνες τους. Την επόμενη χρονιά ('91) έχουν έτοιμο το επόμενο άλμπουμ τους. Νέος τίτλος σιδηρόδρομος: Life' N'Perspectives of A Gennine Crossover. Και ο δίσκος είναι ακόμα πιο αλλοπρόσαλλος από το πρώτο Lp. Πρώτο «hit» το Bureaucrat Of Flaccostreet. 'Ενα δυνατό και ταυτόχρονα υπνωτικό ρυθμικό κομμάτι με ανατολίτικη μελωδία και μιξαρίσματα. Το ξεπλημένου χρώματος βίντεο ενισχύει την ατμόσφαιρα. «Ο γραφειοκράτης (Bureaucrat) δεν είναι ένα συγκεκριμένο πρόσωπο. Είναι το μουντό 80% του πληθυσμού, με καμία ενέργεια, δίχως ζωή, δίχως δημιουργηκότητα. Είναι ένα ταξίδι στην κενότητα του εγώ. Γνωρίζω αυτόν τον τύπο. Δούλευα σε γραφεία. Βλέπεις αν και δεν ταιριάζω ακριβώς στο πρότυπο που ζητά το σύστημα, το έκανα κι αυτό. Εγώ όμως είχα μέσα μου τη «φωτιά». Κατά τα άλλα το Lp περιέχει τα τέσσερα μέρη του ομώνυμου track καθώς και μια σειρά ανόμοιων κομματιών: από το rock Routine, ως το καλύψω For The Plasters, μέχρι το hard-funk Grand Black Citizen, ως το σχεδόν industrial Wino The Medicine Man. «'Ολα έρχονται εντελώς φυσικά» - λέει ο Rudelay «...κατευθείαν απ' την καρδιά. Κι αν δεν είναι τέλεια... δεν έγινε δα και τίποτα!» Μέχρι στιγμής το άλμπουμ απέσπασε καλές κριτικές. Γενικά πάει καλά (και στη χώρα μας). Τί έγινε; Απέκτισε ξαφνικά ο κόσμος γούστο. Τα φαινόμενα μοιάζουν ανησυχητικά. Πάντως οι Urban Danse Squad, ζουν και εργάζονται πυρετωδώς. Τον Οκτώβρη πήγαν στην Αμερική -όπου και κερδίζουν έδαφος - ενώ τον Νοέμβρη άρχισαν μια περιοδεία σε Αγγλία, Ολλανδία, Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο, Ελβετία. Στην Ελλάδα ίσως κάποιοι τους θυμηθούν σε καμμιά εικοσαριά χρόνια.

Ως τότε... «Αυτό που μ' αρέσει περισσότερο είναι η αίσθηση της δημιουργίας. Είναι τρελός ο τρόπος που μας κρατά ενωμένους - γιατί πέρα απ' αυτή τη μπάντα, δεν έχουμε τίποτα το κοινό! Είναι οι αντιθέσεις που κουβαλάμε αυτές που την κάνουν να λειτουργεί! ,Rudeboy).

Γιάννης Κολοβός

CONSOLIDATED

ΛΕΥΚΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΚΑΙ RAPPERS

Yo! Για τελευταία φορά δώσε το beat για μια κοινωνία στα όρια της παρακμής. Αυτοί που μας θέλουν με τα κεφάλια κάτω θα προσπαθήσουν να κάνουν αυτά τα λόγια, τελευταίες μου κουβέντες, θα τα πω όμως όλα...

Yo! Μέχρι τώρα πιστεύατε ότι το rap ήταν υπόθεση των μαύρων. ΄Ηταν υπόθεση του Bronx. ΄Ηταν υπόθεση του κύκλου που ξεκίνησε από τον Africa Bambaata και τον Grandmaster Flash και κατέληξε στον Chuck D. και τους Public Enemy. Το πιστεύατε αυτό γιατί ταυτίζεται το rap με το χρώμα των δημιουργών. Νομίζετε πως στη τέχνη υπάρχει δικό μας και δικό σας, υπάρχει copyright στις μουσικές τάσεις; Πριν αρκετό καιρό λέγατε πώς η soul είναι υπόθεση των μαύρων - κι αυτό πριν ακούσετε τη μαγική λευκή Soul των Fleshtones ή και τη δροσιστική, επίσης λευκή soul των Simply Red. Λέγατε πω το punk και το hardcore ήταν υπόθεση ενός Lydon ή ενός Biafra - κι αυτό πριν ακούσετε το Pay to Cum των Bad Brains.

Yo! Συνδέετε το rap με το χρώμα; Αν έχετε στο νου σας τον Vanilla Ice καλά κάνετε! Μπαίνετε στην ουσία; Συνδέσατε το rap με την ουσία του; Με τη διαμαρτυρία, την απελπισμένη κραυγή, τις πέτρες που (τυχαία!) βρέχουν τα κωλάδικα στο Bronx. Με την ηθική των απλών, των φτωχών, αυτών που ούτε καν προλετάριοι δεν θα μπορούσαν να ονομαστούν... Και αυτή η κραυγή έχει να κάνει με τον άνθρωπο που νοιώθει να του λιώνουν το κεφάλι. Στη Νέα Υόρκη, το Σαν Φραντσίσκο, το Λονδίνο, το Μιλάνο, το Παρίσι, τη Μόσχα, την Αθήνα.

Yo! Οι Consolidated χαιρετούν έτσι εδώ και χρόνια. ΄Επιασαν το μήνυμα των Beatnigs. Σκέφτηκαν: Τί νόημα θα είχε άλλο ένα hardcore γκρουπ; Ξύλινα λόγια, στις συναυλίες οι πιο μπρατσάδες θα ελέγχουν το χώρο και θα βγάζουν τα αποθημένα τους στους αδύναμους και τις γυναίκες. Τους ενδιέφερε ο χορός.

Ναι οι Special AKA είχαν τη φαεινή ιδέα να φέρουν το Free Nelson Mandela στις disco. Να μην γίνουμε όμως και τυρίκουλα!

Yo! Ας μαζευτούμε οι τρεις μας. Αντί να το ρίξουμε στο hard rap του στυλ Anthrax + Public Enemy, θα κάνουμε μια βόλτα στο πρώιμο Hip-hop του Bambaata. Θα ρίξουμε πινελιές από το θόρυβο και τις ταινίες των Beathings. Θα βγάλουμε ένα 12΄΄ και το άλμπουμ Myth of Rock - όπου θα τα βάζουμε με τους ανεγκέφαλους γκόμενους που ανεβοκατεβαίνουν στα Charts με μια κιθάρα για πουλί (ή που φαντάζονται πως το πουλί τους είναι κιθάρα ή και το αντίθετο!).

Yo! Σίγουρα το rap είναι επαναστατικό. Η μαρξιστική μας όμως κουλτούρα δεν μας επιτρέπει να ταυτιστούμε απόλυτα με αυτούς που έχουν κάνει τις λούμπεν καταστάσεις ιδεολογία. Καταλαβαίνουμε τους νέους που θερίζονται από το κρακ. Διαφοροποιούμαστε όμως από τους όποιους N.W.A. και ICE-T που είναι χωμένοι στις αγρίκες σεξιστικές τους συνήθειες, ως το λαιμό. Είμαστε αλληλέγυοι στους καταπιεσμένους των γκέττο, τα βάζουμε με την Amerika της ΚΚΚ, της tv, του ρατσισμού προς τους πάντες που δεν είναι λευκοί, με αγγλοσαξωνικές καταβολές.

Δεν ξεχνάμε όμως την αλόγιστη σφαγή των ζώων για τη γούνα της κάθε κυράτσας ή τα hambourgers του Mc «Σφάχτη» Donald.

Yo! Οι Consolidated κυκλοφορούν το Friendly Fascism Lp και λίγο αργότερα το This is Fascism 12΄ (με φωνητικά της Lisa Cash) και αρκετές μίξεις. Μαζί και οι Jack Dangers των Meat Beat Manifesto, MC 900 ft Jesus, Chuck D (ναι, των Public Enemy), KRS-I.

Yo! Οι Consolidated ανακεφαλαιώνουν. Παίρνουν τον αντισεξισμό των Raincoats, τις Animal Liberation κορώνες των Conflict, την κριτική του Biafra. Μουσικά απευθύνονται στους θαραλέους DJS που θα έπαιζαν τη μουσική στα clubs. Και αν το έκαναν θα έβαζαν μια βόμβα στον κόρφο τους. Μια φωτιά στο μυαλό των σαββατοφορεμένων και σαββατομακιγιαρισμένων τηνέητζερς. Ποιό το κέρδος; Ας μην περιμένουμε και πολλά απ' αυτούς. Πάντως και το γεγονός πως τις πρωϊνές ώρες δεν θα σταματήσουν για άλλο ένα Cheesburger θα είναι μια νίκη. Βλέπετε για να σκάσει η βόμβα των Consolidated στο μυαλό των ακροατών, πρέπει, πρώτα απ' όλα να υπάρχει το μυαλό. Ουκ αν λάβεις παρά του μη-έχοντος Yo!

Γιάννης Κολοβός.

PUBLIC ENEMY

Δημόσιος Κίνδυνος Νο 1

Κύριες και κύριοι. Οι Σκιές του Β-23 έχοντας πλήρη γνώση των συνεπειών των πράξεών τους —και στα πλαίσια του νέου αντιτρομοκρατικού νόμου (τρομονόμου)— αποφάσισαν να μιλήσουν έξω απ' τα δόντια για ένα θέμα που είτε παραμελήθηκε είτε διαστρεβλώθηκε και παραποιήθηκε μέσα στο χείμαρρο των πληροφοριών που στέλνει κάθε λεπτό η pop βιομηχανία.

Κυρίες και κύριοι, ο Δημόσιος Κίνδυνος Νο 1 χτύπησε πριν λίγο! Ο τύπος και τα media παρουσίασαν αποσπασματικά το γεγονός, με τη συνοδεία χαζοχαρούμενων καρυκευμάτων και γλυκανάλατης σαντιγύ. Εμείς δηλώνουμε ενώπιόν σας: όχι δεν είμεθα τρομολάγνοι, δεν υποστηρίζουμε κανέναν πέρα από τα συμφέροντα τα δικά μας και των ομοίων μας. Η απόφασή μας αυτή ήρθε κατόπιν σκέψεως και ενός μίνι συμβουλίου των μελών του fanzine που κρατάτε στα χέρια σας. We'll show ya what we got!

Τα πράγματα δεν φαίνονται να έχουν ξεπηδήσει από τον πουθενά. Στη μετά-sixties περίοδο των μέσων της δεκαετίας του '70 αρχίζουν να δρουν οι djs του hip-hop: ο Kurtis Blow, ο Grandmaster Flash, ο Sweet G, ο T-Ski και φυσικά ο Africa Mambaata. Έκτοτε γεννιέται αυτό που σήμερα ονομάζουμε rap, θεμελιωμένο στα Supper Rappin και Freedom των Grandmaster Flash and the Furious Five, The Breaks του Curtis Blow, Spooning Rap του Spoony Gee και φυσικά το Rappers's Delight των Sugarhill Gang (του '79). Φυσικά οι πρώιμοι τούτοι μαχητές γνωρίζουν ότι στηρίζονται στα θεμέλια του (Say it Loud) I' m Black and Proud του παππού James Brown και τόσων άλλων. Βέβαια η συνείδησή τους είναι κάπως φλου. Τα παραδείγματα που αντενδείκνυνται στον κανόνα είναι λίγοι: How We Gonna Make The Black Nation Rise? αναρωτιέται ο Brother D με τους Collective Efforts. Τέλος από κει και πέρα το λόγο έχει ο Africa Bambaata ο Grandmaster Flash And The furions Five (1) ενώ αυτό που λέμε rap θα καταλήξει σε pop κατασκευάσματα όπως οι Fat Boys και ο μέσος LL Cool J.

Όμως ας γυρίσουμε στους ήρωές μας. 1987 και η πρώτη επίθεση κάποιων που ακούνε στο όνομα Public Enemy είναι γεγονός. Yo! Bum Rush The Show! Ένα γκρουπ που αφήνει τις φλου ιδέες του Bambaata και αποστρέφεται τα άσφαιρα των Run D.M.C. Ένα γκρουπ που χτυπάει στο ψαχνό. «Είμαι ένας προστάτης των M.C. / ένας αποστάτης των ΕΠΑ / ο καταστροφέας της Νοτιοαφρικάνικης κυβέρνησης / Τη δύναμη του πάνθηρα μπορείτε να τη νιώσετε στα μπράτσα μου / Προσέξτε όλοι γιατί είμαι μια ωρολογιακή βόμβα»... Το γκρουπ πατά με το ένα πόδι στην προηγούμενη παραγωγή —από εδώ προέρχονται τα πολλά soul, κλπ στοιχεία που κάνουν το άλμπουμ να ακούγεται πιο συμβατικό — και με το

άλλο σ' αυτό το κάτι που θα γίνει λίγο αργότερα ο τυπικός Public Enemy ήχος. Δημιουργεί του οι παραγωγοί Hank Shocklee και Eric Sadler (2). Handcore rap! Ευχαριστούν το Jello Biafra και εντρυφούν στις διδασκαλίες του Malcolm X και κυρίως των Μαύρων Πανθήρων (3). Ας ανοίξουμε όμως μια παρένθεση. Ο Malcolm X, γιος δολοφονηθέντος από ρατσιστές πάστορα και μιας μητέρας που πεθαίνει στο ψυχιατρείο, μένει στη φυλακή 7 χρόνια. Εκεί συμμετέχει στο Ισλαμικό Έθνος — μια οργάνωση μαύρων μουσουλμάνων. Στις 22 Μάρτη 1964 εκφωνεί τον περίφημο λόγο του The Ballot or The Bullet. Οι μαύροι αν δεν βρούν το δίκιο τους με τη ψήφο θα καταφύγουν στα όπλα. Αργότερα ιδρύει την οργάνωση Αφροαμερικάνικης Ενότητας — υποστηρίζοντας την ένοπλη αυτοάμυνα των μαύρων σε περιοχές υπό μεγάλη καταπίεση. Τελικά δολοφονείται, μάλλον από τους παλιούς του φίλους στο Ισλαμικό Έθνος. Οι ιδέες του —αντίθετες με αυτές του Martin Louther King—ασπάζονται οι Μαύροι Πάνθηρες οι μετέπειτα προστάτες των γκέττο (4). Ο Malcolm X και οι Μαύροι Πάνθηρες γίνονται σημεία αναφοράς, έμπνευσης και συνειδησιακής κατάκτησης από όλα τα πολιτικοποιημένα rap groups (N.W.A., ύστερα Ice-T) και άλλους καλλιτέχνες (δες το καλό φιλμ Do The Right Thing του πολύ Spike Lee, ή τα στρατευμένα κόμικς της Έμορι Ντάγκλας — μέλους του Black Panther Party(5)). Έτσι θα διαφωνήσουμε με ορισμένα άρθρα (6) που θέλουν τους Public Enemy όχι και τόσο βίαιους. Η αντίθεσή τους βρίσκεται στη βία μεταξύ των συμμοριών, όχι όμως και στη βία της αυτοάμυνας στα γκέττο ή όπου υπάρχει καταπίεση. Βία που κατά καιρούς ξεσπά και αφήνει άφωνους τους πάντες, όπως Black Out της Νέας Υόρκης του καλοκαιριού του '77 (7).

Οι μετοχές των Public Enemy αυξάνουν με το δεύτερο άλμπουμ τους, It Takes a Nation of Millions To Hold Us Back. Μετά τους θορυβώδεις καταπέλτες Bring The Noise, Don't Believe The Hype, She Watch Channel Zero?!, Night Of The Living Baseheads, στο οπισθόφυλλο οι Enemy να ελευθερώνουν κρατούμενους από τις φυλακές. Το hard rap σε όλο του το μεγαλείο. Παραγωγοί οι Hank Shocklee Carl Ryder και Eric Sadler — οι μετέπειτα Bomb Squad. Οι Public Enemy λατρεύονται στα γκέττο. Οι Public Enemy είναι οι κορυφαίοι rap ήρωες. Οι Public Enemy είναι οι μαύροι Ρομπέν των Δασών.

Η επόμενη ενέργεια δεν αργεί να έρθει. Και βέβαια έχει προαναγγελθεί με το σάουντρακ της ταινίας Do The Right Thing του Spike Lee, όπου οι Enemy κρατούν το ομώνυμο title-track. Ο δίσκος ελάχιστα πιο χλιαρός από τα προηγούμενα διαθέτει και άλλα ατού: Fear of A Black Planet, Burn Hollywood Burn. Οι μαύροι δεν εκπροσωπούνται από τους καλλιτέχνες του στυλ Μπιλ Κόσμπυ, Μ. Τζάκσον. Τα ίδια είχε πει και ο Ντορούμπα Μπιν Γουαχάντ, πρώην Μαύρος Πάνθηρας και νυν εκπρόσωπος της Εστρατείας Για την Απελευθέρωση των Μαύρων Πολιτικών Κρατουμένων στις ΕΠΑ, σε ομιλία του στο Πολυτεχνείο των Αθηνών. Και βέβαια, μόνο καλλιτέχνες σαν τους Enemy, τους N.W.A. ή τον Ice-T και τον Ice Cube είναι ικανοί να εκφράσουν τα γκέττο. Και η κατάσταση δεν είναι ρόδινη. Στη Νέα Υόρκη, σε 50.000 φυλακισμένους οι έγχρωμοι αποτελούν το 95%, ενώ στον ελεύθερο πληθυσμό της πόλης αντιπροσωπεύουν το 20% (8). Ο απόλυτος θόρυβος των Public Enemy είναι το κατάλληλο σάουντρακ.

Την επόμενη χρονιά οι Public Enemy ξαναχτυπούν. Με ένα διπλό άλμπουμ: Apocalypse '91... The Enemy Strikes Black. Ένας καταπέλτης διπλής ισχύος. Πέρα από μια νέα εκτέλεση του Bring The Noise (σε συνεργασία με τους Anthrax!), ο θόρυβος των Enemy συνεχίζεται: Shut Em Down, Can't Trust It, More!, με κάποια σημεία ανάπαυλας. Οι Public Enemy είναι λιγότερο οργισμένοι αλλά περισσότεροι έξυπνοι. Και βέβαια αν νομίζει κανείς πως αυτό είναι το τελευταίο χτύπημα του γκρουπ, γελιέται. Αυτή τη στιγμή ο Chuck D, ο Flav Flavor και ο Terminator X ετοιμάζουν μια σειρά εμφανίσεων στη Νότια Αφρική. Στο παρελθόν η κυκλοφορία των δίσκων τους ήταν απαγορευμένη. Μόλις όμως κυκλοφόρησαν προκάλεσαν πολλά επεισόδια. Εύκολα φαντάζεται κανείς τι έχει να γίνει με τις live εμφανίσεις του γκρουπ!

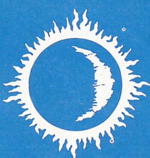
Τελικά κάθε λαός, κάθε κοινωνική ομάδα έχει και τους καλλιτέχνες που της αξίζουν. Και οι μαύροι των γκέττο και της κόλασης του Νότου έχουν πραγματικούς καλλιτέχνες να τους διασκεδάζουν, να μιλούν για τον καημό τους, να τους πολιτικοποιούν. Απ' τα βρώμικα blues των βάλτων, στα clubs της Ν. Υόρκης, στη soul της Motown, στα rock του Hendrix και του Sly Stone, στο hip hop και στο rap!.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ

Σημειώσεις:

(1) Περισσότερα στο: Πετρουλάκης Νίκος, Hip-Hop, Ποπ και Ροκ No 66, Αύγουστος '83.
(2) Βλ. Ζαχαρόπουλος Τόλης, B.P.M. Oz No 35, 28/2/92.
(3) Βλ. Μάφι Μάριο, Underground, Οδυσσέας, Αθήνα 1983. Κεφ. Η πολιτική.
Βλ. Βιάλε Γκουίντο, Η Παγκόσμια Έκρηξη, στο '68 — Η Παγκόσμια Έκρηξη, Κομμούνα, Αθήνα 1984.
Βλ. Διάφοροι, Movement, Το Αμερικάνικο '68, Κομμούνα, Αθήνα 1988.
(4) Βιογραφικά στο Movement, οπ.
(5) Μάφι, οπ. σ. 202.
(6) Ραουζαίος Γιάννης, Public Enemy, Rollin Under No 25, Χειμώνας '91.
(7) Movement, οπ. σσ. 275. Κεξ.
(8) Ο Ιός, Κι Εσείς Καταπιέζεται Τους Μαύρους, Έψιλον/Κυριακάτικη, 26/1/92.

BONG WATER

Θαυμάστε τους! Είναι οι BONGWATER. Ενα συγκρότημα για τ' οποίο όλοι νοιώθουμε υπερήφανοι. Γιατί είναι το δικό μας συγκρότημα. Αυτό που δημιούργησες εσύ μασώντας τη τσίχλα σου, εγώ σκαλίζοντας το δόντι μου, η μάνα μου κοιτώντας τις ρυτίδες της και σκεπτόμενη τα βάσανα της ζωής. Υλοποιήσαμε εμείς οι χιλιάδες μουτσούνες του Rock μ' ένα βήχα μας την ANN MAGNUSON. Με την αφηρημάδα μας τον KRAMER και μ' ένα άγριο σκουντούφλημα τον DAVE RICK.

Τους χρήσαμε Ιππότες του νερού του ναργιλέ και τους ελευθερώσαμε.

Ζαλισμένοι απ' το ΣΟΚ της ζωής ανοιγοκλείνοντας νευρικά τα μάτια τους, κοιτώντας σαν χαμένοι γύρω τους και υγροί ακόμα απ' το νερό του ναργιλέ, τα υγρά της μήτρας απ' την οποία εξήλθαν, περιπλανήθηκαν σε ημιλιπόθυμη κατάσταση.

Ο Κόσμος, που τ' ασυνήθιστα στο φως μάτια τους αντίκρυσαν, ήταν ένας κόσμος με φούστες, παντελόνια Μαλλιά, ρολόγια, παπούτσια, ρόδες, φανάρια.

Καπνούς. Πολλούς Καπνούς. Ενας κόσμος που κινιόταν ασταμάτητα προς όλες τις κατευθύνσεις. Εσκυψαν, και μ' επιδέξιες κινήσεις έκαναν αυτό το χάος μια ικανοποιητική ευθεία. Με τη βοήθεια ενός λεπιδιού τον τακτοποίησαν λίγο ακόμα. Εντρομος αυτός κοιτούσε τον Κοσμικό σωλήνα που τον πλησίαζε μη μπορώντας ν' αντιδράσει. Πριν καλά καταλάβει τι έγινε ένα πανίσχυρο ρεύμα τον τράβηξε μεσ' στο σωλήνα. Μια θεϊκή εισπνοή του έδωσε καταφύγιο στο ζεστό εσωτερικό αιμοφόρων αγγείων και στην σοφή διαρύθμιση νευρικών σαλονιών.

Να λοιπόν η άποψη των BONGWATER, ο τρόπος που αντιλαμβάνονται τα πράγματα. Αιώνια flash. Μουσικά είναι εκεί που θα 'θέλαν να έχουν καταλήξει οι Sonic Youth. Ο ήχος τους ανήκει στο χώρο του ροκ, παιγμένο όμως από ανθρώπους που έχουν φλερτάρει και με τη Jazz και με τις εθνικές μουσικές.

Το ντεμπούτο τους γίνεται το 1987 με το «Breaking No New Ground». Η βίαιη γέννηση μιας «Ultra Cool» pop ανακούφισης.

Το 1988 πυροδοτούν το «Double Bummer». Ας υποκλιθούμε όλοι σ' αυτή τη σχιζοφρενική οδύσσεια. Δίσκος σταθμός που βεβαιώνει ότι οι BONGWATER έχουν στέρεη άποψη κ' έναν κώδικα μουσικό που μπορεί να συγγενέψει, χωρίς να αλλοιωθεί με άλλα μουσικά ιδιώματα, εκφράζοντας κάθε φορά αυτούς που τον χειρίζονται τόσο επιδέξια.

Το 1989 έρχεται το υπνωτικό 45άρι «You don't love me Yet/Por Poise Song».

Και να που η αρχή των 90s σφραγίζεται με το «Too Much sleep». Ο αειθαλής τρελλός επανεμφανίζεται ευφυέστατα εκτοξευμένος στα ύψη.

Αυτός ο δίσκος είναι ένας ανθρώπινος θρίαμβος στον πόλεμο εναντίον του ύπνου.

Οι BONGWATER δεν παίρνουν drugs. Είναι drug.

Οι BONGWATER δεν κοιμούνται. Γεννοβολάνε κάτω απ' το χαλί την ώρα που όλοι οι υπόλοιποι κοιμούνται.

Φτάνουμε λοιπόν κούτσα-κούτσα στο σήμερα, και στο «POWER OF PUSSY».

Μουνοκατανυκτικές καταστάσεις λατρείας, απέναντι στη Μαγεία και στη ζεστασιά του παραδείσου που κατακοεδρεύει ενδιαμέσως των άκρων της γυναικός. Το φωνάζουν δυνατά το υμνούν, το βρίζουν, το φτύνουν το αναλύουν.

Η μουσική τους είναι όπως τη ξέρουμε. Χωρίς εξάρσεις συνεχίζουν προς τα πάνω. Ο KRAMER άφταστος στη παραισθησιογόνα κιθάρα του. Η ANN συνεχίζει τις μόρτικες αισθησιακές απαγγελίες της. Ισως το καλύτερο συνθετικό δίδυμο με το οποίο μπορούμε να έρθουμε σε επαφή.

Ολοι τους έχουν βεβαίως και μια σεβαστή προϋπηρεσία σε under-underground group με πρώτο το KRAMER ηγετική μορφή στους Shockabilly, και στους BUTTHOLE SURFERS αλλά και στο πιο κυνικό μπλουζ-acid γκρουπ, τους Fugs.

Κάθε δίσκος των BONGWATER κάθε δουλειά τους, είναι άλλη εμπειρία. Μια άλλη διάσταση. Δεν περιγράφονται εύκολα αυτά που νοιώθεις. Και η μουσική τους; Τί είναι λοιπόν η μουσική τους; Ενα «χαρούμενο» συνονθύλευμα που έλκεται φυσικά; Η μια σύγκρουση ενστικτώδικων ορμών; Μάλλον το μήνυμα για το τι μπορεί να συμβεί σε ένα ανθρώπινο νου...

(Α.Κ.)

VIV. AKAULDREN

Οι VIV AKAULDREN είναι ένα απ' τα πιο σπουδαία και μυστήρια γκρουπ της Αμερικής. Ερχονται απ' το Ντητρόϊτ του Μίτσιγκαν και όσο τους ακούς τόσο σου αρέσουν.

Το γκρουπ δημιουργήθηκε απ' την διάλυση των Trancegland στα τέλη του 84. Τότε ο **Jeff Tarleton,** φέρνει την κοπέλλα του Deb Agolli στα ντραμς (στη θέση του αποχωρήσαντος Robert Wannacott που παρουσιάζεται στο στρατό) και συνεχίζουν με τον Keiz McDonald πάντα μαζί τους.

Το πρώτο LP τους "Old Bags and Party Rags" (κυκλοφορία του 85 πρώτα με δικό τους label και μετά απ' αυτήν Resonance) δίνει πολύ πειστικά την εικόνα του γκρουπ. Αγρια τραγούδια, φωνητικοί μονόλογοι και παθιασμένοι στίχοι γύρω απ' την Θρησκεία, την πνευματικότητα και το παγανισμό. Τα «θηλυκά» ντράμς γοητευτικά και αδέξια μαζεύουν και απλώνουν τον ρυθμό παντού. Η ευέλικτη δομή των κομμάτων τους παραμένει και χαρακτηρίζει την δουλειά τους μέχρι τώρα. Το ίδιο και η μυστηριώδης φιλοσοφία τους...

Το πρώτο συνθετικό του ονόματος τους -το VIV- είναι παρμένο απ' το vivian και χρησιμοποιείται για να δώσει θηλυκότητα. Vivian ονομαζόταν και η ερωμένη του Μέρλιν στο μύθο του Αρθούρου. Ακόμα είναι η Ρίζα των Vivid-Vivify-vivacious που έχουν σχέση με την ζωτικότητα. Το AKAULDREN έχει την Ρίζα του στο AKHALDAN, που σύμφωνα με την παράδοση ήταν μια μυστικιστική σχολή στην Ατλαντίδα που αργότερα απλώθηκε στην Αίγυπτο. Η κυρία λειτουργία της, ήταν να μεταδίδει το αποτέλεσμα από την αναζήτηση για την αντικειμενική αλήθεια. Επίσης βλέποντας την ομοιότητα της με την λέξη «Cauldron» (παραγωγό απ' τα γαλλικά που σημαίνει ζεστό μπάνιο) το πήρανε και σαν μια μεγάλη αλληγορία για τον κόσμο μας. «Η θάλασσα της ανθρωπότητας που βράζει από καθημερινότητα και οχλαγωγία». Η όλη φιλοσοφία τους γενικώτερα δείχνει και την άποψη τους για την σύγχρονη χρήση των λέξεων που τις περισσότερες φορές είναι αποσπασματική και μερική.

Οι VIV AKAVLDREN δείχνουν ιδιαίτερα ενθουσιασμένοι με τις περιοδείες που κάνουνε σε διάφορα μέρη της Αμερικής και υπάρχουν στιγμές που το μόνο που κάνουνε είναι να ταξιδεύουν. «Στην πρώτη μας περιοδεία νιώθαμε ότι ήταν κάτι το τρομερό! Ολες αυτές οι διαφορετικές πόλεις τα κλαμπ, οι εθνότητες... Τώρα έχει γίνει μέρος της ζωής μας»

Τους αρέσει πολύ η οδήγηση ιδίως όταν βρίσκονται στις Δυτικές πολιτείες όπου εναλλάσονται οι έρημοι και τα δάση. Μαζί με το διάβασμα αποτελούν γι' αυτούς μεγάλη πηγή έμπνευσης και δημιουργικότητας. Δείχνουν μεγάλο σεβασμό για τις ψυχεδελικές ουσίες και γενικά τα ντραγκς και τα θεωρούν σημαντικό εργαλείο! «Εχουμε δει πολλά άτομα να παθαίνουν διάφορα δεινά, εξαιτίας του κακού χειρισμού τους! Νομίζουμε ότι χρειάζονται οι κατάλληλες συνθήκες πρώτα απ' όλα. Πρέπει να είσαι βιολογικά έτοιμος και να έχεις πετύχει μια επαρκή κατανόηση των γύρω πραγμάτων». Πάντως οι ίδιοι δεν προπαγανδίζουν ούτε εκτίθονται... Το μύνημα τους που συνοψίζει και σφραγίζει τις απόψεις τους αλλά συγχρόνως αναδεικνύει και τον σεβασμό με τον οποίο κινούνται έρχεται απ' τα παρακάτω λόγια:

«Προσευχειθήτε! Στο τέλος κάθε μέρας όση κούραση και αν νιώθετε γονατήστε και προσευχηθήτε σε ότι νιώθεται κοντά σας σαν θεότητα αν έχετε κάτι τέτοιο, η απλά μιλήστε στον εαυτό σας! Το χρειάζεστε κάτι τέτοιο. Ολος ο κόσμος το χρειάζεται! Η ζωή του καθενός μπορεί να αλλάξει δραματικά μέσα σε μια νύχτα. Χρειάζεται να είμαστε έτοιμοι!»

Αλέκος Κρητικός

Δισκογραφία:

Old Bags And Party Rags (LP)
I'll call you Sometime (LP)
Promotional (7" EP)
(As gou Wish/The Titanic Mind)
Eye Suck/Depth Charge (7")
Witness (12")
Magnolia/Channel Lore (7")
Vivian's Fountain (LP)

MUDHONEY

οι σκληροί

Φανταστείτε ότι έχετε ένα μίξερ ικανό να ανακατεύει ήχους. Ανακατέψτε λοιπόν τους MOTORHEAD, BLUE CHEER, NEIL YOUNG, SPACEMEN 3 & STOOGES. Το αποτέλεσμα είναι το πιο δυνατό γκρούπ της Sub Pop αυτή τη στιγμή: οι Mudhoney!!

Τους Mudhoney αποτελούν ο Mark Arm (κιθάρα-φωνητικά) που δάνειζε τη φωνή του στους Green River, ο Steve Turner (κιθάρα) που έπαιζε στο Come on down LP των Green River και παίζει στους Thrown Ups, ο Matt Luken (μπάσο) που σχημάτισε τους Melvins και ο Dan Peters (τύμπανα) που έπαιζε στους Bundle of this. Ο Steve Turner λατρεύει τους Spacemen 3 και το garage. Το μόνο που θέλει είναι να παίζει Rock n΄ Roll μέχρι να πεθάνει και δες μοιάζει να έχει ενδοιασμούς στο να παραδεχτεί ότι οι Mudhoney κατακλέβουν αγαπημένες τους μπάντες.

Ο Matt είναι ο κλασσικός τύπος εργαζόμενου που πλακώνεται στις μπύρες και επισκευάζει αυτοκίνητα για να ζήσει (?!) και γουστάρει υπερβολικά τους Kiss και τους Sex Pistols.

Ο Dan είναι ο πιτσιρικάς της παρέας. Ηρεμος και ευαίσθητος τύπος, είναι ο μόνος που ακούει hip hop, αλλά που στην πραγματικότητα είναι τρελλαμένος με Genesis & King Grimson.

Τέλος ο Frontman Mark Arm ζει για ν' ακούσει Iggy Pop & λατρεύει τους The fluid & Nirvana. Η μόνη του μουσική επιροή σαν έφηβος ήταν το ραδιόφωνο αν και ακούσματα όπως η Donna Summer (??) ακούγονταν πολύ περίεργα στα αυτιά του. Έτσι αποφάσισε ν' αναζητήσει τον ιδανικό για αυτόν ήχο, παρά να δέχεται ότι του σερβίριζε το ραδιόφωνο.

Το μυστικό της επιτυχίας του δυναμικού αυτού συνόλου είναι η αγάπη τους για το εκωφαντικό Rock n΄ Roll και η ικανότητα τους να εκμεταλλεύονται τις ευκαιρίες που τους δίνονται. Γενικά οι Mudhoney ψάχνοντας πολύ στο θέμα του δυναμισμού και της ποιότητας του ήχου τους και τα show τους είναι πάντα απρόβλεπτα και μια νέα εμπειρία τόσο γι' αυτούς όσο και για τους οπαδούς τους. Όσο για την σχέση τους με τους τελευταίους πιστεύουν ότι δεν τους χρωστάνε τίποτα και ότι όσοι δεν αγοράζουν τους δίσκους τους είναι τελείως μαλάκες!

Τώρα αν έχετε απορίες πάνω στη θεματολογία των στίχων τους και τη μουσική τους η απάντηση είναι απλή. Οι Mudhoney απλά παίζουν Rock n΄ Roll χωρίς ιδιαίτερη βαρύτητα στη μουσική ή τους στίχους. Γι' αυτούς το μόνο που μετράει είναι η στάση ζωής ενός γκρούπ.

Απ' ότι καταλάβατε, έχουμε να κάνουμε μ' ένα γκρούπ που το χαρακτηρίζει ο τσαμπουκάς και γράφει τα πάντα εκεί που δεν πιάνει μελάνι.

Ετσι κι αλλιώς όπως λένε και οι ίδιοι υπάρχουν για να παίζουν Rock n΄ Roll και τίποτα άλλο.

Οι Mudhoney ήρθαν για να μείνουν!!

Ν. Παπαδόπουλου

Mudhoney On Vinyl

Superfuzz Bigmuff Mini Lp
Burn it Clean 12"
Mudhoney Lp
Youre Gone 12"
Let it Slide 7"
Every Good Boy Deserves Fudge Lp

MUDHONEY-NEED (on 7" with howl Magazine)
SUB POP 200 (Comp. feat Green RIVER, MUDHONEY, THROWN UPS) MUDHONEY/SONIC YOUTH-SPLIT 7"/12" (SUB POP/BLAST FIRST) MUDHONEY-TOUCH ME, I'M SICK 7" (SUB POP)

BEATNIGS

ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΣΚΛΗΡΟΠΥΡΗΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ

Ο αληθινός καλλιτέχνης δεν μπορεί να χορτάσει. Η αλήθεια έχει σχέση με την ηδονή και η ηδονή με τον πόνο. Και συνεχώς, όλο και περισσότερο, όλο και πιο δυνατά, έτσι ακριβώς όπως και στον έρωτα που τα κορμιά των εραστών παλεύουν δυνατά μεταξύ τους και οι αισθήσεις αγριεύουν επικίνδυνα, αναζητώντας αυτή τη στιγμή που η ηδονή θα κορυφωθεί.

Και ξανά από την αρχή, αυτή τη φορά πιο δυνατά γιατί ο μικρόψυχος άγιος πρέπει να φθάσει πιο μακριά για να βρει τουλάχιστον την ικανοποίηση.

Ναι ο αληθινός καλλιτέχνης είναι ένας άγιος που θα πεθάνει, όχι όμως γι' αυτόν τον γαμημένο όχλο που από απόσταση ασφαλείας ζητά το θέαμα. Χωρίς δισταγμό θα κομματιάσει τη σάρκα του μέχρι να βρει την Απόλυτη ηδονή. Οχι, όχι μια κι έξω, αλλά αργά, βίαια, απολαυστικά.

Πόσο δυνατά μπορεί να ουρλιάξει κανείς; Τόσο ώστε να τιναχθούν οι φωνητικές του χορδές, τα σωθικά του να ξεχυθούν, απ' τ' αυτιά του να τρέχει αίμα;

Είναι αρκετά δυνατά τότε;

'Ισως, αλλά και πάλι δύσκολα θ' αποχτήσει προσοχή, όχι τουλάχιστον για πάνω από μερικά λεπτά, τόσο όσο ακριβώς χρειάζεται η απρόσωπη μάζα για να συνέλθει από το σοκ και αηδιασμένη τις πλάτες να γυρίσει μη αντέχοντας την πορεία αυτοκαταστροφής. Γιατί η αυτοκαταστροφή είναι ευνόητη όταν πρόκειται για την ακρότητα.

Ο Gira των Swans φαίνεται να τα γνωρίζει όλα αυτά πολύ καλά. Συνεχώς από τήν αρχή δείχνει να ισορροπεί σε τεντωμένο σκοινί, μεταμορφωμένος άλλοτε σαν τον Καυγατζή της βρέστης του Ζενέ που πρόθυμα θα προσφέρει τα κωλομέρια του, για την ικανοποίηση, στον δυνατό αρσενικό, δείχνοντάς του πως μπορεί ν' αντλήσει απ' αυτόν, από τον επιβήτορα, όλη του την ενεργητικότητα, όλο του το δυναμισμό. 'Αλλοτε πάλι γίνεται η Ιουλιέττα του Σαντ και τότε είναι άγριος. Ουρλιάζει για την κυριαρχία, μισεί, σκοτώνει, δεν αρνείται να μεταχειριστεί την ανίδεη αθώα ύπαρξη ως σκλάβο, χώνει το πηρούνι του στο κορμί του τρώγοντας λαίμαργα τα μέλη του και όταν αυτός εκλιπαρεί για οίκτο, όχι μόνο δεν λυπάται, αλλά αυνανίζεται προκλητικά μπροστά στα πάθη του.

Προς το παρόν δείχνει νάχει απομονωθεί κτίζοντας γύρω του ένα τοίχο, ελέγχοντας τις κινήσεις του, χαμηλώνοντας την ένταση, παρατείνοντας ίσως έτσι το μαρτύριο.

Και δεν είναι μόνο ο Gira. Εδώ μιλάμε για αμέτρητους νεαρούς σφετεριστές που μοιάζουν να'χουν ξεπηδήσει από τα «Ασματα του Μαλντορόρ», θεατρίνοι με τον ορισμό του Αρτώ στο «θέατρο της Σκληρότητας», αποχαλινωμένες φιγούρες σαν αυτές στην «Κόλαση» του Σινιορέλλι.

Φιγούρες που έδωσαν στη μουσική την αλήθεια και την επικινδυνότητα, που πρέπει να έχει.

Καλώς ήρθατε στο κόσμο των ανυπότακτων καταστροφέων της μιζέριας σας.

ALICE DONUT

Ι. Σκοτώστε τα είδωλά σας

Το να ζεις σε μια χώρα, όπου η ταχύτητα βασιλεύει, ο καπιταλισμός παίρνει τη μορφή θρησκείας που γεννιέσαι μ' αυτή, μεγαλώνεις μ' αυτή και τέλος πεθαίνεις μ' αυτή, τα συναισθήματα και οι ιδέες αξίζουν ανάλογα με το πόσο κοστίζουν και η τηλεόραση ελέγχει τις συνειδήσεις εκατομμυρίων, δεν είναι και εύκολη υπόθεση.

Θέλει μεγάλη προσπάθεια να σκεφτείς, να ορίσεις τη ζωή σου, να ψάξεις, να μορφώσεις τον εαυτό σου αποκτώντας κάποια ελευθεριακή πρακτική.

Ευτυχώς το πανκ πέρα από τη γελοιότητά του ως μεταλλαγμένου εκτρώματος του γκλαμ-ροκ υιοθετώντας ως αρχή την «αισθητική του δρόμου» και πρακτικής όπου μπορείς ν' αποκτήσεις περισσότερα έχοντας μηδέν κόστος, περιείχε κι ένα μάτσο ελευθέρια μηνύματα - όχι νέα, αλλά ουσιωδώς επιλεκτικά από παρελθούσες ιδέες καθόλη τη διάρκεια του καπιταλισμού - αν και πολύ λίγα απ' αυτά πραγματοποίησε, επαναπαυμένο χωρίς ίχνη ντροπής, στη θέση των ειδώλων.

Στα τέλη της δεκαετίας ξεπεράστηκε όλη αυτή η κενότητα για να εμφανιστεί και να πάρει τεράστιες διαστάσεις και πλουραλιστικές συνάμα η πρακτική του «αν αξίζει να το κάνεις, αξίζει και να το παρακάνεις».

Πλέον οι βάσεις και τα παραδείγματα υπάρχουν από το πρόσφατο παρελθόν, άρα γίνεται πιο εύκολη η οργάνωση και αποφυγή λαθών. Ναι υπάρξει μια τακτική αντιμετώπισης ενάντια στο σύστημα που επαγρυπνά και μετατρέπει κάθε πηγή αντίδρασης σε άβουλο και ακίνδυνο πράγμα.

Η τακτική αυτή; Ποικιλία - θάνατος - αναγέννηση.

Ξέφρενοι ρυθμοί, απίστευτες ταχύτητες από τη μία λες και ποθητό είναι η απόδειξη της θεωρίας του Αινστάιν για την ιδανική ταχύτητα που περνά σε άλλη διάσταση, αργοί επιθανάτιοι ρόγχοι από άλλους, συντριβή της ροκ μουσικοδομής και ακραίες πρακτικές τρομοκρατίας. Στιχουργική μοναδικότητα, από δυναμικές πολιτικές θέσεις, ως ψυχωτικές καταστάσεις, σύγχρονη λογοτεχνία μιας κενής χώρας. 'Αρνηση κάθε ηθικής. Για πρώτη φορά η αυτοκαταστροφή

STICKDOG

γίνεται τέχνη, τουλάχιστον σε τόσο μαζικό βαθμό.

II. Ο πόλεμός μου

Οι Black Flag ηγέτες μιας κίνησης «καιόμενων» και εφευρέτες του όρου handcore, άλλαξαν τραγουδιστές σε κάθε του δουλειά μέχρις ότου πηδήξει μαζί του στη σκηνή στη Νέα Υόρκη ο Henry Rollins από του SOA της Ουάσινγκτον. Μαζί ταξίδεψαν για έξι περίπου χρόνια στις πιο ακραίες περιοχές.

Για τον Henry το πάλκο είναι προσωπικός, ιερός χώρος για να εκφράσει τις νοσηρές ελεγείες του, χώρος εξαγνισμού, γι' αυτό και απαγορεύει σ' οποιονδήποτε απ' το κοινό ν' ανέβει πάνω. Βλέποντάς τον καταλαβαίνεις πως πρέπει να τον πάρεις στα σοβαρά.

Ο θυμός φαίνεται να είναι αυτό που κυριαρχεί στις ορδές των νέων ανατροπέων, οργή για την υπάρχουσα κοινωνική κατάσταση, για τις αξίες, τη δομή την εξολόθρευση των μειονοτήτων, την πρέζα, για το διπλανό τους, για τον ίδιο τους τον εαυτό. Angry Samoans, Toxic Reasons, Reapan Youth, MIA, DICKS, FARTZ και ο κατάλογος ατέλειωτος.

Σίγουρα τα περισσότερα για μια γρήγορη εκτόνωση, αλλά άμεσα σ' αυτόν τον σωρό και πολλά αριστουργήματα.

Ονόματα που ο μύστης (και δεν εννοώ αυτά τα όμορφα ιπτάμενα αγοράκια που φόρεσαν ένα καρώ πουκαμισάκι, άκουσαν και μερικούς δίσκους των γνωστών και απόχτησαν γνώμη) ηδονίζεται προφέροντάς τα.

Και με τόση διαφοροποίηση.

Απ' τον καταιγισμό και τις διαστημικές ταχύτητες των DK's των Freeze και των MDC, στην ατέλειωτη θορυβομηχανή των BIG BLACK και των ομοίων τους στην Homestead, στη μοναδικότητα των FLIPPER και των Saccharine Trust, στην ηχητική τρομοκρατία των Swans και των Half Japannesse, στην παράνοια των Butthole Surfers, των Sun City Girls και των Scratch Acid, στην ειλικρίνεια των Sonic Youth και των Fugazi, σ' όλες αυτές τις νόσους που έχει μαζέψει η Alternative Tentacles και η SST.

Τύποι σαν τον Jello Biafra που δεν σωπαίνει με τίποτα, σωστός εφιάλτης για τον αμερικάνικο κονφορμισμό, των Rollins που αδιαφορεί για όλους και έχει αφιερωθεί στο να επεκτείνει τα όρια αντοχής του εαυτού του, είναι μοναδικοί.

Ο Joe Baiza των S. Trust είναι ποιητής και ζωγράφος, το ίδιο και οι Meat Puppets, οι Sun City Girls Ο D. Boon και ένα σωρό άλλοι.

Ο Will Shatter των Flipper έζησε μια ζωή επικίνδυνη και ακραία όπως τα σχήματα που συμμετείχε. Ένας ποιητής που έσβησε στις 9 Δεκέμβρη '87.

Ο Gera X καυστικός και είρωνας, το ίδιο και ο θρυλικός Christian Lunch με τις ηλεκτρονικές επιθέσεις του, άνθρωποι ιδιαίτερα έξυπνοι.

Η Lydia Lunch ουρλιάζει υστερικά στα αυτιά του κάθε νεολαίου τις διαστροφές της και κοντά της ο GG Allin και ο Tesco Vee πιο βρώμικοι απ' ότι μπορεί να φανταστεί κανείς.

Η πρόζα φαίνεται να είναι και ο μοναδικός ζωντανός τρόπος να απωθούν όλοι αυτοί οι εξτρεμισμοί, ο λόγος άμεσος, η συνέχεια των μπητ λογοτεχνών.

Αμεσότητα αλλά και υπέρβαση που οδήγησε σε μια αληθινή οπτική τρομοκρατίας, φόβου και εξερεύνησης.

III. Τα φώτα, ο ήχος, ο ρυθμός, ο θόρυβος.

Στη δεκαετία του '80 εμφανίστηκε ότι πιο ενδιαφέρον στη θλιβερή νεολαιίστικη μουσική. Τόσα συγκροτήματα με δικές τους αυτονομίες με ριζοσπαστισμό, επαναστατικότητα σπάζοντας φραγμούς και όρια.

Ιδίως το δεύτερο μέσο της δεκαετίας η σκληροπυρηνική μουσική απέκτησε τη μεγαλύτερη ευρύτητα και κυρίως αρτίστικες προεκτάσεις, χωρίς ετικετοποίηση αφήνοντας ένα μάτσο γελοίους δημοσιογραφίσκους να προσπαθούν να χαλιναγωγήσουν την κατάσταση και να ορίσουν τη μουσική ανάλογα με τα γούστα τους.

Η κεντρική ιδέα φαίνεται να δίνεται από τους Filthy Iranians from Hell: «Μη μιλάς γι' αυτό, απλώς κάντο μέχρι θανάτου».

Και το μέλλον φαίνεται ακόμη πιο ευοίωνο. Πραγματικά ζούμε σε ενδιαφέροντες μουσικούς καιρούς. Το ανορθόδοξο τείνει να βασιλεύσει.

Οι B. SURFERS και οι SONIC YOUTH απέδειξαν πως μπορούν να είναι στο επίκεντρο της δημοσιότητας και να μην χάσουν καθόλου την προσωπικότητά τους.

Οι παλιές ηγετικές φυσιογνωμίες συνεχίζουν ακούραστες. Ο Biafra έλυσε τη μουσική του σιωπή συνεργαζόμενος με τέσσερα διαφορετικά σχήματα τόσο σπουδαία όσο και διαφορετικά μεταξύ τους. Η τελευταία δουλειά του είναι με τους εκπληκτικούς καναδούς NO MEANS NO και είναι ότι πιο δημιουργικό έχει παρουσιάσει μέχρι τώρα. Ο Rollins έχει πια τη δική του μπάντα με την οποία περιοδεύει και ηχογραφεί ασταμάτητα. Ο μπασίστας του Andrew Weiss είναι και μέλος των Gone του κιθαρίστα των B. Flag Greg Ginn, ενός τριμελούς οργανικού σχήματος με εντελώς ελεύθερη φόρμα που συνδιάζει την αβαντ-γκαρντ με κιθαριστικούς καταιγισμούς. Ο Mike Watt (τέως Minutemen) δεν ησυχάζει. Τελευταία συνεργάζεται με τη γυναίκα του Kiva και με τους Sonic Youth.

Από τη Νέα Υόρκη έρχονται οι Alice Donut που κουβαλούν άφθονη τρέλα και μοναδικό ήχο. Το τραγούδι τους «Rise to the skin» που συνοδεύτηκε με το ανάλογο ψυχωτικό βίντεο είναι από τα καλύτερα της περασμένης χρονιάς.

Θορυβοποιοί που συνδυάζουν τις ιντάστριαλ επιρροές με το «ορθόδοξο» πάνκ είναι οι STICKDOG ένα ψυχωτικό κοκτέιλ ενέργειας και αντικονφορμισμού.

Στην εταιρία του Μπιάφρα είναι και οι γνήσιοι απόγονοι του Malcoln X οι Beatnigs ένα πενταμελές σχήμα ότι πιο πολιτικοποιημένο υπάρχει σήμερα.

Και η μουσική πως ένα κολάζ επιρροών και επιθετικών στίχων. Εκεί που σταματούν οι Public Enemy κυρίως λόγω της πολυεθνικής εταιρείας τους ξεκινούν οι Beatnips. Αυτόπτες μάρτυρες των κονσέρτων τους μιλούν για κάτι το μοναδικό. Αφροαμερικάνικα κρουστά, βιομηχανικοί ήχοι, πάνκ, σάμπλερς και προηχογραφημένοι ήχοι.

Ο Ian McKaye μετά τους Miror Threat, τους Embrace και τις σκληροπυρηνικές του περιηγήσεις σχημάτισε με τον Guy απ' τους Rites of Spring τους πιο πειραματικούς αλλά και χορευτικούς Fugazi. Ο περσινός τους δίσκος είχε μεγάλη επιτυχία τόσο στην χώρα τους όσο και στην Ευρώπη στην οποία ήρθαν για δεύτερη φορά για περιοδεία.

Οι Rhyths Pigs και οι Die Kreuren εξελίσονται συνεχώς, οι JFA και οι Andrenalin έχουν στραφεί

στην παράδοση για να εμπνευσθούν το ίδιο και οι Meat Puppets και οι Sun City Girls που μελετούν τις κουλτούρες των λαών. Άλλωστε το νάχει κανείς επιρροές δεν είναι κακό πράγμα, το να μιμείται είναι.

Για το τέλος άφησα δύο εταιρείες που τα τελευταία τρία χρόνια παράγουν μια σειρά από σπουδαία συγκροτήματα θορυβοποιών. Μιλάω για την Amphetamine Reptile και της Sub Pop. Η πρώτη έχει τους

MDC

φοβερούς Surpery ενώ η δεύτερη έχει μαζέψει μια σειρά από αρρωστημένους τύπους. Κυριότεροι οι Madhoney αδελφό συγκρότημα με τους Sonic Youth και οι βρώμικοι TAD των οποίων το νέο LP 8-Way Santa είναι μεγαλοφυές. Και μία παράκληση: μη δίνεις σημασία στους ηλίθιους που μιλάνε για χεβυμεταλισμό αυτών των γκρούπ, είναι οι ίδιοι που λέγαν τα ίδια για τους Black Flag, Germs κτλ. Άλλο μεταλλικές κιθάρες και άλλο χεβομεταλλισμός. Αυτά γίνονται γιατί το Χέβυ-μέταλ ως στείρο είδος έχει κορεσθεί. Γι' αυτό οι εταιρείες προσπαθούν ν' ανοίξουν την αγορά σε νέους ορίζοντες, οικοιοποιώντας αυτό που δεν μπορούν οι ίδιοι να δημιουργήσουν.

IV. Τερέζα, δώσμου εκείνο το μαχαίρι

Πόσο εύκολα όμως, ο ακροατής αντέχει όλη αυτή την ένταση; Κατά πόσο μπορεί να ξεπεράσει τις προκαταλήψεις του και να μεταμορφωθεί από απλό δέκτη σε σκληρό και ανήθικο συνουσιαστή, έτοιμο να σοδομιστεί για να νοιώσει τον πόνο, αλλά και την ευχαρίστηση; Να πλησιάσει την υπέρτατη ηδονή έστω και με αποτέλεσμα τον θάνατο; Ακριβώς όπως οι πρωταγωνιστές στην «Αυτοκρατορία των Αισθήσεων», που νοιώθουν την αμφίδρομη ηδονή του φονιά και του φονευμένου.

Να δημιουργήσει κάτι δικό του, κάτι πραγματικά επικίνδυνο έτσι ώστε να μπορέσει να γευτεί το μέγιστο δυνατό οργασμό. Να ξεπεράσει τη ρηχότητα και τη συντηρητικότητα της καθημερινής ζωής, να απομονωθεί, να μισήσει, να καταστρέψει και επιτέλους

NO MEANS NO

να νιώσει τη μετάλλαξη!!

Αργύρης Μπαντίκος

Η επιστροφή του GREG SAGE

Συνήθως η κλασική τακτική για να αρχίσει μια αναφορά σε μια καλλιτεχνική προσωπικότητα είναι η παράθεση διαφόρων στοιχείων του πιστοποιητικού γεννήσεως. Δυστυχώς προσωπικά αδυνατώ να γνωρίζω κάτι τέτοια στοιχεία για τον GREG SAGE, μπορώ όμως να υποστηρίξω εν αγνοία πως τα νεαρά του χρόνια θα ήταν σίγουρα ανήσυχα όπως ανήσυχη μας έφτασε αργότερα η μουσική του προσπάθεια. Δεν σας κρύβω πριν μερικά χρόνια μια τέτοια αναφορά φάνταζε για τους ώμους μου φορτίο βαρύ και ασήκωτο. Δύσκολα θα μπορέσω να κρύψω εν χάρει της αντικειμενικότητας τον θαυμασμό μου απέναντι στο φιλοσοφικό ιδεώδες και το μουσικό σθένος του GREG SAGE και κατά εύλογη συνέπεια των WIPERS. Θαυμασμό που απέκτησα κάποιες βραδιές ζώντας το ρίγος που μετέδιδε αυτή η μορφή στο ακροατήριο στέκοντας με τα μάτια κλειστά και το πρόσωπο νευρικά σφιγμένο στην σκηνή και σπέρνοντάς μια με την φωνή και μια με την κιθάρα μια πρωτόγνωρη ανατριχίλα στον ανέμελο κόσμο. Σκέφτομαι πόσα χρόνια θα πρέπει να περάσουν και αν τελικά θα ξεχάσω ποτέ κάτι τέτοιο, που δεν έχω ζήσει και σε πολλές συναυλίες μέχρι σήμερα. Το πρώτο λοιπόν σχήμα του GREG-SAGE ήταν οι **BEAUREGARDE** δημιουργημένοι από έναν πρωταθλητή πυγμάχο απ' το Houston στις αρχές του 1968. Εικοσάρης τότε ο GREG-SAGE κατάφερε να ηχογραφήσει για πρώτη φορά στο Βινύλιο ένα LP ("Beauregarde") και ένα single ("I/Testify"). Το σύνολο αυτό συνέβαλε με καθοριστικό τρόπο στην διαμόρφωση του εσωτερικού κόσμου και της αντίληψης του GREG SAGE πριν δώσει την σκυτάλη στους περίφημους **WIPERS**, ένα απ' τα σημαντικότερα συγκροτήματα για την περασμένη δεκαετία που μας ήρθαν απ' τις Ενωμένες Πολιτείες (Portland του Oregon) και έμελλε μέσα σε λίγα χρόνια απ' την δημιουργία τους να φτάσουν σε μια σταθερά ποιοτική και γεμάτη ουσία πορεία δίνοντας το παράδειγμα για πάμπολλους άλλους. Η πρώτη ηχογράφησή τους ("-Better off Dead" EP) - σήμερα αρκετά δυσεύρεστη - δεν προετοίμαζε για τίποτα απ' αυτά που θα ακολουθούσαν, Σήμερα, έχοντας τις εμπειρίες απ' όλον τον κύκλο του έργου τους, μπορούμε να διακρίνουμε αρκετά απ' τα στοιχεία που τους καθιέρωσαν (κάτι που ενδεχομένως να μην μπορούσαμε τότε) και το ομώνυμο τραγούδι απ' το "Better off Dead" EP) χαρακτηρίζεται το πρώτο από μια σειρά κλασικά κομμάτια. Το αναμενόμενο ντεμπούτο LP με τίτλο "Is this Real?" του 1979 αποτελεί ένα σκληρό, ακατέργαστο και συχνά πρωτόγονο ηχητικό κύμα που εύκολα έδινε τις καλύτερες ελπίδες. Στην χώρα μας ήταν μάλλον άσχημο που οι περισσότεροι γνώρισαν τους WIPERS μόλι το 1985 (με τις πρώτες ελληνικές κυκλοφορίες τους) όταν πια είχαν διαμορφωθεί. Έτσι αυτή η αναζήτηση-πισωγύρισμα δεν είχε ποτέ τις καλύτερες συγκρίσεις για το "Is this Real?" και ειδικά σήμερα που το punk-rock αντιμετωπίζεται

πια σαν κάτι παρελθοντικό και μακρυνό. Προσωπικά προσπερνώ το κρίμα για να σταθώ μόνο σε τίτλους: "Window shop of Love", "D7", "Potential Suicide" και νομίζω αυτό φτάνει. Το "Youth of America" (LP-1981) ήταν το δάφνινο βήμα για τις συνειδήσεις όλων μας και ας έχουν αντικατασταθεί τα δίλεπτα τροχιάματα με κομμάτια μεγαλύτερης διάρκειας και ας υπάρχει το opening track "Taking too long" που είναι ελαφρύ σαν πούπουλο. Τι να εκφράσω για το μεγαλειώδες ομότιτλο "Youth of America" που μέσα σε μια χρονοδίνη άνω των 10 λεπτών παντρεύει punk, rock και ψυχεδέλεια με αποτελέσματα που ανάγονται στην σφαίρα της επιστημονικής φαντασίας; Τι να γράψω για το "When it's over" (κάτι ήξεραν, οι BIG BLACK στα live τους), το "No Fair", το "Pushing the Extreme"; Το single "Romeo/No solution" που ακολούθησε έδινε όλο το ύφος του "Over the Edge" (LP-1983) που στέκεται ισάξιο δίπλα στο προκάτοχό του. Αυτή την εποχή μπορούμε νομίζω ανεπιφύλακτα να χαρακτηρίσουμε ως την πνευματική ακμή του συγκροτήματος με τις καλύτερες δουλειές τους. Εκτός του "Romeo" (η δεύτερη πλευρά του single "No solution" είναι ακυκλοφόρητη όπως και κάτι χρόνια πριν τα: "My Vengeance", "The Story" στην συλλογή της Trap R. και το "Same Old Thing" σε ζωντανή ηχογράφηση στο "Portland Punk Live At The Earth" LP) τα: "Over the Edge", "Doom Town", "Messenger", αποτέλεσαν βασικά κομμάτια των συναυλιών τους όπως παρουσιάζονται στο ηχογραφημένο ζωντανά "Wipers" (LP-1985) που όμως η ηχογράφησή του μάλλον υστερεί και δυστυχώς λειτουργεί ανασταλτικά. Πάντως ακούγονται τα κλασικά μέχρι τότε κομμάτια τους συν τρία ακυκλοφόρητα (τουλάχιστον το "Moonrider" είναι υπέροχο). Η έντονη κινητικότητά τους συνεχίζεται με την σχεδον ταυτόχρονη κυκλοφορία του προσωπικού "Straight Ahead" (LP-1985) του GREG SAGE και εντός λίγων μηνών του "Land of the Lost" (LP-1986). Το "Land of the Lost" αποτελεί τον πιο αγαπημένο μου δίσκο των WIPERS. Ποτέ μου δεν κατάλαβα γιατί αλλά όφειλα να το αναφέρω. Πιστεύω πως έχει τις πιο ώριμες και ταυτόχρονα ισορροπημένες συνθέσεις τους. Ταυτόχρονα μελωδικές με κάποια υποχθόνια θαπτόμενη και συχνά αναγεννόμενη αγριάδα, ταυτόχρονα ατόφιο WIPERS χωρίς να ανήκει στην τάξη του παρελθόντος, ταυτόχρονα μπροστά με το κεφάλι πίσω, δεν ξέρω πως να το εξηγήσω. Το "Straight Ahead" είναι αριστούργημα στην μοναχικότητά του και μοιάζει μ' ένα καθαρά προσωπικό ταξίδι-αναζήτηση του GREG SAGE πάνω σε αξίες, σε εσώτερα διλήμματα και ερωτήματα και τον ολοφάνερο και έντονο εσωτερισμό του το θεωρώ καταπληκτικό επειδή είναι αληθινό και όσα παρουσιάζει είναι για μένα πράγματα που με προβλημάτησαν για χρόνια. Δεν νομίζω πως ο GREG SAGE είχε δώσει μέχρι τότε τόσα πολλά απ' τον ευατό του. Τα τελευταία LP's των WIPERS "Follow Blind" (1987) και "The Circle" (1988) αντιμετωπίστηκαν μάλλον ψυχρά και σήμερα ξαναπαίζοντάς τα νομίζω πως αδικήθηκαν. Σίγουρα δεν φτάνουν τις προηγούμενες δουλειές τους όμως έχουν αρκετές στιγμές γεμάτες απ' αυτό το μαγικό ανεξήγητο που σε κάνει να ψιθυρίζεις το όνομά τους. Προσωπικά εάν πρέπει να αναφέρω την λέξη παρακμή θα πρέπει να διευκρινήσω ταυτόχρονα πως ποτέ δεν με ενόχλησε έτσι όπως ήρθε. Οπως και νά 'χει το κεφάλαιο WIPERS έκλεισε μέσα σε απόλυτη ειλικρίνεια και τιμημένα όπως τους άξιζε. Ο GREG SAGE περιόδευε εκείνη την χρονιά ως GREG SAGE AND THE ELECTRIC MEDICINE SHOW και μετά σώπασε (αφού επιμελήθηκε μέσα στο 1990 το "The Best of Greg Sage and Wipers" LP που παρόλο το εύλογο μειονέκτημα του μονού Βινυλίου για ένα τόσο μεγάλο έργο, περιλαμβάνει τα δυσκόλως και μετά πολλού μόχθου αποκτούμενα "Better Off Dead, "My Vengeance" και "No Solution"). Η φετινή του επιστροφή με το "Sacrifice (for love)" μάλλον ανησύχησε τους πάντες αφού μέχρι αυτή τη στιγμή έχει κυκλοφορήσει μόνο σε CD (κάτι ακούγεται για ευρωπαϊκή κυκλοφορία του σε Βινύλιο, με κάθε επιφύλαξη). Μάθετε λοιπόν τα εξής: α) ότι όποιος περίμενε μια δουλειά ανάλογη του ύφους του "Straight Ahead" επειδή στο εξώφυλλο αναγράφεται GREG SAGE ως σημείο αναφοράς, μάλλον θα απογοητευτεί και καλύτερα να μην τον προβληματίσει ιδιαίτερα β) ότι η καινούργια του δουλειά έχει όλα τα βασικά στοιχεία των "Follow Blind" και "The Circle" και αν σ' αυτά επισημάνθηκε παρακμή με το ίδιο σκεπτικό σήμερα συνεχίζεται και γ) όσοι δεν ενδιαφέρονται (και καλά θα κάνουν) για οτιδήποτε απ' τα παραπάνω θα 'χουν την ευτυχία να ζήσουν 10 καινούργια και όλα τους πολύ καλά κομμάτια του GREG SAGE με προσωπικές προτιμήσεις στα υπέροχα "Sacrifice (for love)", "Forever", "The Same Game" και "This Planet Earth" χωρίς να υστερεί τίποτα απ' τα υπόλοιπα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις καλύτερα να αφήνουμε τις φιλοσοφίες προς χάριν της μουσικής. Ο GREG SAGE μεγάλωσε φίλοι μου και το μόνο που πρέπει να απαιτούμε απ' αυτόν είναι πολύ καλές δουλειές, γεμάτες απ' την ωριμότητα που του πρόσφεραν εμπειρίες χρόνων και σ' αυτό το "Sacrifice (for love)" ικανοποιεί και τους πλέον απαιτητικούς. Αγκαλιάστε μια θυσία για την αγάπη με την αγάπη σας. Το "Sacrifice (for love)" είναι απ' τις ουσιαστικές κυκλοφορίες των τελευταίων μηνών και απλά αναφέρω πως περιέχει και μια διασκευή στο "For Your Love" των YARDBIRDS.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

A. BEAUREGARDE

1. *"Beauregarde" (LP-1972)*
2. *"I/Testify" (7"- 1972)*

B. WIPERS

1. *"Better Off Dead/Up in flames/Doesn't Hurt" (7" ER-1978)*
2. *"Is This Real?" (LP-1979)*
3. *"Alien Boy/Image of Man/Telepathic Love/Voices in the Rain" (7" ER - 1980) Κυκλοφόρησε επίσης σε διάφανο βινύλιο (limited edition) και επανακυκλοφόρησε το 1987 με πράσινο βινύλιο ως 12" απ' την γερμανική Weird System R.*
4. *"Youth of America" (LP-1981)*
5. *"Romeo/No Solution" (7" - 1982).*
6. *"Over the Edge" (LP-1983)*
7. *"Wipers" (Live) (LP-1985)*
8. *"Land of the Lost" (LP-1986)*
9. *"Follow Blind" (LP-1987)*
10. *"The Circle" (LP-1988)*

Επίσης: α) "My Vengeance", "The story", στην συλλογή "Trap Sampler" (1981)
β) "Same Old Thing" (live) στο "Portland Punk Live At the Earth" (1979)
γ) "Just a dream away/1-2-5" (7" - split single με τους FUZZTONES) (1986)
δ) "Let me know" στο Soundtrack της ταινίας "The River's Edge". Το ίδιο κομμάτι και στο "Land of the Lost" LP
ε) "The Best of Greg Sage and Wipers" (LP-1990)

C. GREG SAGE

1. *"Straight Ahead" (LP-1985)*
2. *"Sacrifice (for love)" (CD-1991)*

Πάνος Πανότας

NIRVANA

NEVERMIND

Η Αμερικάνικη παράνοια στα τέλη του αιώνα! Αυτό δεν απευθύνεται στους NIRVANA ως συγκρότημα αλλά στην αιφνιδιαστική και απρόβλεπτη επιτυχία που γνώρισαν. Όταν ένα τέτοιο συγκρότημα πετυχαίνει κάτι εκατομμύρια πωλήσεις απ' τη μια μέρα στην άλλη και φτάνει σε μια νύχτα στον θρόνο, μόνο η πρόταση της εισαγωγής μπορεί να δώσει μια έστω και στο περίπου εξήγηση. Οι NIRVANA λοιπόν δημιουργήθηκαν πρώτα στο μυαλό του KURT COBAIN πριν πάρουν σάρκα και οστά μέσω της απλούστερης, πλην όμως πάντα υπολογίσιμης, συνταγής: φωνή /κιθάρα, μπάσο και τύμπανα, μέσα στο 1987. Το κάπου ξεχασμένο στο παρελθόν "Blew" (12΄΄ EP) δημιούργησε τον πρώτο πηρύνα οπαδών που θεωρούν ακόμη μέχρι σήμερα το ομότιτλο τραγούδι κλασικό. Αυτή η σκέψη προενταμένη στον τότε (Sub-Pop) χρόνο δημιουργούσε τις μέγιστες ελπίδες που αισίως σήμερα μπορούν να θεωρηθούν αντικειμενική πραγματικότητα. Το ιστορικό ντεμπούτο "Bleach" (LP-1989) κατάφερε να διευρύνει τον κύκλο των σκληροπυρηνικών οπαδών ανάγοντας το συγκρότημα σε underground ήρωες, καθόλου τυχαίο αφού το "Bleach" LP αποτελεί μια δυνατή έκφραση χωροκεντρωμένης ενέργειας που κρατούσε σε ισορροπία τα πλείστα για να μην φτάσει στα άκρα (δεν πιστεύω να υπάρχουν άτομα που δεν μπορούν να καταλάβουν τι σημαίνει παίζω και παίζω δυνατά, έτσι;) -Μήπως στα νιάτα σας ακούγατε heavy metal? - Κανείς όμως δεν μπορούσε να προβλέψει την συνέχεια (η μόνη που με βάσιμες μπορώ να μην γράψω πως το "Smells like teen spirit" είναι ένα πολύ καλό κομμάτι και ξεχωρίζει σαν την μύγα μες στο γάλα στα διάφορα charts, όπως και το "Nevermind" είναι ένα πολύ καλό LP και σίγουρα όχι εμπορικό. Όμως το ερώτημα μένει (μήπως στα νιάτα σας ακούγατε heavy metal;). Τι μέλλει γεννέσθαι μ' αυτούς τους κυρίους; Όπως και να 'χει η θέση τους είναι αρκετά δύσκολη γιατί τώρα βρίσκονται στην κορυφή και έστω και ένα βήμα πίσω φέρνει πόνο. Βέβαια οι συγκρίσεις με τους GUNS'N ROSES δεν είναι τελείως αβάσιμες μια που και τα δύο συγκροτήματα χάρηκαν καθολικής υποστήριξης και απ' τον μουσικό τύπο, αλλά και απ' τον κόσμο. Θα 'χουν άραγε την τύχη που είχαν και αυτοί; Εύλογα λοιπόν το επόμενο βήμα τους παίρνει καθοριστικές διαστάσεις και να 'στε σίγουροι πως θα κανονίσουν άλλοι για σας ώστε η καινούργια τους δουλειά να μην αργήσει ιδιαίτερα. Μέχρι τότε να'χετε υπόψιν μπας και έρθουν προς τα μέρη μας για καμμιά ζωντανή εμφάνιση όπως και οι νεοφερμένοι στο ποιμνίο ας γυρίσουν λίγο πίσω τις σελίδες και σίγουρα θα κερδίσουν πολύ περισσότερα απ' τα λεφτά που θα ξοδέψουν. Πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε πως η εμπορικότητα εξαρτάται πια απ' άλλους παράγοντες και καλά θα κάνουμε όταν χαρακτηρίζουμε κάτι μη εμπορικό να μην κάνουμε προβλέψεις. Κυρίες και κύριοι καλωσήρθατε στον κόσμο των NIRVANA. Το ξέρω πως κάνει λίγο ψύχρα περιμένετε όμως να ανάψουν τα φώτα στο πάλκο και νά 'στε βέβαιοι πως θα ζεσταθείτε και μάλιστα πολύ!

υποψίες φέρει ισχυρή ηθική ευθύνη εκ προμελέτης είναι η DAVID GEFFEN COMPANY). Το "Smells like teen spirit" (single) και το "Nevermind, (LP) εκτοξεύτηκαν όσο οτιδήποτε άλλο τους τελευταίους μήνες ξεφτιλίζοντας κάθε είδους top ανά τον κόσμο. Δεν είναι δα και λίγο να ρίξεις τον MICHAEL JACKSON απ' την κορυφή (η σύγκριση θυμίζει knock-out στον πρώτο γύρο). Δεν εκφράζω βέβαια άποψη για το τι συνέβαινε στα ελληνικά κανάλια με τις πρώτες προβολές του videoclip, μια που οι υπεύθυνοι δηλώνοντας αμηχανία και άγνοια προλόγιζαν με κάθε λογής άσχετη μαλακία το "Smells like teen spirit". (Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά - για θυμηθείτε πόσες φορές έπρεπε να δοκιμάσουν για να πετύχουν τον αριθμό των LP's των R.E.M. κατά την "Losing my religion" επέλαση!) Οι γνώμες λοιπόν διχάζονται εύλογα. Απ' τη μια οι εκατομμύρια που νοιώθουν για τους νέους real rock ήρωές τους απ' την άλλοι οι σκληρο-Πυρηνικοί φίλοι που κάτι σιγοψιθυρίζουν για χαλάρωμα όντας λίγο μίκρο/πικροενοχλημένοι μια που ένα μυστικό τους χάθηκε και ενδιάμεσα κάποιοι ψύχραιμοι (και εντέλει αντικειμενικότεροι) που μιλούν για μια ώριμη, πολύ καλή και ουσιώδης δουλειά. Το υπέροχο εξώφυλλο εξελίχτηκε σε τραγική ειρωνεία. Τα πρασινογλοιώδικα χαρτονομίσματα-δόλωμα, το όνειρο κάθε μικρομεσαίου Αμερικάνου (και όχι μόνο) αυτή την στιγμή γεμίζουν τις τσέπες τους. Μόνο ελαφρυντικό το ότι οι φίλοι μας δεν μπορούσαν να ξέρουν προτύτερα για όλα αυτά και όπως ήταν φυσικό δεν το επιδίωξαν. Όμως δεν (Headbanging ξέρετε;)

Υ.Γ.

Η συνέντευξή τους που μου δόθηκε περιείχε τόσα ανεγκέφαλα που αν τα ανέφερα θα βουλιάζαμε όλοι! (Μήπως στα νιάτα σας ακούγατε heavy metal?)

Η Χρυσή τριάδα:
KURT COBAIN (φωνητικά, κιθάρα)
CHRIS NOVOSELIC (μπάσο)
DAVE GROHL (τύμπανα)

Η Χαμένη τριάδα:
JASON EVERMAN (κιθάρα)
CHAD CHANNING (τύμπανα)
DAN PETERS (βλ. MUDHONEY) (τύμπανα)

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

1. "Blew" (12″ EP-1989)
2. "Love Buzz" (7″ -1989)
3. "Bleach" (12″ LP-1989)
4. "Sliver" (7″ -1990)
   Στο 12 περιέχεται το "About a girl" (live) απ' το "Bleach" LP
5. "Smells like teen spirit" (7″ -1991) (*)
   Στο 12″ περιέχεται το ακυκλοφόρητο "Even in his youth"

☆. "Nevermind" (LP-1991)

Πάνος Πανότας

(*) Σε έκδοση limited η GEFFEN κυκλοφόρησε το "Smells like teen spirit" σε Specially Priced Maxi Single με επιπλέον το επίσης ακυκλοφόρητο "Aneurysm". Αυτά για τους συλλέκτες.

CHARLIE

Μια φορά κι ένα καιρό υπήρχαν οι U.K. Subs. Ήταν η αμέσως επόμενη των Sex Pistols, Clash, Damned γενιά. Μια γενιά που έβαλε τα θεμέλια για το punk όπως το ξέρουμε σήμερα. Μια γενιά που σήμερα λίγο ή καθόλου υπάρχει. Εκτός από λίγες εξαιρέσεις. Και οι U.K. Subs, που συσπειρώνονται γύρω από το frontman τους Charlie Harper, είναι από τους λίγους επιβιώσαντες, έστω και με γεν-

«Θέλω να πάρω μια μηχανή κουρέματος να έχω τα μαλλιά μου κοντά όπως οι ροκαμπιλάδες, ξέρεις. Έχω τα μαλλιά μου έτσι πολύ καιρό. Είναι μάλλον μακρυά τώρα έτσι; Κάθε φορά που μακραίνουν τόσο τα κάνω dradlocks. Αυτό πρέπει να φαίνεται παλαβό... Νομίζω ότι πρέπει να φαίνεται παράξενο γιατί δεν μ' αρέσουν τα νορμάλ μαλλιά, δεν μ' αρέσει τίποτα νορμάλ έτσι κι αλλιώς.

Charlie, πριν λίγες βδομάδες πήρα ένα Αγγλικό Φανζίν που είχε μια συνέντευξη με σένα που έλεγε ότι ο Charlie Harper ένα χρόνο πριν είχε τη πρώτη του καρδιακή προσβολή.

«Στην πραγματικότητα είχα δύο Η πρώτη ήταν το 1977 και η δεύτερη το 1987. Χριστέ μου... λοιπόν στην πραγματικότητα μια καρδιακή προσβολή δεν είναι τίποτα... τίποτα. Μπορείς να κρυολογήσεις άσχημα και να αισθάνεσαι χειρότερα νομίζω».

«Αυτό είναι λίγο δύσκολο να το πιστεύεις».

Ισως αλλά με τις καρδιακές προσβολές ή πρώτη δεν είναι τόσο άσχημα η δεύτερη είναι πραγματικά άσχημη

Η γιαγιά μου πέθανε στη τρίτη καρδιακή προσβολή, αλλά ήταν «λίγο» μεγαλύτερη από σένα.

«Λοιπόν είναι μόνο θεωρία. Η δεύτερη μου τουλάχιστον ήταν πιο αδύνατη απ' τη πρώτη. Η μοντέρνα επιστήμη επίσης ανακάλυψε ότι όλα εξαρτώνται στο τρόπο που παθαίνεις την προσβολή, -Δεν είναι μόνο αυτά που τρως, τί ναρκωτικά παίρνεις και ο τρόπος που ζεις ξέρεις - όπως πολλοί άνθρωποι πιστεύουν»

Λοιπόν θεωρώντας το τρόπο ζωής πολλών πάνκς θα πίστευα ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς τείνουν να πάθουν καρδιακή προσβολή αργά η γρήγορα εάν δεν πεθάνουν από υπερβολική δόση ή δηλητηρίαση από οινόπνευμα πριν....

«Οχι αυτό δεν είναι καθόλου αλήθεια. Οι πάνκς δεν τείνουν να πάθουν καρδιακές προσβολές. Είναι το άγχος που σκοτώνει τους ανθρώπους και οι πάνκς δεν υποφέρουν απ' αυτό το άγχος τόσο πολύ.

Είχα τη πρώτη καρδιακή προσβολή μου γιατί ήμουν, μέσα στα ναρκωτικά είχα εμμονή. Δεν ήταν τα ναρκωτικά μόνα τους εγώ είχα έμμονη ιδέα μαζί τους. Προσπάθησα να είμαι σαν τον Keith Richard ξέρεις. Μια νύχτα έπεσα να κοιμηθώ και ξύπνησα με μια καρδιακή προσβολή πραγματικά αστείο. Η δεύτερη ήταν ένα φυσικό πράγμα. Για να είμαι ειλικρινής δεν φοβάμαι την τρίτη τόσο πολύ.

Εννοώ η δίαιτα στην Αγγλία είναι τόσο... Είναι όλα χοληστερίνη. Ξέρεις ότι τα άτομα που παθαίνουν καρδιακές προσβολές στην Αγγλία είναι όλο και πιο νέα; Πρέπει να είναι απ' το φαγητό που τρώνε. Μικρά παιδιά που μεγαλώνουν με χάρμπουγκερ θα πεθάνουν.»

Είναι αστείο αλλά ποτέ δεν υπολόγισα ότι θα μίλαγα για καρδιακές προσβολές σε μια συνέντευξη. Πράγματα που δεν είναι ότι ακριβώς περίμενες να μιλήσεις σχετικά με φίλους πανκρόκερς...

«Όχι αλλά θα εκπλαγείς πόσοι πολλοί μουσικοί σε ποπ γκρούπ τις παθαίνουν... Είναι γιατί η ζωή τους είναι τόσο βιαστική. Οταν έπαθα την πρώτη καρ-

«Καλύτερα Φτωχός»

HARPER

ναίες δόσεις ιατρικού οξυγόνου και τακτικά τσεκ-απ. Καιρός όμως να δούμε την ανθρώπινη πλευρά ενός φαινομένου διακριτικού στη παρουσία του μα και έντονου στη δύναμή του. Κυρίες και κύριοι, ο Charlie Harper, χωρίς τη πανοπλία του!

διακή προσβολή μου η ζωή μου ήταν τόσο πυρετώδης.... Αλλά απ' την άλλη μεριά τώρα είναι το AIDS. Οπως το ακροατήριο απόψε κατά τη γνώμη μου είχαν όλοι Aids ... σαν ζόμπι. Είχαν κιόλας πεθάνει το ξέρεις;»

Το πιστεύεις αυτό, νομίζω ότι το ακροατήριο δεν ήταν τόσο ασχημο απόψε

«Ηταν πολύ δύσκολο να τραγουδήσω απόψε. Πραγματικά μπορείς να τραγουδήσεις με δυό διαφορετικούς τρόπους όταν είσαι στη σκηνή. Μπορείς να το πιέσεις και μπορείς να μιλήσεις. Απόψε έπρεπε να το κάνω μισό-μισό. Οταν ξεπέρασα το μισό σετ δεν μπορούσα να πιέσω τη φωνή μου άλλο, και έπρεπε να συνεχίσω μιλώντας. Μερικές φορές το ακροατήριο κατορθώνει να υπερφορτώσει το γκρουπ, όπως έκαναν απόψε και το γκρούπ κουράζεται. 'Ετσι η «παράσταση» είναι ένα είδος παιχνιδιού ανάμεσα στο ακροατήριο και το γκρουπ να δούμε εάν μπορεί να παραβγεί ο ένας τον άλλον. Απόψε χάσαμε τελικά. Το ακροατήριο ήταν πραγματικά απαίσιο. Λοιπόν τουλάχιστον δεν φάγαμε ξύλο απο τους σκινχεντς (γέλια).

Στο Λονδίνο τα πράγματα είναι διαφορετικά πάλι. Οι πάνκς που βλέπεις στους δρόμους δεν εμφανίζονται στις συναυλίες. Τη νύχτα όλοι πάνε στα μικρά ζεστά τους σπίτια. Μόνο όταν εμφανίζονται οι Cramps βγαίνουν όλοι. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι κλειστές καταστάσεις. Οχι ότι τους μισώ, αλλά δεν θα τους συμπεριφερθώ και διαφορετικά. Οι άνθρωποι είναι άνθρωποι.

'Εχω γνωρίσει αρκετά για να ξέρω ότι πίσω από κάθε «καθαρό» πάνκ υπάρχει ένα σωρό μεθυσμένων πανκ. Που κλέβουν δερμάτινα και λεφτά άλλων ανθρώπων.

Πολλά απ' τα πράγματα γενικά έχουν αλλάξει στη Βρεταννία διαμέσου των ετών. Ξέραμε τι συνέβαινε, ξέραμε ότι μπορούσαμε να το κάνουμε καλύτερα απ' τις εταιρείες δίσκων. Ξέραμε ότι τα γκρουπ μας ήταν καλά ξέραμε ότι μπορούσαμε να παίξουμε μουσική καλύτερα απ' ότι όλοι αυτοί οι popstar και ο κόσμος το πρόσεξε! Πριν απ' το πανκροκ παίζαμε κομμάτια άλλων γκρουπ αλλά μετά αρχίσαμε να γράφουμε τα δικά μας κομμάτια. Νομίζω ότι είμαστε τα κατάλληλα άτομα, τη κατάλληλη στιγμή στο κατάλληλο μέρος. Είναι κάπως τρελλό να βλέπεις πόσο άσχημα έγιναν τα γκρουπ και πόσο άσχημα κομμάτια γράφουν οι Conflict, Crass...»

Πάντα νόμιζα ότι είσασταν καλοί φίλοι με τον Steve Ignorant απ' τους Crass...

«Λοιπόν κάπως ήμουν... αλλά τα παράτησαν, ή όχι; Αποσύρθηκαν στα μικρά τους σπίτια.

Αλλά αυτό δεν θα συμβεί με μας σωστά; Οχι θα είμαστε πάντα εδώ (γέλια). Εχω κιόλας δυό παιδιά. και συνεχίζω ακόμα.

Εχεις δυό παιδιά;

«Ναι ζούνε με τη μητέρα τους σ' ένα μικρό εξοχικό σπίτι».

Τι πιστεύουνε για έναν πατέρα σαν εσένα;

«Τα πηγαίνω καλά μαζί τους. Εάν παίζουμε στη περιοχή έρχονται στη παράσταση αλλά δεν είναι πολύ μέσα στο πανκροκ τους αρέσει το rap και τα άλλα...»

Τι συνέβη στους Urban Dogs το γκρούπ που ήσουν λίγα χρόνια πριν;

Παίζουμε ένα απ' τα κομμάτια τους με τους U.K. Subs: To New Barbarians. Αλλά θα το παρατήσω μετά από απόψε. Δεν θα το ξαναπαίξουμε αυτό το κομμάτι. Τέλος πάντων οι Urban Dogs ήταν ο ντράμμερ απ' τους Phychic TV. ο κιθαρίστας απ' τους Vibrators, εγώ φυσικά ο Charlie Harper απ' τους U.K. Subs και ήταν και μια γαλλίδα στο μπάσσο, η Λώρα από ενα γκρούπ τους Sex Beat. Τώρα είναι στην παραγωγή των Phychic T.V. στο Λονδίνο και άλλων καλών γκρούπ επίσης. Οι Urban Dogs ξεκίνησαν πραγματικά σαν ένα είδος λάθους.

Οι U.K. Subs εκείνο τον καιρό ήταν πραγματικοί popstars και δεν ήθελαν να παίξουν σε μικρά clubs πια. Ετσι όταν μας ζήτησαν να παίξουμε στο 100 club εκείνη την εποχή το γκρούπ αρνήθηκε να το κάνει.

Είπα μόνο «άντε γαμηθείτε» και πήγα να παίξω μόνο με παλιά πρώτα μέλη των U.K. Subs: τον Steve και Davis και τον Captain Sensible. Η συναυλία ήταν ανάμεσα στα Χριστούγεννα και το Νέο Ετος και εμφανίσθηκαν 600 άτομα, στο 100club ενώ χωράνε. περίπου 300. Ηταν ένα φανταστικό σόου και είχαμε πολύ πλάκα. Ετσι αποφασίσαμε να συνεχίσουμε το γκρουπ και να το ονομάζουμε Urban Dogs, αυτό που γραφόταve, στη πλάτη του δερμάτινου μου jacket εκείνο τον καιρό - ήταν το γκρουπ ενός φίλου μου που δεν συνέχισε ποτέ. Αλλά μετά η ιδέα των Urban Dogs άλλαξε -έγινε πιο σοβαρή και βαρετή».

Δεν νομίζεις ότι πολύς κόσμος στο ακροατήριο των U.K.Subs εμφανίζεται γιατί είστε ένα παλιό, Πάνκ γκρούπ, μια ανάμνηση απ' τα παλιά, και δεν σας εκτιμούν όπως θα εκτιμούσαν οποιαδήποτε άλλο γκρούπ τους άρεσε;

«Λοιπόν εάν έρθουν και μας δουν μόνο από συναισθηματική διάθεση, πες τους να πάνε να γαμηθούνε! Θέλουμε όλα τα νέα παιδιά να έρθουν!»

Τι συνέβη στους παλιούς U.K. Subs?

«Θα με πάρει ώρες να σου λέω τι τους συνέβη... Αλλά οι περισσότεροι Subs που έπαιζα μαζί τους παίζουν ακόμα και είναι ακόμα μουσικοί. Οι Subs που παίζω τώρα.... Λοιπόν γι' αυτούς το γκρούπ είναι κάτι για τις ελεύθερες ώρες. Εννοώ ότι δεν είναι επαγγελματίες με την έννοια ότι αυτό το γκρούπ είναι η ζωή τους - όπως είναι για μένα. Ο μπασίστας μας κάποτε είπε ότι είναι κάπως έτσι: Οταν ο κιθαρίστας μας βάζει τη κιθάρα του πίσω στη θήκη της, παύει να είναι κιθαρίστας των U.K. Subs. Θα το αρνηθεί, όταν τον ρωτήσεις, αλλά είναι αλήθεια. Μπορώ να το τραβήξω περισσότερο. Πιστεύω ότι όταν πάει πίσω στο διαμέρισμά του στο Λονδίνο παύει να είναι σε μια rock n' roll. μπάντα. Είναι μια δουλειά για τις ελεύθερες ώρες, είναι ένας punk για τις ελεύθερες ώρες.

Πολλά άτομα που παίζουν μαζί μου έχουν αυτή την άποψη. Μόλις φεύγουν απ' τους Subs, εξαφανίζονται στη μουσική σκηνή. Το έχουν όλοι αυτό με το ανέβασμα στη σκηνή.... Λοιπόν έτσι είναι η ζωή τους το φλας στη σκηνή και μετά τέλος.»

Ετσι λοιπόν οι U.K. Subs είναι ο Charlie Harper, που παίζει με ένα γκρούπ για background.

«Μπορείς να το πεις έτσι».

Πάντα το πίστευα αλλά μόλις είδα απόψε τους U.K. Subs να παίζουν σκέφτηκα ότι ήμουν λάθος σχετικά μ' αυτό. Ολα τα μέλη στο γκρούπ έβαζαν τόση πολύ ενέργεια στη παράσταση.

«Λοιπόν, το να παίζεις είναι πρόκληση, έτσι; Χρειάζεσαι πολύ φυσική και πνευματική ενέργεια για να είσαι σ' ένα γκρουπ όπως οι U.K. Subs να παίζεις κάθε βράδυ σε διαφορετικό μέρος, σε διαφορετικές χώρες... Πρέπει να έχεις ένα ειδικό είδος ενέργειας για να ζεις μ' αυτό το τρόπο».

Υπάρχουν πολλά πάνκ γκρουπ που επανασχηματίζονται. Φαίνεται σαν ένα είδος αναγέννησης που συμβαίνει. Ισως είναι μόνο για τα λεφτά, αλλά τους βλέπεις ακόμα και στο MTV ανά καιρούς. Τους Wire, τους Sham 69... τι πιστεύεις γι αυτούς θα γίνουν και οι U.K. Subs ποτέ σαν κι αυτούς.

«Θα σου πως κάτι για τους Stiff Little Fingers. Συγνώμη, Jake, αλλά η αλήθεια βγαίνει τώρα. Ξανασχηματίστηκαν τώρα, θα κάνουν μια παγκόσμια περιοδεία, κάποια Video, ένα καινούργιο Single με κλιπ στο MTV και όλα αυτά τα πράγματα, μόνο για να κάνουν μια περιουσία. Η εταιρεία δίσκων πραγματικά δουλεύει μ' αυτούς τώρα. Το ίδιο πράγμα που έγινε με τους Stranglers.

Ολη η βιομηχανία δίσκων είναι σαν να κουνάς ένα καρότο. Κάποιος το κουνά μπροστά απ' το γκρουπ και μετά το ακολουθούν τόσο απλά. Τουλάχιστον τους U.K. Subs δεν θα τους πιάσουν κορόϊδο».

— Οχι; Στο παρελθόν κάπως έτσι έγινε.

«Είχα όνειρα γι' αυτό στο παρελθόν ναι.... χαίρομαι γι' αυτούς τους ανθρώπους που τελικά γίνονται επιτυχημένοι. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν για πολύ καιρό φτωχοί και πόναγαν. Θα ήθελα να δω τον καθένα στο rock n' roll να πετυχαίνει και είμαι πολύ χαρούμενος για όλα αυτά τα heavy metal γκρουπ που πετυχαίνουν τόσο, αλλά εγώ είμαι ευτυχισμένος με τον τρόπο που είμαι τώρα!

Δεν υπάρχει τίποτα άσχημο στο να είσαι φτωχός! Δεν πρέπει να κάνεις πράγματα μόνο για να βγάλεις λεφτά. Το μυστικό στη ζωή είναι να βάζεις ενέργεια και να τη βγάζεις, πάλι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Εννοώ ότι το δωμάτιό μου θα χωρούσε στη γωνία απέναντι, αλλά είμαι πολύ ευτυχισμένος μ' αυτό.

Δεν βλέπω τους παλιούς μου φίλους τόσο συχνά πια και ξέρω ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς πέτυχαν ενώ εγώ είμαι ακόμα φτωχός - ακόμα κι αν τα κατάφερα σαν ποπ σταρ (γέλια). Αλλά υποθέτω περνάω καλύτερα στη ζωή μου από αυτούς.

Συνέντευξη στο Johan Von Leeuwen
για το **Koekrand 82**
Μετάφραση Μάϊρα Ζ.

PUNK-ROCK ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Στις αρχές του 1977 μια ιδέα είχε καρφωθεί στο μυαλό του Glenn Danzig: να φτιάξει μια μπάντα. Κανείς όμως δεν φαινόταν διατεθημένος να τον ακολουθήσει στο βιτσιόζικο ταξίδι του. Τελικά αυτός ο τύπος που τραγούδαγε απ' τα 13 του μπόρεσε να αποκτήσει ένα γκρούπ, την πρώτη ενσάρκωση των Misfits, ένα θίασο μουσικών κανιβάλλων έτοιμων για τα πάντα, πίσω από τις πλάτες του. Υπήρχε ένας ντράμερ, ένας μπασίστας και ο Glain στη φωνή και το πιάνο. Τότε βγήκε και το πρώτο από τα σίγκλ του γκρούπ (σε δική τους παραγωγή φυσικά), κάτω από τον τίτλο She/Cough Cool. Δύο μήνες αργότερα στη μπάντα κόλλησε και κάποιος Franche Coma. Τότε εκτός απ' αυτόν, στους Misfits υπήρχαν ο Gerry Only στο μπάσο, ο Mr. Jim (!) στα ντράμς και ο Glenn που αναγκαστικά αναλαμβάνει τα φωνητικά. Αν και η αντίδραση που συνάντησε το γκρουπ ήταν απ' την αρχή φοβερά ενθουσιώδης, ωστόσο με αυτοπεποίθηση ξεκίνησαν ένα χρόνο αργότερα: στις αρχές του 1978.

Η δουλειά του γκρουπ αρέσει στην Blank Records, την εταιρεία που εκείνη την εποχή κυκλοφορεί άλμπουμ των Pere Ubu και των Suicide Commandos, κι έτσι ετοιμάζεται ένα άλμπουμ που όμως δεν κυκλοφορεί εκείνη τη στιγμή. Πιο πριν, η μεγάλη Polygram θέλησε να κυκλοφορήσει ένα 7", το γνωστό και αριστουργηματικό Bullet (με τα: Static Age, T.V. Casuality, Theme for a Jackal) ΄Ομως οι Misfits γρήγορα τσακώνονται, ξαναμηξάρουν τα Bullet, We are 138, Attitude και Hollywood Babylon και κυκλοφορούν το Better dead on Red EP, τον Ιούνιο του '78. Η πρώτη έκδοση πουλά 5.000 κομμάτια, χωρίς καμμία διαφήμιση και δίχως μεγάλο διανομέα. Τα νέα μαθαίνονται από στόμα σε στόμα, ο δίσκος διακινήται από χέρι σε χέρι.

Σιγά, σιγά η δημοτικότητά τους τριπλασιάζεται. Κάθε τους εμφάνιση καταλήγει σε χαοτική κατάσταση. Το CBGB τους βρίσκει πολύ βίαιους και τους βάζει στη μαύρη λίστα του στις αρχές του '79. ΄Ετσι αναγκάζονται να συνεχίσουν τα βίαια αλλά και επιτυχημένα κουτσέρτα τους στο Hurras και στο Irving Plaza. Στην κιθάρα βρίσκεται τώρα Bobby Steele. Εξακολουθούν να κυκλοφορούν 7", κι έτσι δυό νέες κυκλοφορίες είναι γεγονός: του Ιούνη του '79 το Horror Business Teenagers from Mars/Children in Heat και στην γιορτή των Αγίων Πάντων (Halloween) το Night of the Living Dead/Where Eagles Dare/Rat Fink (εμπνευσμένο από τον γνωστό comic ήρωα του Roth).

Το Νοέμβρη της ίδιας χρονιάς οι Misfits περνούν στην Αγγλία για να συνοδεύσουν τους Dammed στη περιοδεία τους. ΄Ολα ήταν ευνοϊκά γι αυτούς και υπάρχουν προτάσεις για άλλη μια περιοδεία ως σαππόρτ στους Clash. ΄Ομως οι ατυχίες δεν σταματούσαν. Ο ντράμερ Joey Image πήρε το πρώτο αεροπλάνο που βρήκε για την Αμερική κατά τη διάρκεια μιας νύχτας με πολύ αλκοόλ και νεύρα. Δεν είπε σε κανένα τίποτα. Τα γεγονότα βέβαια δεν αποθαρρύνουν τον Glenn. Κανονίζει με την αγγλική Armageddon Records την κυκλοφορία του 12" Beaware. Αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο πέρα από μερικά ξαναηχογραφημένα κομμάτια από τα Better Dead in Red και Horror Business. Τα σχέδια για ένα άλμπουμ στο άμεσο μέλλον ναυάγισαν, λόγω της θλιβερής οικονομικής κατάστασης της Armageddon και φυσικά του εξαφανισμένου ντράμερ του γκρουπ!

Η Ruby Records, με έδρα το ίδιο διαμέρισμα που χρησιμοποιούσε ως γράφειο το (θρυλικό τώρα) fanzine Slash, προσεγγίζει το γκρουπ, παρά τις (βάσιμες τότε) φήμες για, μια και καλής, διάλυση του γκρουπ. Οι παράγοντες της εταιρείας τους πιέζουν να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση και έτσι διαμορφώνεται το νέο προφίλ των Misfits: O Bobby Steele διώχνεται εξαιτίας τους χαρακτήρα του, αλλά και του αργού του παιξίματος. Ο αδερφός του Jerry, ο Doyle παίρνει την κιθάρα και ένας νέος ντράμερ μπαίνει στο γκρούπ. Λέγεται Arthur Googy. Τον Απρίλη του '81 ένα νέο 7" γίνεται πραγματικότητα: Three Hits from Hell. Ταυτόχρονα κυκλοφορεί και το σόλο σίγκλ του Glenn Danzig, Who Killed Marilyn?/Spook City U.S.A. Και λίγο αργότερα, στη γιορτή των Αγίων Πάντων κυκλοφορούν το 7" Halloween.

Οι Misfits συνεχίζουν να καταπλήσσουν το κοινό του συνόλου των διαιρεμένων και με διαφορετικές τάσεις σκηνών του αμερικάνικου hardcore κινήματος. Τους ακούνε στη Νέα Υόρκη και στο Χόμποκεν, στη Βοστώνη και τη Φιλαδέλφεια, στη Ουάσιγκτον D.C. στο Ντιτρόϊτ και το Σικάγο. Βέβαια ποτέ δεν κατόρθωσαν να κερδίσουν πραγματικά την Ανατολική Ακτή. ΄Ομως και εκεί τα πράγματα θα αλλάξουν μετά από μια σειρά καλών εμφανήσεων στην Ανατολική Ακτή και στις Μεσοδυτικές πολιτείες. Το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς ξεκινούν μια ατέλειωτη τουρνέ σε Ανατολή, Νότο, Δύση που θα τελειώσει Φθινόπωρο. Εδώ μπαίνουν οι βασεις της cult αίγλης που αποκτά το όνομα των Misfits. Είναι ένα hardcore γκρουπ, χωμένο μέχρι το λαιμό στη τρομακτική θεματολογία των Splatter movies. Και μάλιστα τη στιγμή που οι συνοδοιπόροι τους Black Fflag, Circle Jerks, κλπ. ασχολούνται με την πολιτική. «Ξέρεις, ο κόσμος ρωτά γιατί υπάρχει όλο αυτό το τρομαχτικό υλικό στα τραγούδια μας. Μας αρέσουν πολύ τα φιλμ τρόμου - και πολύ το παρεξηγούν αυτό. Νομίζουν ότι ζούμε μέσα σε μια παρόμοια κατάσταση, κυριολεκτικά. Δεν είναι όμως έτσι. Αυτό είναι όλο. Βέβαια αν το δεις καλύτερα κάθε μέρα είναι έτσι κι αλλιώς για μένα αρκετά τρομακτική.

Στις αρχές του Γενάρη του νέου έτους η Ruby ετοιμάζεται για νέα κυκλοφορία. Μαζί με τον Glenn και ο Chris D. (των Flesheaters και του Slash) κλείνονται στο Quad Tech studio του Λος Αντζελες και το άλμπουμ Walk Amang Us είναι γεγονός. Είναι το αριστούργημα του γκρουπ και το παρθενικό του Lp, σε στιγμές μεγάλης δόξας.

Γρήγορα όμως θα κυκλοφορήσει το 7" Evilive (live) ενώ οι Misfits θα ξαναβγούν στα κλάμπς. Σε λίγο τα ντράμς θα αναλάβει ο Robo (πρώην Black Flag και μερικούς μήνες αργότερα θα ηχογραφήσουν το «σύντομο» δεύτερό τους Lp. Earth A.D. Στη Γερμανία, όπου η δημοτικότητα του γκρουπ ανεβαίνει πολύ, θα κυκλοφορήσει ως Woolfsblood/Earth A.D. με έξτρα κομμάτια. Το άλμπουμ περιέχει και το περίφημο Die Die My Darling, ένα μυστήριο κομμάτι με ρεφραίν που σου κολλάει αμέσως στο κεφάλι.

Το ίδιο θα κοπεί και ως 12", σχεδόν μαζί με μια γερμανική έκδοση του Evilive (σε 12΄΄).

΄Ομως η καριέρα του γκρουπ μοιάζει να τελειώνει την πορεία της - ενώ ακόμα βρίσκονται στο ζενίθ της δόξας τους. Τα προβλήματα εξακολουθούν και μετά την κυκλοφορία του Legacy of Brutality, ενός λιγότερο εμπνευσμένου και hardcore Lp, που περιείχε και τα Who Killed Marilyn, Halloween (σε 10λεπτη εκτέλεση) κι όλο το Bullet 7". Ο κόσμος κάνει σαν τρελλός για τα horror-soundracks που κυκλοφορούν οι Misfits. Οι ειδικές εκδόσεις σε χρωματιστό βινύλιο γίνονται το αντικείμενο του πόθου για λυσσασμένους συλλέκτες. ΄Ομως το τίμημα της δόξας είναι βαρύ. Οι Misfits διαλύουν ολοκληρωτικά ενώ έχουν ήδη γίνει cult αστέρια τόσο στο κοινό των punks όσο και σε αυτό του εκκολαπτόμενου τότε thrash.

Τι ήταν αυτό που έκανε τους Misfits αρεστούς σε μια τόσο μεγάλη ομάδα ανθρώπων; Δύσκολες οι εκτιμήσεις. Η διαφορετική θεματολογία των τραγουδιών με τις οξείς γκραν-γκινιόλ απολήξεις; Το δέσιμο του γρήγορου καλιφορνέζικου πανκ με το ροκ εν ρολλ των «σκληρών του Ντητρόϊτ»; Γιατί ένα γκρουπ με ελάχιστα μεταλλικά στοιχεία σαν τους Misfits εντυπωσίασε τόσο τη μεταλ-σκηνή; Μήπως ήταν μόνο τα πέτσινα ρούχα τους, το μέϊκ-απ και οι νεκροκεφαλές που αφειδώς παρουσίαζαν; ΄Οτι και να 'ταν αυτό το κάτι που δημιουργούσε την υστερία γύρω απ' το όνομά τους, σίγουρα το είχαν - και σε μεγάλες ποσότητες. Κάτι που σίγουρα δεν είχαν οι Samhain - το γκρουπ που γεννήθηκε για να φάει από το έτοιμο τραπέζι που έστρωσαν οι Misfits...

Γιάννης Κολοβός

MADCHESTER

Ω Μάντσεστερ
Ω Μάντσεστερ
πόσο πολύ σ' αγαπάω
Μάντσεστερ... με τους STONE
ROSES σαν αγγέλους.... το πνεύμα
της HACIENDA... αλήθεια σ' αγαπάω
TIMES 1989

THE CHARLATANS

'Οταν μου ζητήθηκε να γράψω ένα άρθρο, γι' αυτό το «μουσικό φαινόμενο» τον Mad, Mad Madchester σκέφτηκα αρχικά πολύ. Τι άλλο μπορεί να ειπωθεί γι' αυτό. Οταν πριν 1-2 χρόνια ήταν στο απόγειό του, όλα τα μουσικά έντυπα έψαχναν να βρουν κάτι να γράψουν ακόμα και για την τελευταία πλύστρα του Picadilly που σχημάτισε με τον ανηψιό της, χούλιγκαν της United, Indie-Dance μπάντα. Σήμερα στην Αγγλία θεωρείται πολύ κακό να πει κάποιος ότι ανήκει στη σκηνή τον Manchester (προσέξτε το D έφυγε ξανά από το όνομα). Οσο δε για την Ελλάδα ο κάθε έχων, όψιμα πολλές φορές, αποκτήσει σκληρά ακούσματα (ξέρετε νέο αμερικάνικο Underground και τέτοια) θεωρεί απαραβίαστη ηθική επιταγή το να μην κοροϊδέψει τους «φλώρους» που χτυπιούνται με Acid House ή Techno καθώς (εντάξει οι πιο σκληροπυρηνικοί απ' τους φίλους μας) και Charlatans ή Ispiral Carpets βέβαια όταν είχε πρωτακούσει το Indian Rope και το The Only one I know είχε ξεσκιστεί στο χορό, αλλά δεν βαριέσαι βρε αδερφέ, περασμένα ξεχασμένα. Ε, λοιπόν, πιστεύω πως-ήρθε-η-ώρα-να-βάλουμε-τον-κάθε- κατεργάρη -στον-πάγκοτου, καιρός είναι να γραφτεί και ένα πραγματικό ΑΝΤΙ-αρθρο για το Manchester το οποίο όμως δεν θα θάβει παθητικά το παρελθόν που κάποτε δόξαζε αλλά θα δίνει την ακριβή εικόνα του τι έγινε χωρίς το μύθο. Et voilla! Manchester απομυθοποίηση αλλά υπό όρους!

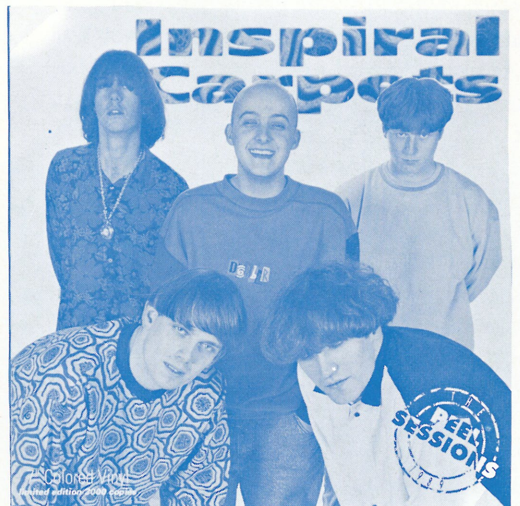
ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΧΡΟΝΙΑ

Καλοκαίρι του 1988 κάποια παιδιά, περπατούν στους δρόμους μιας μεγάλης επαρχιακής πόλης της Αγγλίας της οποίας το όνομα αρχίζει από Μ, και προσέχοντας πάντα μην τους κόψει κανένα λεωφορείο, τραγουδούν το «Freally Dansin» του άγνωστου και άσημου πέραν ορισμένων κύκλων, group των Happy Mondays. Το βράδυ έχουν ακουστεί φήμες για ένα μεγάλο Acid House πάρτυ στη Hacienda και μάλιστα λέγεται ότι στο εν λόγω Club θα υπάρχει και μπόλικο Ecstasy, από ένα παράνομο φορτίο που 'φτασε απ' το Νότο. Ολοι είναι περίεργοι και ξαναμένοι φορούν τεράστιες καμπάνες και Smiley T-Shirts όμως αυτό, δεν έχει ακόμα-ιδιαίτερη σημασία. Είναι αλήθεια πως κάπως έτσι χτίστηκε ο μύθος μαγαζιών όπως η Hacienta, ή το Bricuhouse, το Boardwall και το Scallydom. Βέβαια το ότι προς τα έξω πέρασε κυρίως ο μύθος της Hacienda η (Has για τους φίλους), οφείλεται στον πανέξυπνο μεγαλέμπορα Anthony H. Wilson. Το μεγάλο αφεντικό της Factory είχε μυριστεί ψητό και καθώς είχε διασυνδέσεις με τα μεγαλύτερα μουσικά έντυπα (N.M.E, N.M.E. α ναι και N.M.E.) κατάφερνε όλο και πιο συχνά να γράφεται τ' ονομά του όπως και του Club του. Πάντως η περίοδος 1988-89 είναι η περίοδος αν μπορούμε να πούμε ότι τα πράγματα είναι πιο αυθεντικά. Η πραγματική σκηνή του Manchester. Το Hype ακόμα δεν είναι πραγματικότητα. Οι A guy called Gerald (voodoo ray), Annete (Dream 17), οι Dream Frequency, οι φοβεροί T-Coy οι ανυπέρβλητο μεγαπειραματιστές του χορευτικού ήχου 808 - State και περιστασιακά super group όπως οι Lounge Jays (808 state & a guy called Gerald).

Τα clubs σφύζουν από ζωή. Δεκάδες πάρτυ νόμιμα και παράνομα, λαμβάνουν χώρα. Παράλληλα συγκροτήματα όπως οι Happy Mondays γίνονται γέφυρα ανάμεσα στη χορευτική υποκολτούρα και στους εκστασιασμένους οπαδούς μέχρι πρότινος της καθαρής Indie άποψης. Το ένα μετά το άλλο. Το σκληρό χειμώνα του '89 με τα πολλά κρούσματα καταστολής ακολουθεί η άνοιξη με τα πρώτα μεγάλα ανοιχτά Rave κοντά στον αυτοκινητόδρομο M-26 του Manchester. Χιλιάδες νέοι δίνουν το παρόν, χάνοντας κυριολεκτικά μέσα στα χρώματα της νέας υποκουλτούρας αρκετοί σχηματίζουν συγκροτήματα ή οργανώνουν πάρτυ. Ατομα όπως ο Hue από το Hulme καθώς και πολλοί άλλοι γνωστοί άγνωστοι στηρίζουν την κίνηση. Μην ξεχνάμε ότι ένα μεγάλο μέρος του Manchester, ειδικά στις πιο άγριες και υποβαθμισμένες περιοχές της πόλης όπως το Hulme ή το Moss Side, έχουν πάρα πολλές καταλήψεις στέγης και αρκετά ανήσυχα άτομα. Την περίοδο του β΄ καλοκαιριού της αγάπης, το '89 τα Rave, οι συγκρούσεις με την αστυνομία είναι πια μια καθημερινότητα. Το Manchester Glagow, το Leedy, το Shephield, ολόκληρος ο βορράς κινείται στα δικά του Vibes. Και ξαφνικά ανακαλύπτουν την όλη φάση τα Media. Χμ, τι έχουμε εδώ;

Ο ΗΧΟΣ ΤΟΥ MANCHESTER

Μερικοί γραφιάδες, που σιγοντάρονται από μπόλικους τηλεοπτικούς δημοσιογράφους, συνεργεία, φλάς, αποτυχημένους έως τότε σχεδιαστές μόδας, και όποιον άλλο κρεττίνο θα μπρούσε να φανταστεί κανείς, μυρίστηκαν ξαφνικά ψητό και όρμησαν σαν όρνεα. Manchester, εδώ, Manchester εκεί που είναι το Manchester; Μα φίλε, δεν υπάρχει Manchester. «Ορίστε; ρωτάει ο φίλος μας αφελώς. Τι υπάρχει τότε; «Μα φυσικά υπάρχει το Manchester η μαγική πόλη όπου με φαρδιές μπλούζες με κουκούλες και Baggy Jeans 21 ιντσών, περπατούν ανέμελα νεαροί με μπωλ κουρέματα και καρεδάκια μόνιμα φτιαγμένα από Ecstasy, ψάχνοντας για το επόμενο πάρτι. Α και να μην ξεχνιόμαστε, η φίρμα των Jeans να 'ναι Joe Bloggs! «Η πόλη των underground συγκροτημάτων, των δισεκατομμυρίων βιομηχανικών εργατών, των παράνομων πάρτυ, είμαστε μάρτυρες ναι, ναι, είναι πια ένα γιγάντιο στερεότυπο. Το θέαμα πρέπει να στηθεί έτσι ώστε να καταβροχθίσει οτιδήποτε πηγαίο και ζωντανό υπάρχει. Ε, δημοσιογράφε! πακετάρισε μου μερικά ονόματα και δώσε το καινούργιο συρτάρι του γραφείου σου κάποιο όνομα. Εμπειρος είσαι, δεν είσαι; Το αφήνω σ' εσένα. Τέλος της εκφώνησης των εντολών του Εκδότη, και του Designer. Stop στο βωμό αυτής της λογικής ανακαλύπτονται και διογκώνονται στο έπακρο group καθόλου αξιόλογα μεν, αλλά που θα'ταν καταδικασμένα, στην αφάνεια δε εάν ο στερεότυπος δεν πρότασσε άλλα. Οι Stone Roses γίνονται θεοί απ' τη μια μέρα στην άλλη, με απλά σμιθομπητλογενή κομμάτια, οι Inspiral Carpets ένα συγκρότημα Sixties αναβίωσης γίνεται το τρίτο μέρος της τριάδας. Οι πρώτοι ποιοί είναι. Μα οι αγαπημένοι της άλλοτε σκηνής Factory, Happy Mondays οι μόνοι που πράγματι είχαν οργανική σχέση με τα Acid Parties και το όλο πράγμα τραβάει κάπως έτσι. Τέλη '89 τα μεγάλα μουσικά έντυπα της Βρεττανίας, βγάζουν σαν κυριότερο μουσικό ρεύμα της χρονιάς τον ήχο του Manchester. Ομως για να στηθεί όλο αυτό το θέαμα και να καπελώσει εντέλει η ζωντανή πραγματικότητα έπρεπε να υπάρχει και το ανάλογο Image. Ναι, καλές ήταν οι αναφορές στο «μαγικό» Ecstasy καλά τα πάρτυ ή ακόμα και το βαρύ μουσικό παρελθόν της πόλης (Buzzcocks, Joy Division, Magazine, Smiths) αλλά δεν αρκούσε. Το Hype λοιπόν στηρίχτηκε στην ύπαρξη ενός νέου San Francisco για τα ασθμαίνοντα, προς την αλλαγή τους σε Nineties, γιάπικα Eighties. Οι νεοχίπυς της Club υποκουλτούρας, ήταν φαινόταν πως ήταν λογικό να έχουν κι αυτοί όπως οι μπαμπάδες τους του '60 τη δική τους Μέκκα. Ελάτε, ελάτε! έχω εμπιστοσύνη στην οξυδέρκεια σας παιδιά μου! Αλληλοκαταλαβαινόμαστε, δεν είναι έτσι; Τη μέρα που η μυθολογία των χούλιγκανς των ναρκωτικών και των Joe Blogg's Baggy Clothes συνενώθηκε το Manchester σαν πραγματική πόλη και οι δημιουργικές πόλεις του παρήγαγε τόσο πολύμορφα τα προηγούμενα χρόνια, ισοπεδώθηκαν. Τη θέση τους πήρε η «φαντασιακή θέσμιση» της πόλης, όπως θα 'λεγε κι ο

Καστοριάδης. Το Madchester, μια ανύπαρκτη κοινωνική οντότητα ένα 100% «Non Event», το οποίο σαν συστατικά στοιχεία του έχει α) το χουλιγκανισμό σε σύνδεση με την Indie-Dance υποκουλτούρα β) την έμμονη στα ψευδοχιππικά ρούχα των Joe Blogg's και γ) τα Drugs σαν μέσο ευφορίας και διατήρησης της ενεργητικότητας. Το Madchester, η πόλη που το κύριο αξιοθέατο της είναι η Hacienda, όπου οι κοινωνικές συγκρούσεις έχουν λήξει, με την κατάργηση των αντιθέσεων μέσω της μουσικής. Το Madchester πληθυσμιακά αποτελείται μόνον από νεαρούς). Το Madchester των Ball Haircuts και του γαμημένου Wall up America you're Dead, από χοντρούς μπάσταρδους λευκούς καπιταλίστές, σ' ένα άτομο της ολκής και της προσωπικότητας ενός Derrich May. Και τις ακούς, εσύ με ρωτάει -κάποιος-βλακωδώς-σε-ελληνικό-Club- της πλατείας αφού χορεύω βλέπετε Indie Dance Manchester -ακούς; Piss Off you and (you re foolin manchester, bloody unobheads) όπως θα 'λεγε και ο φίλος μου ο Garry απ' το Hulme του Manchester. End of the Announcement (τέλος της αναγγελίας ελληνιστί!)

Η Επόμενη μέρα του θεάματος ή Θέση × Αντίθεση | ΣΥΝΘΕΣΗ (επιστροφή σ' άλλο επίπεδο).

Η σαπουνόφουσκα του Hyppe διογκώθηκε υπερβολικά. Αυτή, βάζοντας κάποια αυστηρά πρότυπα για τους ήχους της πόλης χαλιναγώγησε ότι φρέσκο υπήρχε και σε συνδυασμό με την έντονη αστυνόμευση, έφθειρε το κίνημα των βορείων Rave. Απ' την άλλη μεριά το ότι έκανε τους νέους όλου του κόσμου να στρέψουν τα μάτια τους προς την μουσική δραστηριότητα αυτής της περιοχής, οδήγησε στο ν' αναδειχθούν αρκετά νέα συγκροτήματα που όντως είχαν κάτι να πουν στο συνδυασμό χορευτικής και Indie κουλτούρας. Είναι αλήθεια το ότι όσο τεχνητή κι αν ήταν η σκηνή του Manchester οδήγησε στο να γραφτούν αριστουργήματα όπως τα Perfume ή το Don't falle Mine των Paris Angels τα Jaggerbog Big και Fisheseys των New Fast Automatic Daffodils (αυτού του καταπληκτικού τσούρμου INDIEDANCERS) ή το Storms των World of twist και το Time of life των Dub sex, ή ακόμα και το αριστουργηματικό Fools Gold των Roses, το she comes in the fall των Inpirals και το Step on των Mondays. Απ' την άλλη μεριά μετριότητες όπως οι Rig και τόσοι άλλοι ήταν λογικό να περάσουν απ' την ατμόσφαιρα σαν μετεωρίτες και να χαθούν. Ηταν λογικό αυτή η λατρεία του χουλιγκανισμού έστω κι αν ντυνόταν με άνθη απ' το μουσικό τύπο να οδηγούσε σε εκρήξεις βίας στην πράξη, ή σε πιο ακραίες περιπτώσεις, σε ανταλλαγή πυροβολισμών από λαθρεμπόρους ναρκωτικών. Οπως είχα διαβάσει σ' ένα έντυπο που εξέδιδε μια ομάδα παιδιών στην πόλη μετά από αρκετούς μήνες αφού εξάντλησαν το αντικείμενο τα Media στράφηκαν προς αναζήτηση του επόμενου μεγάλου πράγματος, οι τουρίστες έφυγαν, και τα Rave και τα Club έμειναν μόνα πια σ' ένα έδαφος που 'χε μείνει ελεύθερο στις δραστηριότητες του κάθε βρώμικου κυκλώματος της κάθε συμμορίας. Το Madchester μπορεί να ενέπνευσε τους Farm, τους Elavered up, τους Blur, τους Charlatans, αλλά το ίδιο σαν τέτοιο δεν υπήρξε ποτέ. Για λίγο η ιδεατή εικόνα, εικόνα της πόλης όπως πλάστηκε απ' τα M.M.E, έγινε η μουσική πρωτεύουσα του κόσμου. Γνώρισε το μεγαλείο της αυτοκράτειρας απλά για να ξαναγίνει, πέρα απ' τους προβολείς της δημοσιότητας πάλι η βροχερή επαρχιακή εργατούπολη που μεμφόταν ο Morissen λίγα χρόνια πριν. Το Madchester των 21 inch flares ξανάγινε το Madchester του Moss side, των εργατών των νέων που στα Rave και στην κάθε λογής καλλιτεχνική δραστηριότητα, επιδιώκουν να υπερβούν το τραύμα μιας κοινωνίας που ο νεοσυντηρισμός και η καθημερινότητα προσπαθούν να τη γονατίσουν αργά αλλά σταθερά. Το Madchester σα μύθος ήταν όμορφος, σαν πρώϊμη εφηβική ονείρωξη, αλλά απλά μύθος. Δεν πειράζει, ίσως να 'ταν καλύτερα έτσι, όχι τόσο για μας τους θεατές της εκεί πραγματικότητας, αλλά για τους δημιουργούς της. Madchester is Dead, Long live Madchester.

Υ.Γ. Το άρθρο σε καμία μα σε καμία περίπτωση δεν θα γίνει άλλη μια βαρετή και κοινότυπη συλλογή ονομάτων συγκροτημάτων και κομματιών, όπως τόσα άλλα άρθρα επισήμων εντύπων. Καλό είναι κάποτε να κοιτάμε και πίσω απ' την εικόνα!

ΠΑΡΑΘΥΡΟ 1

Cult φάσεις του μύθου του Manchester.

-21 inch flares και μπλούζες με κουκούλες
-The Hash.
-καρεδάκια κοντά η μπωλ κούρεμα αλά Ρόουαν Αρμνσον στη «Μαύρη Οχιά»
-Περιοχές όπως το Hulme, το Old Ham (Inspiral Carpets, Scallydam), Moss Side (είδατε το Bouz in the hood)
-Factory records
-the big fat bastar anthony H. Wilson
-ο χορός του Bez και ένα Must για κάθε φάση. Hecstasy που είναι εδώ πιο φτηνή απ' οποιοδήποτε μέρος της Αγγλίας.

ΠΑΡΑΘΥΡΟ-2

ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΧΟΥ

-Wrote for lucy - Happy Mondays
-Freally Dancin - Happy Mondays
-Jaggen Bo - New Fads
-Joe - Inspiral Carpets
-Sacuville (απ' τον ομώνυμο δρόμο με τα πορνεία της πόλης) - Inspiral Carpets.
-Big - New Fads
-Storm - World of twist
-Shall we tall a trip - North Side
-Don't fall mine - Paris Angels
-The only one I know και Then από Charlatans παρόλο που δεν είναι απ' το Manchester.

Γιάννης Ραουζαίος.

CRANES

I. ΟΙ ΓΕΡΑΝΟΙ ΠΕΤΟΥΝ ΧΑΜΗΛΑ

Στη δεκαετία του '80, η μουσική έμφαση της μελαγχολίας, της μοναξιάς, της κατήφειας, του άγχους και γενικά όλων των μη ευδιάθετων συναισθημάτων γινόταν σε πλάτος και βάθος. Μνημεία θα μείνουν τα LP των Cure, των Bauhaus, των Dead can dance, των Birthday party, και των ακολουθών τους.

Η ανταπόκριση ήταν εξίσου σημαντική. Εσωστρεφείς ονειροπόλοι που η φυγή μέσα στο δωμάτιο τους και η υπαρξιακή αγωνία που τους επισκεφτόταν, τους έκαναν να αναπτύξουν μια πολύ ευαίσθητη φύση με πολλά θετικά αποτελέσματα. Αυτοί εύρισκαν προστασία και διέφευγαν με μινόρε, πάντα στις δύσκολες στιγμές τους. Σε περιόδους ηρεμίας ήταν όπως όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι.

Τα πράγματα αλλάζουν στη δεκαετία του '90. Ο κόσμος χορεύει ασταμάτητα, απορροφιέται απ' τις εικόνες που τους παρέχονται και αρνούνται να σκεφτούν την πραγματική κατάσταση, γιατί τους καταπιέζει ψυχικά. Έτσι, μ' αυτή την απλοϊκή ανάλυση, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το σκοτάδι, αν και κείτεται αβυσσαλέο, κάτω απ' τα πόδια μας, αρνούμαστε να το πάρουμε υπ' όψη μας όταν διασκεδάζουμε. Αρκούμαστε στα μισοφωτισμένα μπητ του acid, διασκεδάζουμε με τα αλλοτριωμένα ακόρντα του γοητευτικά διεφθαρμένου techno, και εκτονωνόμαστε με το νεο-metal συρφετό.

Η ποίηση, ο λυρισμός, τα ατμοσφαιρικά μελαγχολικά ταξίδια παύουν να έχουν σημασία για τη πλειοψηφία των καταναλωτών δίσκου και cd.

Μεμονωμένες περιπτώσεις έχουν καταντήσει πλέον, και αντιμετωπίζονται, ως ιδιαιτερότητες π.χ. group σαν τους This Mortal coil ή τους His name is alive.

Το βάθος προκαλεί ναυτία πλέον και το επώδυνο βύθισμα στην ύπαρξη αποστροφή.

Οπότε και η κυκλοφορία δίσκων σαν το «Wings of Joy» γεμάτο σκοτάδι και υποβόσκουσα εσωστρέφεια, είναι μια ιδιαιτερότητα στο χώρο της μουσικής βιομηχανίας των '90ς. Είναι όμως έτσι; Και τι στο καλό πρεσβεύει ένα group με το όνομα CRANES (Γερανοί).

II. ΖΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΝΕΟΝΤΑΣ

«Στο παρελθόν, ήμουνα αληθινά, πολύ μόνη, μη έχοντας κανένα βοήθημα, στο τι πορεία θέλαμε να ακολουθήσουμε, και ήξερα ότι δεν ήθελα ότι είχα, μα δεν ήξερα και τι ήθελα (σε νοιώθω, Alison - σ.τα., εμείς όχι πια - D.E.M.).

Οι ζωές μας πλέον έχουν αλλάξει πολλούς πιθανόν προς το καλύτερο.

Στο Portsmouth (μέρος απ' όπου ξεκίνησε το πέταγμα των Γερανών στ.α.), ήταν πολύ περιορισμένα. Όταν βρίσκω ημερολόγια ή κομμάτια από τραγούδια, είναι πραγματικά τρομακτικό να σκέφτεσαι πως είμασταν και πως νοιώθαμε.

Αυτό δεν είχε σχέση, μόνο με το group, αλλά μιλούσαμε για κατάπτωση, και δε νομίζω απαραίτητα ότι είναι απλά μια υπόθεση του να είσαι απλά down, νομίζω ότι είναι ένα κύμα που έρχεται πάνω απ' το κεφάλι σου, σαν αλλαγή που δεν μπορείς να ελέγξεις.»

Όλα τα παραπάνω τα είπε η Alison Shaw, αυτή η αναιμικιά κοπελίτσα που τραγουδά λες και έχει καταληφθεί απ' το δαιμόνιο της ήδη εξαφανισμένης παιδούλας Alison. Πέρα απ' αυτά η Alison παίζει μπάσο, γράφει τα «λόγια» και συνθέτει με τον Jim Shaw ο οποίος παίζει drums, πιάνο και καμμιά φορά κιθάρα. Αν τώρα πρόσθεσετε και τη καθοριστική συνισταμένη των Marc Francombe και Matt Cope, τότε έχετε του Cranes σε απαρτία.

Μένει τώρα να σας πούμε και τη δισκογραφία, και καθαρίσαμε απ' τα βιογραφικά. Λοιπόν οι CRANES κυκλοφόρησαν το 1986 σαν πρώτη δουλειά ένα «εφτατράγουδο (αγάπη/μίσος) ειδύλλιο» σε μορφή κασέτας με τον τίτλο «FUSE» και σε περιορισμένα αντίτυπα.

Μετά στη «Bite back records» κυκλοφόρησαν ένα mini Lp με τον τίτλο «Self Non Self». Αυτό άρχισε να αρέσει και το group άρχισε ν' αποκτά κοινό «περιορισμένο και παθιασμένο». Ύστερα και μετά από δύο 12'' τα «Adoration» και «Tomorrow's Tears» κυκλοφορεί το πρώτο μεγάλο Lp: "Wings of Joy" στη Dedicated records. Ήδη απ' το Adoration, Video-clip, προκαλούν και το θαυμασμό Ελλήνων ακροατών που δεν παύουν να ζητούν από ραδιοφωνικές εκπομπές, CRANES και πάλι CRANES. Έχουν κάποια απήχηση στη Μ. Βρετανία και γενικά είναι ευχάριστο και αισιόδοξο να υπάρχει κοινό που ακούει τέτοιους ήχους ακόμα και σήμερα. (?! εκδ).

III. ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΕΙΝΑΙ ΨΗΛΑ.

«Δε μπορείς να μη παραδεχτείς ότι τα πράγματα είναι σκατά. Δε μπορείς να υποκριθείς ότι όλα πάνε θαυμάσια, αλλά μπορείς να ελπίζεις. Μπορείς να είσαι ανοιχτός στην ιδέα ότι τα πράγματα θα καλυτερέψουν». Alison Shaw.

Δεν είναι ότι το "Wings of Joy" είναι κάτι το πρωτόλειο. Είναι αρκετά καλά δουλεμένο από πλευράς παραγωγής.

Όμως αυτό που κάνει το Lp ημιτελές, μπορεί να εντοπισθεί στο γεγονός της αργής ωρίμανσης του group σαν συνθέτες. Τα «τραγούδια» πάνε να πούνε αρκετά πράγματα, αλλά κάπου ξεφουσκώνουν λόγω αμηχανίας ίσως των συνθετών ν' αναπτύξουν τις ιδέες τους και να ολοκληρώσουν αυτό που θέλουν να πουν.

Παρ' όλα αυτά ο δίσκος μας προετοιμάζει ζεστά για κάτι πολύ πιο ολοκληρωμένο στο μέλλον. Είναι οι συνθέσεις «Adoration», «Wish», «Leaves of Summer», «Starblood» και «Tomorrow's Tears» που δείχνουν τις δυνατότητες του group για κάτι πιο σημαντικό.

«Συνήθως γράφουμε όπως νοιώθουμε εκείνη τη στιγμή» Alison Shaw. Οι Cranes είναι 4 άτομα που εμπιστεύονται τα συναισθήματά τους τα δημιουργούν για να νοιώθουν καλύτερα. Αν και αρκετά εσωστρεφείς προσπαθούν να ανασύρουν προς τα έξω τις διαθέσεις τους περιγράφοντες της (με αμφίβολα αποτελέσματα). Αλλά είναι αυτή η υπόσχεση που δίνουν ότι το πέταγμα τους θα είναι ακόμα υψηλότερο και με ποιό πολλή χάρη. Θα περιμένουμε.

«Είμαι συναισθηματική. Υπερβολικά συναισθηματική, θα έλεγαν κάποιοι, και αυτό έρχεται με φυσικό τρόπο και στα τραγούδια, υποθέτω (λίγο αλλοπαρμένα, αλλά είναι Ο.Κ. - στ.α.) Alison Shaw.

Χ. Μίχος

Πηγές-Γαρνιτούρες: LIME LIZARD

COWBOY JUNKIES

Η Επιτυχία της Απλότητας

Οι Καναδοί **COWBOY JUNKIES** ήρθαν να ταράξουν τον μουσικό κόσμο, με την ηρεμία τους. Ούτε κάντρυ, ούτε ροκ. Λίγο απ' όλα. Ενας ντράμμερ, δυό κιθάρες και μια γυναικεία φωνή που ακουμπάει την άλλη του χάους. Η πορεία τους μέσα στο τρελλό μουσικό πάζλ, θεωρείται οικογενειακή υπόθεση.

Τα αδέλφια MICHAEL, PETER, MARGO TIMMINS και ο παιδικός τους φίλος ALAN ANTON, σχημάτισαν τους COWBOY JUNKIES. Πολλά λόγια χρησιμοποιήθηκαν για να εξηγήσουν τον ήχο του συγκροτήματος. Πολλές νυχτερινές ώρες ξοδεύτηκαν ακούγοντας μια μουσική που φαίνεται οικεία αλλά ταυτόχρονα τόσο απόμακρη και πρωτόγνωρη.

Ο ρυθμός των **JUNKIES** είναι τόσο αργός σα να μην υπάρχει. Ναρκώνει! Οι κιθάρες παίζουν το ρόλο του αέρα που χορεύει ανάμεσα από ασπρόμαυρες χαραμάδες. Το μπάσο γίνεται μελωδικό και στον ήχο υπάρχουν διάσπαρτες παρουσίες πνευστών. Σ' αυτό το σημείο οι μελωδίες συναντούν τη φωνή της MARGO TIMMINS. Μια φωνή που ούτε η ίδια ήξερε πώς είχε.

Η πρώτη δειλή παρουσία των **JUNKIES** έγινε το 1986, με το «ανεξάρτητο» LP. "WHITES OF EARTH NOW". 'Ομως κανείς δεν ενδιαφέρθηκε. 'Ετσι το 1988 παρουσιάζουν το "TRINITY SESSIONS". 'Ενα άλμπουμ που στοίχισε 250 δολλάρια, ηχογραφήθηκε μέσα σε 18 ώρες, χρησιμοποιώντας ένα μόνο μικρόφωνο. Η πρωτοτυπία του συνίσταται στο ότι ηχογραφήθηκε μέσα σε ένα ναό. 'Ομως όλα αυτά τα παράξενα αλλά και απλά συνάμα ήταν ό,τι έπρεπε για να προσεχθεί το GROUP. Να προσεχθεί αυτή η απαλή απουσία ήχου.

Το πρώτο τους άλμπουμ δημιουργήθηκε στη δικιά τους εταιρία και η διανομή γινόταν από το σπίτι τους, λίγο έξω από το Τορόντο. Τώρα όλα αυτά τα ανέλαβε η **BMG REC**. Αυτή ήταν η αρχή. Και όπως λέγεται «η αρχή είναι το ήμισυ του παντός». 'Ολα τα υπόλοιπα ήρθαν «μόνα» τους. LIVE εμφανίσεις, συνεντεύξεις, TOURS, επιτυχία.

Δυό χρόνια αργότερα, το 1990, οι COWBOY JUNKIES κυκλοφορούν το δεύτερό τους LP "THE CAUTION HORSES". Σκοπός του συγκροτήματος να βελτιώσουν τον ήχο του προηγούμενου άλμπουμ χωρίς να χαθεί η μαγεία του πρώτου δίσκου. Προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τη φόρμουλα που τους έδωσε την επιτυχία στον προηγούμενο δίσκο. 'Ομως μετά από μηνών προσπάθειες, να ηχογραφήσουν LIVE, κατάλαβαν ότι το μόνο που θα γινόταν ήταν, μια επανάληψη και αυτό ήταν το μόνο που δεν ήθελαν. 'Ετσι πήγαν στο EASTERN STUDIO του Τορόντο και ηχογράφησαν το "THE CAUTION HORSES".

Η μελωδία εμπλουτίστηκε με άλλα όργανα, και ο ρυθμός απόκτησε ποικιλία. 'Ομως στα πλαίσια της ηρεμίας και της γαλήνης που προσφέρει ο ήχος τους. Το "THE CAUTION HORSES" είναι πιστό στις ρίζες του, με το δικό του τρόπο.

Σειρά έχει το 1992 και το καινούργιο LP "BLACK EYED MAN". 'Ενα άλμπουμ που κρατάει την παράδοση που έχει δημιουργήσει το GROUP και προστατεύει τη φήμη τους. Η συνταγή είναι η ίδια με αυτή του "THE CAUTION HORSES". Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι επαναλαμβάνουν εαυτούς.

Σε όλα τα άλμπουμ οι στίχοι είναι του MICHAEL TIMINS, σχεδόν. Σ' αυτό συμβάλλει και η MARGO.

Τελικά οι **COWBOY JUNKIES** κατάφεραν να βρουν το μυστικό της επιτυχίας. ΑΠΛΟΤΗΤΑ!

Γιάννης Κορρές

VENUS BEADS

του Θανάση Αρβανίτη

Οι VENUS BEADS σχηματίσθηκαν τον Απρίλιο του 1989 στο STOKE-ON-TRENT από τις στάχτες τριών τοπικών συγκροτημάτων δηλαδή των THE ROSEHIPS, THE SAINSBURYS, και EXIT CONDITION.

Στη πρώτη κιόλας εβδομάδα έγραψαν ένα ντέμο και μέσα σ' ένα μήνα προσετέθησαν στο δυναμικό της ανερχόμενης-τότε-Λονδρέζικης εταιρίας DECOY RECORDS. Μετά από μια σειρά συναυλιών με τους MEGA CITY FOUR (που ανήκαν την εποχή εκείνη στο δυναμικό της DECOY RECORDS) και SENSELESS THINGS ηχογράφησαν το ντέμο τους ως διπλό A-side σινγκλ "DAY OF NIGHTMARES/HEARTLESS".

Με την κυκλοφορία του σινγκλ τα μέλη του γκρουπ παρατήρησαν «έλλειψη απαραίτητης προσοχής» από μέρους της Ντικόϊ και μη έχοντας κάποιο συμβόλαιο με την εταιρία απεφάσισαν να φύγουν.

Κάποιο σαββατόβραδο και μετά από μια συναυλία των στο κλαμπ Μάρκι, ο ANDY SAUNDERS - αφεντικό της EMERGO -τους πρότεινε συνεργασία την οποία και οι τέσσερις δέχθηκαν αμέσως. Το νεαρό της ηλικίας των - μόλις 21 χρονών - σήμαινε ότι οι VENUS BEADS ήταν μια μεγάλη ελπίδα για το μέλλον της νεοσύστατης της EMERGO. Πράγματι, το EP "THE TRANSFIXED" ήταν ένα εντυπωσιακό ντεμπούτο από κάθε άποψη... Στο στούντιο τα κουμπιά της κονσόλας χειρίζονταν ο αθεόφοβος TERRY BICKERS (πρώην HOUSE OF LOVE και νυν LEVITATION). Το EP περιείχε το εκπληκτικό HEAVEN AND BACK με έντονες Πίξις-ικες πινελιές. Αναπόφευκτα το περιοδικό SOUND το πρότεινε ως δίσκο της βδομάδας.

Αν το "TRANSFIXED" έκανε το γκρουπ γνωστό στην Βρετανία τότε το πρώτο τους άλμπουμ "INCISION" που κυκλοφόρησε τον Μάρτιο του 1990 τους χάρισε φήμη και στις δυο μεριές του Ατλαντικού. Ο TERRY BICKERS ξαναβρέθηκε-ευπρόσδεκτα στην κονσόλα του ήχου και το N.M.E. επιβεβαίωσε την αναμφισβήτητη αξία των ηχογραφήσεων προβάλλοντας το "INCISION" στους "Δίσκους του μήνα". Ανάλογη επιτυχία και αποδοχή είχε το άλμπουμ και στην Αμερική όπου παρέμεινε στα κολλεγιακά τσάρτς για 13 εβδομάδες.

Παρότι το γκρουπ είχε μια πετυχημένη περιοδεία στην Αμερική δεν πήρε περισσότερο θάρρος απότι θα έπρεπε και συνέχισε την εντυπωσιακή του πορεία με την κυκλοφορία τον περασμένο Σεπτέμβριο του μινι-άλμπουμ "BLACK ASPIRIN". Το "BLACK ASPIRIN" με πιο λουστραρισμένο ήχο ηχογραφήθηκε στο Λονδίνο σε παραγωγή BRIAN O' SHAUNESSY -γνωστού και από την δουλειά του με τους MY BLOODY VALENTINE και PRIMAL SCREAM.

Οι ROB JONES - φωνητικά, κιθάρα/MARK HASSALL - ντραμς/STEVEN BOLT - μπάσο/και ANTHONY PRICE -κιθάρα είναι σιγουριά μια από τις σπουδαίες Θρας - ποπ μπάντες της Βρετανικής σκηνής των 90s. Το γεγονός δε ότι προέρχονται από μια «νον-τρέντι» πόλη της Κ.Δ. Αγγλίας τους κάνει ακόμα πιο ενδιαφέροντες στα μάτια αμετανόητα ρομαντικών πιουριστών...

χρήσιμες πληροφορίες για το STOKE-ON-TRENT
+ το τρίτο συνθετικό της ονομασίας της πόλης υποδηλεί το ποτάμι Τρεντ που διασχίζει την πόλη.
+ η πόλη είναι γνωστή για την βιομηχανία κεραμευτικής (WEDGWOOD) με την οποία παραδοσιακά ασχολείται ο πληθυσμός της.
+ η STOKE CITY - δημοφιλής ποδοσφαιρική ομάδα την δεκαετία του 70 στην Ελλάδα (εκτός των άλλων και για την παρόμοια εμφάνιση, κοκκινοάσπρο, με τον Ολυμπιακό) έχει χάσει τα τελευταία χρόνια την παλιά της αίγλη και βρίσκεται στην τρίτη κατηγορία της Αγγλίας.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ VENUS BEADS

* DAY OF NIGHTMARES/HEARTLESS (DECOY REC. - 7 single)
* THE TRANSFIXED (EMERGO) - EP
* INCISION (EMERGO) - LP
* BLACK ASPIRIN (EMERGO) - M LP

ΕΡΕΒΟΣ

Πριν τους ΕΡΕΒΟΣ υπήρχαν οι REKBIEM. Ενα γκρουπ που συμμετείχε και ο Γ. Τσίγκος. Δύο περίπου χρόνια μαζί δεν κατάφεραν και πολλά πράγματα. Η Διένεξη και οριστική διάλυση του γκρουπ ήρθε μάλλον φυσιολογικά. Αιτίες υπήρχαν πολλές. Τώρα ΕΡΕΒΟΣ και Γ. Τσίγκος ηχογραφούν ξεχωριστά κάτω απ' την ετικέτα της WIPE OUT. Οταν συναντιούνται αποφεύγουν να ανταλάσουν ματιές. Καμιά φορά ίσως ξεφύγει κανένα «γεια»! Οι Λάμπρος Σφυρης (φωνή-πλήκτρα), Γιώργος Γαλαίος (μπάσο), Μάρκος Διαμαντόπουλος (τύμπανα) και Μιχάλης Γαλαίος (κιθάρα στίχοι) σαν ΕΡΕΒΟΣ ξεκινούν τον Μάρτη του '89. Είναι το πιο έντεχνο ελληνόφωνο σχήμα και ο πρώτος μεγάλος τους δίσκος «ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ» είναι ήδη σε κυκλοφορία. Στη συνέντευξη που ακολουθεί παρεβρίσκονται ο Μιχάλης με τον Λάμπρο...

Τί οδήγησε στην διάλυση των ΡΕΚΒΙΕΜ;

Λάμπρος: Διαλύσαμε γιατί οι ΡΕΚΒΙΕΜ ήταν ΡΕΚΒΙΕΜ, όχι Γιώργος Τσίγκος και ΡΕΚΒΙΕΜ. Κάποια στιγμή τα πράγματα έγιναν λίγο άσχημα μεταξύ μας και οδηγηθήκαμε έτσι στην διάλυση.

Δηλαδή υπήρχαν προβλήματα σε προσωπικό επίπεδο;

Λάμπρος: Σε προσωπικό επίπεδο ήταν, γι' αυτό ο Γιώργος δουλεύει σαν Γιώργος Τσίγκος. Εχει βρει και ένα γκρούπ και κάνει την δουλίτσα του, έτσι όπως θέλει. Εμείς δεν μπορούσαμε να δουλέψουμε έτσι. Ο καθένας ήθελε να κάνει κάποια πράγματα και ξέρεις, άμα θέλουνε πολλοί να κάνουν κάτι, έχει πολύ πίεση το θέμα.

Μιχάλη εσύ θέλεις να συμπληρώσεις κάτι πάνω σ' αυτό.

Λάμπρος: (Γέλια) Μην πεις καμία βλακεία...

Μιχάλης: Κάθε μέρα μπορεί να διαλύονται γκρούπ, δεν είναι εκεί το θέμα. Το άσχημο της υπόθεσης είναι ότι δεν μιλιόμαστε καθόλου πια, με τον Γ. Τσίγκο παρόλο που είμαστε κάποτε πολύ φίλοι!

Πώς αισθανθήκατε όταν είδατε στο δίσκο του Γ. Τσίγκου με τους Μαύρους Κύκλους δυο κομμάτια που έχουν γραφτεί απ' όλους σας, να αναφέρονται σαν δικά του; Στο μουσικό μέρος εννοώ-αφού οι στίχοι είναι όντως δικοί του.

Λάμπρος: Είναι λίγο εκνευριστικό! Οι στίχοι ήταν του Γιώργου αλλά η μουσική είχε δουλευτεί από όλους μας, ενώ τα μουσικά θέματα ήταν είτε του Μιχάλη είτε του Γιώργου του Μπασίστα. Άλλωστε ο Γιώργος δεν ξέρει να παίζει κάποιο μουσικό όργανο.

Πάμε τώρα στους ΕΡΕΒΟΣ. Πως σας φάνηκε αυτή η πρώτη σας ολοκληρωμένη δισκογραφική απόπειρα;

Λάμπρος: Ηταν ότι καλύτερο θα μπορούσαμε να κάνουμε με τα λίγα χρήματα που είχαμε!...

Δεν θα μπορούσατε να γράψετε λιγώτερα κομμάτια ώστε να δουλευτούν στο Studio περισσότερο και το αποτέλεσμα να είναι ακόμα καλύτερο; Γιατί δεν το προτιμήσατε;

Λάμπρος: Τα συγκεκριμένα κομμάτια του δίσκου είναι τα πρώτα μας. Μ' αυτά τα κομμάτια ξεκινήσαμε και καλύτερα δεν θα μπορούσαν να βγουν. Κάποιες μικρο βελτιώσεις μπορούσαν να γίνουν αλλά μεγάλη διαφορά δεν θα υπήρχε...

Μιχάλης: Ο δίσκος ήταν μια πρώτη προσέγγιση με τον κόσμο παρόλο που τα κομμάτια, επειδή είναι δικοί μου οι στίχοι, εκφράζουν μια δικιά μου πιο παλιά εποχή. Μπορεί και τα υπόλοιπα παιδιά να μην γουστάρανε τόσο την καταθληπτική αυτή ατμόσφαιρα που έχει δημιουργηθεί, γιατί ξέρω ότι είναι πεσμένα τα πράγματα. Ισως να ανέχτηκαν τις δικές μου μαυρίλες τότε, και βγήκε αυτό το πράγμα όπως ακούγεται τώρα. Πάντως δεν είμαστε ούτε death, ούτε ότι άλλο λένε ότι είμαστε.

Μια αρνητική κριτική σας επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό;

Λάμπρος: Εξαρτάται από που είναι η κριτική. Δεν αλλάζω κάτι που κάνω, επειδή το λένε οι άλλοι, απλά το λαμβάνω υπόψην μου. Δεν εκνευρίζομαι. Πάντως είχα διασκεδάσει πολύ με την κριτική στο Metal Hammer για το LIVE στο ΡΟΔΟΝ. Ηταν αρνητική αλλά μου... άρεσε!

Μιχάλης: Δέχομαι την οποιαδήποτε κριτική και πολύ θα ήθελα να κουβεντιάσω με αυτό που θα την κάνει. Αλλωστε δεν κάναμε το γκρούπ για να 'μαστε οι αγαπημένοι του κόσμου...

Θυμάμαι μια φάση στο ROCK PALAIS με κάποιον που αφού είχατε παίξει ήδη δυό κομμάτια, ζήτησε τα λεφτά του πίσω για να φύγει... Αυτό δεν είναι η πλέον αρνητική κρητική;

Μιχάλης: Αυτό δεν είναι αρνητική κρητική, είναι κακοήθεια! Αν τους καταλάβαινα εκείνη την ώρα θα τους έδινα και λεφτά για το ταξί! (γέλια) Η κακοήθεια είναι πολύ μίζερη κατάσταση...

Αν και σε κανένα δεν αρέσουν οι ταμπέλες πως θα χαρακτηρίζατε την μουσική σας;

Μιχάλης: Βαλκανική ψυχεδέλεια! (γέλια)...

Λάμπρος: Ναι! Ναι! Με στοιχεία μπαρόκ!

Μιχάλης: Δηλαδή από Ροκ-Μπαρ! (γέλια....).

Ν. Παπαδόπουλου

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΥΚΛΟΙ

Πριν ο Γιώργος Τσίγκος φτιάξει το σχήμα με τους Μαύρους Κύκλους υπήρχαν οι ΡΕΚΒΙΕΜ. Ενα γκρουπ που συμμετείχαν και οι νυν-ΕΡΕΒΟΣ. Δύο περίπου χρόνια μαζί δεν κατάφεραν και πολλά πράγματα. Η διένεξη και οριστική διάλυση του γκρουπ ήρθε μάλλον φυσιολογικά. Αιτίες υπήρχαν πολλές. Τώρα Γ. Τσίγκος και ΕΡΕΒΟΣ ηχογραφούν ξεχωριστά κάτω απ' την Ετικέτα της WIPE-OUT. Οταν συναντιούνται αποφεύγουν να ανταλάσουν ματιές. Καμιά φορά ίσως ξεφύγει κανένα «γεια»! Ο Γιώργος Τσίγκος έχει ένα αυθεντικό ροκ στύλ και απ' το 79 έχει εκδόσει τέσσερα βιβλία. Με τους Μαύρους Κύκλους (Ν. Μπέλτσιος-κιθάρα, Μ. Σπυριδάκης - Μπάσο, Γ. Τζιγκονάκης - κιθάρα, Μ. Ζήκος-πλήκτρα, Ο. Ανδρούτσος - τύμπανα), βρέθηκαν τον Νοέμβρη του '90. Θαυμαστές των ΡΕΚΒΙΕΜ τα παιδιά δέχτηκαν να γράψουν μαζί του το μίνι LP «τετραγωνισμένα φύλλα» που είναι ήδη σε κυκλοφορία. Το ομώνυμο κομμάτι έγινε ιδιαίτερα αγαπητό και έδωσε στο γκρουπ το ερέθισμα να προχωρήσει. Ηδη ο δεύτερος δίσκος έχει μπει στην τελική ευθεία.... Στην συνέντευξη που ακολουθεί παραβρίσκονται ο Γιώργος με το Γιάννη.

— Μίλησέ μου λίγο για την συνεργασία σου με τους Μαύρους Κύκλους...

— Κοίτα, έψαχνα να βρω μουσικούς για να κάνω ένα maxi με το «Τετραγωνισμένα φύλλα». Εφαγα αρκετό χρόνο για να βρω τα σωστά άτομα γιατί οι περισσότεροι είχαν το μυαλό πάνω απ' το κεφάλι τους, πιστεύοντας ότι ήταν οι καλύτεροι.

Δεν είχα σκοπό να σχηματίσω ένα γκρουπ, γι' αυτό βγήκε και η ονομασία «Γιώργος Τσίγκος και οι Μαύροι Κύκλοι». Βρήκα τελικά τα παιδιά, τα παρακάλεσα να πάμε σ' ένα στούντιο να προβάρουμε ένα δύο κομμάτια, τελικά μας άρεσε αυτό που βγήκε και έτσι μπήκαμε για ηχογράφηση. Με πέντε πρόβες και δέκα ώρες γράψαμε αυτό που λέγεται «Τετραγωνισμένα Φύλλα». Στο τέλος αποφασίσαμε να δώσουμε συνέχεια στο γκρουπ και όλοι συμφώνησαν πως θα είναι καλύτερο να κρατήσουμε έτσι το όνομα του γκρουπ, μιας και μας γνώριζε έτσι πλέον ο κόσμος. Εμένα θα μου άρεσε πάντως να λένει «οι Μαύροι Κύκλοι» όχι ο «Γιώργος Τσίγκος και οι Μαύροι Κύκλοι». Δεν είμαι ξεχωριστός απ' τ' άλλα παιδιά...

— Εχετε ήδη έτοιμη την πρώτη σας ολοκληρωμένη δουλειά. Πόσο πιο εύκολα ή πιο δύσκολα ήταν τα πράγματα στο στούντιο;

— Γιώργος: Αυτός ο δίσκος μας έφαγε πενήντα ώρες. Αν σκεφτείς όμως ότι πρέπει να πας στην δουλειά, στο Πανεπιστήμιο, στο σχολείο και αμέσως μετά κουρασμένος για ηχογράφηση, με οικονομικά προβλήματα, με ένα σωρό καταστάσεις να σε καταπιέζουν, από περιοδικά μέχρι καθηγητάδες που θέλουν να σε πατρωνάρουν και διάφορους άλλους που απαιτούν να γίνεις ο νέος Σιδηρόπουλος, καταλαβαίνεις ότι τα πράγματα είναι φοβερά...

Γιάννης: Τα πράγματα έχουν αλλάξει τώρα σε σχέση με τον πρώτο δίσκο. Τώρα είμαστε πιο δεμένοι και με περισσότερες εμπειρίες. Ακόμα νοιώθουμε πιο ενωμένοι μεταξύ μας.

— Θέλω να αναφερθώ λίγο στο προηγούμενο δίσκο. Υπάρχουν δυό κομμάτια, το «τετραγωνισμένα φύλλα» και το «Ξανθό στο μαυροκόκκινο» που έχουν γραφτεί απ' τους ΡΕΚΒΙΕΜ δηλ. από σένα και τους νυν ΕΡΕΒΟΣ. Πιστεύεις ότι δεν θα πρέπε να αναφερθεί αυτό στο δίσκο; Τουλάχιστον ας γραφόταν σαν Γιώργος Τσίγκος με την συμμετοχή κάποιων παλιών φίλων...

— Γιώργος: Ωραία ερώτηση. Δεν έχω καμμία αντίρηση. Να 'βαζα αυτούς, να'βαζα τα ονόματα όσων μας βοήθησαν και ερχόντουσαν και στις συναυλίες...

— Μιλάω για την μουσική των συγκεκριμένων κομματιών...

— Γιώργος: Πιστεύω ότι τα τετραγωνισμένα φύλλα ανήκει στον κόσμο και σε κανένα άλλο. Οι στίχοι ήταν δικοί μου, όλο το συναίσθημα που βγαίνει στο τραγούδι στηρίζεται στους στίχους, όλη η μουσική σκηνοθεσία ήταν δικιά μου και αυτό φαίνεται και απ' τον νέο δίσκο που κρατήσαμε το στυλ και επίσης φαίνεται και απ' το τι ήθελαν να κάνουν οι παλιοί συνεργάτες μου και τι εγώ... Είναι αδικία να μην έβγαινε αυτός ο δίσκος... Και δεν φταίω εγώ αν οι παλιοί μου συνεργάτες δεν το ήθελαν στο βινύλιο. Ποιός έχασε ή κέρδισε θα το κρίνει το κοινό. Δεν κλέβω την δόξα κανενός...

— Ακούγοντας τα νέας σας κομμάτια βλέπω ότι το ύφος τους φέρνει προς το hard rock. Αυτό γίνεται λόγω των επιρροών που έχετε; Λόγω του στίχου που δένει ίσως περισσότερο με αυτή την μουσική ή γιατί πιστεύετε πως η σκληρή κιθάρα δείχνει την δύναμη των κομματιών περισσότερο;

— Γιάννης: Αυτό το ύφος μας αρέσει περισσότερο. Δεν σκεφτήκαμε ότι πρέπει να παίζουμε έτσι λόγω μόδας και τέτοια. Νομίζω ότι δένει περισσότερο και με το στίχο. Αν ο στίχος θέλει να περάσει κάποια μηνύματα επανάστασης, αυτή η μουσική μπορεί να τα εκφράσει καλύτερα...

Γιώργος: Είμαστε και παιδιά της πόλης, ζούμε σε μια τσιμεντούπολη και αυτή η μεταλλική μουσική τρυπάει το τσιμέντο, διαβρώνει την πέτρα. Οι στίχοι είναι μεταλλικοί. Είναι μαχαίρι στο κόκαλο!

— Πιστεύεις ότι οι στίχοι σου είχαν μεγαλύτερη απήχηση μέσα απ' την μουσική ή μέσα απ' τα βιβλία σου; Ποιό απ' τα δύο νομίζεις έχει μεγαλύτερη δύναμη;

Γιώργος: Τα βιβλία μου είχαν πάει καλά σε πωλήσεις, όμως ο περισσότερος κόσμος δεν διαβάζει. Ενα βιβλίο θέλει πολύ μελέτη και φροντίδα. Πρέπει μόνος σου να το διαβάσεις ψιθιριστά, για να φτάσει βαθιά στην ψυχή σου. Με τους «Μαύρους Κύκλους» οι στίχοι μου πήραν μια άλλη διάσταση. Αυτό που τους έλειπε στα βιβλία μου ήταν η συντροφικότητα που παρέχει η μουσική.

— Τι νομίζεις ότι προσφέρει η ελληνική ROCK σκηνή αυτή την στιγμή;

— Γιώργος: Η Ελληνική rock σκηνή είναι σαν τσεκούρι που γυροφέρνει πάνω απ' τα κεφάλια μας. Εδώ και χρόνια δίνει το αίμα της για κάποιους ανθρώπους. Εχει συνεισφέρει την ίδια της την ψυχή. Συναυλίες για αντιρησίες συνείδησης, φυλακισμένους, πολιτικούς κρατουμένους κλπ. Και θα συνεχίσει το ίδιο και στο μέλλον... Το μόνο που ζητάει είναι να της δίνουν δικαίωμα να αναπνέει και αυτό είναι στο χέρι καθενός μας...

Συνέντευξη, προσαρμογή:
Νίκη Παπαδοπούλου

COSMIC TEDS

ROCK αναχρονισμοί και άλλες απλές ιστορίες

COSMIC TEDS: Rock αναχρονισμοί και άλλες απλές Ιστορίες

Ι. Τυπικές ερωτήσεις, φυσιολογικές απαντήσεις (Ειμαι ο Χ.Μ. είναι οι C.T)

Χ.Μ. Πότε ξεκινήσατε;

C.T Πριν από κανά χρόνο.

Χ.Μ. Πώς βρεθήκατε να παίζετε μαζί;

C.T Είμασταν φίλοι, από πολλά χρόνια, πριν

Χ.Μ. Μέχρι σήμερα η σύνθεση έχει αλλάξει;

C.T Ναι...

Εχουμε αλλάξει μπασίστα, ενώ πριν το πρώτο μας live αλλάξαμε και drummer.

Χ.Μ. Ποιοί απαρτίζουν το group τώρα;

C.T Βαγγέλης (τραγούδι, κιθάρα)
Γιάννης (Μπάσο)
Άδωνις (κιθάρα και άλλα όργανα)
Μήτσος (ντράμς και διάφορες επιδείξεις)

Χ.Μ. Σας πλησίασαν ή τους πλησιάσατε;

C.T Παίζαμε στο τριήμερο, στο ΡΟΔΟΝ και μας λέει ο Αλέξης των LAST DRIVE, ότι ο Θοδωρής Κούτσης μας γουστάρει. Του δώσαμε demo, το άκουσε ο Ακης και είπε: Αυτούς τους θέλω. Κάπου μας φόβισε η ιδέα, αλλά τελικά καλό μας έκανε η όλη φάση. Ο δίσκος είναι MLP με έξι τραγούδια και για τα επόμενα δύο χρόνια σκοπεύουμε να ηχογραφήσουμε δύο μεγάλα album το ένα θα βγει περίπου στο Σεπτέμβριο. (ΕΙΔΗΣΗ!)

Χ.Μ. Έχετε κάνει εσείς τη παραγωγή;

C.T Ναι!

Χ.Μ. Σκοπεύετε να χρησιμοποιήσετε κάποιο παραγωγό στο μέλλον;

C.T Αν βρούμε κάποιον που να μπορέσει να καταλάβει τι θέλουμε, και να μη βάλει τα δικά του...

Χ.Μ. Πιστεύετε, ότι ένα εξωτερικό αυτί θα βοηθούσε;

C.T Ναι. Ενας πέμπτος άνθρωπος όμως είναι δύσκολο να βρεθεί.

Χ.Μ. Νομίζετε ότι υπάρχουν κατάλληλοι άνθρωποι εδώ στην Ελλάδα για να γίνουν οι πέμπτοι άνθρωποι;

C.T Οχι. Να σου πούμε το τίτλο του δίσκου; HEARTBEAT CRISIS. Μη ρωτάς γιατί το ονομάσαμε έτσι.

Χ.Μ. Το όνομά σας από που το πήρατε;

C.T Αυτό προτιμάμε να το αφήσουμε για μας.

Χ.Μ. Κοσμικοί αληταράδες, δε σημαίνει;

C.T Κοσμικές τέντες... Μας αρέσουν οι τέντες της απέναντι πολυκατοικίας... Καλά καλά, πλάκα κάνουμε.

ΙΙ. Σοβαρότερες ερωτήσεις, ανάλογες απαντήσεις

Χ.Μ. Η μουσική που παίζετε, έχει τις βάσεις της στη δεκαετία του 70.

Εσείς γενικά, αγαπάτε τη Νέα Υόρκη του '70;

C.T Περάσαμε απ' τη φάση του heavy-metal αλλά το όλο στυλ του heavy-metal δεν μας αγγίζει πια. Θεωρούμε ότι το Νεοϋρκέζικο ροκ των αρχών του '70 είναι πιο σκληρό. Πιο ειρωνικό.
Είναι εκρηκτικό.

Χ.Μ. Για όλους εκείνους τους τύπους, που έπαιζαν ροκ στη Νέα Υόρκη, ήταν ένας τρόπος ζωής. Βγήκαν απ' τη παρακμή της πόλης.

C.T Για μας όλα ξεκινάνε απ' τον Johnny Thunders Τον αγαπάμε υπερβολικά.

Χ.Μ. Και για την αυτοκαταστροφή του;

C.T Δε μας άρεσε η κατάληξή του. Γι' αυτό δε είμαστε και εμείς έτσι.
Δε σημαίνει ότι θα πεθάνουμε ή θα γίνουμε σαν τον Johnny Thunders. Είμαι σίγουρος ότι δεν ήθελε να πεθάνει τόσο γέρος. Δεν πίστευε ότι θα έφτανε σε κείνη την ηλίθια ηλικία.

Χ.Μ. Είναι και το μηδενιστικό κλίμα που έθρεψε το Johnny Thunders. Παρ' όλα αυτά εσείς είστε group των '90ς. Πως βλέπετε όλη αυτή τη φάση αναβίωσης των '70ς;

C.T Υπήρχε αυτή η μανία με τους RAMONES, ύστερα απ' τις συναυλίες τους. Τους ακούγαμε στα μαγαζιά συνέχεια, ενώ τώρα αυτό έχει ελλατωθεί. Ενώ τι βρήσκαμε όταν τους ακούγαμε, δε μας άρεσε αυτή η κατάσταση. Εμείς τους αγαπούσαμε αλλά πολλοί το έπαιζαν ότι άκουγαν και μετά έλεγαν ότι είναι ξενέρωτοι. Εμείς δεν έχουμε καμμία σχέση μ' αυτά. Παίζουμε rock' n' roll. Τέλειωσε. Ξεκινάμε απ' τα 50's. Gene Vincent, Jerry Lee Lewis, Μετά προχωράμε στα 60's. Beatles, Stones και μετά φτάνουμε στους Hanoi Rocks και τα 70's.

Χ.Μ. Οι Hanoi Rocks είναι ένα group που το αντέγραψαν και τύποι σαν τους Guns and Roses.

C.T Ναι, το έχουν δηλώσει ότι έχουν επηρρεαστεί απ' αυτούς.

Δε νομίζω ότι ήταν αντιγραφή.

Χ.Μ. Τώρα παίζετε με βάση τα 70's. Βλέπετε ότι θα εξελίσετε τον ήχο σας, σε κάτι που να περιέχει την ανάμνηση αλλά και τον εμπλουτισμό του ήχου, με προσωπικά σας στοιχεία;

C.T Βέβαια, αν και βασικά το δύσκολο είναι να κρατηθούμε μαζί.

Χ.Μ. Μέχρι τώρα τα πράγματα πάνε καλά για σας. Μήπως έχετε σκεφθεί για το εξωτερικό, αν η φάση πάει ακόμα καλύτερα;

C.T Δεν το 'χουμε σκεφτεί. Οταν ξεκινήσαμε, είχαμε πει ότι αν δε γίνει τίποτα, θα την κάναμε για έξω. Βέβαια καλύτερα να έχεις και ένα δίσκο στο χέρι. Πάντως το σίγουρο είναι ότι όταν λήξει το συμβόλαιο που υπογράψαμε και δε γίνει τίποτα (που δε το πιστεύω) θα τη κάνουμε σίγουρα, για έξω.

Χ.Μ. Σκέφτεστε για Αμερική;

C.T Για Γερμανία. Για Βερολίνο.

Χ.Μ. Σας φοβίζει η όλη ιδέα του εξωτερικού; Ή είστε δωσμένοι στην όλη φάση και...

C.T Οχι δε μας φοβίζει... Έχουμε ακούσει για συγκροτήματα που την έχουν βγάλει μ' ένα σάντουιτς στο παγκάκι. Πάντως αν μας φοβίζει κάτι είναι ότι αν μείνουμε μ' ένα σάντουιτς, ξέρουμε ποιός θα το φάει. (Τα μάτια πέφτουν στον 'Αδωνι-γέλια-σ.τ.σ.)

Χ.Μ. Εχω την εντύπωση, ότι θέλετε να βγάλετε fun στις συναυλίες σας.

C.T Δε νομίζω, μάλλον απωθημένα.

Χ.Μ. Απωθημένα πάνω σε τι;

C.T Σε πολλά πράγματα

Χ.Μ. Ερωτικά τραγούδια γράφετε;

C.T Εχουμε γράψει το Luv, πάνω σ' αυτό το θέμα.

Χ.Μ. Είστε τύποι αισιόδοξοι; Δηλ. ακόμα και όταν είστε χάλια, λέτε ότι δε θα τους περάσει;

C.T Κάπως έτσι. Πάντως το group, είναι αυτό που μας κρατάει.

Χ.Μ. Μιλώντας για τη ζωή στη πόλη, σε τι βαθμό σας έχει επηρρεάσει η ζωή στην Αθήνα;

C.T Δε μας αρέσει γενικά εδώ.

Χ.Μ. Που θα ήθελες να ζεις;

C.T Δεν ξέρω. Στη Χαβάη (γέλια σ.τ.) Θα θέλαμε τρομερά να ζούμε στη Ν. Υόρκη. Δε ξέρω πως θα είναι. Αλλά ξέρω ότι είναι πολύ άσχημα...

III ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΗ «ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ»

'Οταν έκλεισε το κασετόφωνο, ύστερα από μία ώρα συνομιλίας, κουτσομπολιού, εξομολογήσεων ξεκίνησε η κανονική συνέντευξη. Εκεί όπου το γέλιο κυριαρχούσε καθώς και οι εξομολογήσεις και τα θαψίματα. 'Ηταν ένας πολύ πλακακτζίδικος επίλογος και δείγμα του ότι οι COSMIC TEDS και γω είμαστε πάνω απ' όλα απλοί άνθρωποι. Βέβαια οι σκανδαλοθήρες θα διάλεγαν να μας ακούσουν μετά το πάτημα του Stop.

Ειπώθηκαν κρυφές αμαρτίες και πολλά παρασκηνιακά. Μιλήσαμε για τη μόδα του Νεοϋρκέζικου ροκ των 70's. Οι COSMIC TEDS αγαπάνε τους LAST DRIVE, τους OUTSIDERS και τους JIVE ROCKETS. Η πρώτη πρόβα στοίχισε μια νύχτα κράτησης στην ασφάλεια, και η πρώτη συναυλία παρενοχλήθηκε από ροκαμπιλάδες που ενοχλήθηκαν απ' τη παρουσία αυτών των 4 «μαλλιάδων» και απαιτούσαν «αληθινό rock».

Οι COSMIC TEDS λυπήθηκαν απ' το γεγονός και μεις το ίδιο. Μερικές «ροκ κασσέτες» δεν ξέρουν να συγκρατούνται και αυτό είναι για δικό τους κακό. Λίγο πριν χωρίσουμε οι COSMIC TEDS μας εξομολογήθηκαν τις προτιμήσεις τους.

'Ολοι λατρεύουν την Traci Lords και θεωρούν το «Deep inside Traci» τη καλύτερη ταινία της. Πολύ ενδοσκοπική, πράγματι.

Ευχαριστώ τη Μ.Π. για τη παρέα

Χ. ΜΙΧΟΣ

Dr. Brown

Ενα απ' τα καλύτερα συγκροτήματα στην Αγγλική underground σκηνή είναι οι DR BROWN. Ακούγοντας το "In the world of dreams" LP τους διαπιστώνεις πόσο καλά έχουν συνδυάσει το R n' B, thn Reggae, την ψυχεδέλεια και το κλασσικό Rock της δεκαετίας του '70. Κρίνοντας λοιπόν ότι συγκροτήματα σαν τους DR. BROWN δεν πρέπει να μείνουν στην αφάνεια, έψαξα και τους βρήκα.

Η ιστορία του γιατρού ως τώρα. Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσαν στο Portsmouth, δύο φοιτητές ο Kev ellis και ο Dave Shah που ήταν πολύ καλοί φίλοι και είχαν τις ίδιες μουσικές ανησυχίες. 'Ετσι αποφάσισαν να φτιάξουν μια μπάντα και οι DR BROWN σχηματίστηκαν τον Οκτώβρη του 1985. Για 4 χρόνια μέλη έρχονταν και έφευγαν ώσπου τον Αύγουστο του '89, οι DR BROWN απέκτησαν τον Rick Anderson και το σχήμα παρέμεινε με τους Kev Ellis (φωνητικά), Dave Shah (κιθάρα), Dave Cook (μπάσο) και Rick Anderson (τύμπανα) μέχρι σήμερα.

Το Νοέμβρη του '89 αποφάσισαν να συνεχίσουν σαν επαγγελματίες με την κυκλοφορία του πρώτου τους LP με τίτλο «The land of Red & Gold» απ' την δική τους εταιρία «BEARD RECORDS». Ακολούθησαν πολλές συναυλίες παίζοντας Support για μεγάλα συγκροτήματα όπως Pink Fairies, Groundhogs. Το 1990 έκαναν περιοδεία στην Αγγλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Γερμανία, Γαλλία προωθόντας το δεύτερο LP τους «In the world of dreams» Αυτή τη στιγμή ετοιμάζουν ένα studio LP και η «Beard Records» συνεχίζει τις δραστηριότητες της υπογράφοντας με νέες μπάντες.

Τους δίσκους τους θα τους βρείτε:
DR BROWN INFORAMTION SERVICE
BOX D
TIME FOR CHANGE
167 FAWCETT RD
SOUTHSEA HANTS
U.K.

(Ν. Παπαδόπουλου)

Ο LORD LITTER είναι η σημαντικότερη UNDERGROUND προσωπικότητα σήμερα στη Γερμανία.

Μια ολοζώντανη ροκ φιγούρα που έχει γίνει θρύλος κάνοντας τα πάντα χωρίς χρηματικό αντίτιμο προσπάθησε να ενώσει μουσικούς από όλο τον κόσμο βοηθώντας στη διανομή, στέλνοντας πληροφορίες και διευθύνσεις σε όσους του τις ζητούσαν. Γράφει σαν δημοσιογράφος σε μουσικά περιοδικά από όλο τον κόσμο και το μόνο που προσπαθεί είναι να βοηθήσει να γίνει αυτός ο κόσμος "A POOR MAN'S PARADISE". Στο Βερολίνο τον γνώρισα και προσωπικά μετά από ανταλλαγή δεκάδων γραμμάτων εδώ και 2 χρόνια.

JC. Πόσα χρόνια υπάρχει ο LORD LITTER στη μουσική Σκηνή;

LL. Λοιπόν, με το όνομα αυτό ηχογραφώ από το 1983. Η πρώτη Solo κασσέτα που κυκλοφόρησε «επίσημα» και μέσω ανεξάρτητων διανομέων ήταν η «TAKE THE TRASH» το 1984. Από τότε άρχισα να αναπτύσομαι στη παγκόσμια ανεξάρτητη σκηνή.

JC Ξεκίνησες παίζοντας σε κάποιο συγκρότημα;

LL Ναι έπαιζα στις αρχές του 80 σε διάφορες μπάντες αλλά ας πούμε ότι ήταν μια που άλλαζε συνεχώς μέλη. Η αρχή έγινε το 81 όταν η Γερμανία χτυπήθηκε από την Neve Deutsche welle που ήταν πραγματικά Γερμανικό και επηρεασμένο από το ΠΑΝΚ.

Οι άνθρωποι άρχισαν να τραγουδούν γερμανικά και σχημάτισαν μια πιο γερμανική άποψη πάνω στη μουσική. Ετσι και το συγκρότημα μου είχε 3 περιόδους. Το 1981 PUNK με επιροές R'N'B, το 82 μια δεύτερη με γερμανικά φωνητικά και η τρίτη ήταν το 1983 Νεουορκέζικη PUNK-JAZZ. Μετά η διάλυση ήταν μοιραία μιας και η πειθαρχία ήταν ανύπαρκτη. Αν ήμασταν τυχεροί, κάθε 5η πρόβα είμασταν όλοι εκεί.

Ετσι κουράστικα και έφτιαξα ένα στούντιο σπίτι μου για να ξεκινήσω σαν LORD LITTER. Οταν είδα ότι η σκηνή του Βερολίνου είχε γίνει της μόδας κατάλαβα ότι δεν ήταν αυτό που έψαχνα. Στα μέσα της Δεκαετίας που έψαχνα για Group, μόνο πυροβολημένους υποψήφιους ROCK STARS βρήκα.

JC Γιατί προχώρησες στους DAS FREIE ORCHESTER;

LL Μου είχαν στείλει κάτι TAPES τους για την εκπομπή που είχα τότε σε έναν σταθμό. Θέλαμε τα ίδια πράγματα αλλά ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα παίζαμε μαζί μια μέρα. (Οι DFO είναι ανατολικοβερολινέζοι). Δεν μπορούσα να πάω στην άλλη μεριά χωρίς ειδική άδεια και ήταν περίπλοκο. Τώρα όμως... στο πρώτο τους κονσέρτο εδώ έπαιξα μαζί τους χωρίς πρόβα και δεν υπήρχε πρόβλημα.

JC Πόσες κασσέτες έχεις κυκλοφορήσει μόνος σου;

LL Χα..... πραγματικά δεν ξέρω κάπου 30 ίσως... μερικές συλλογές με ακυκλοφόρητο υλικό, σπέσιαλ ρέμιξ κλπ.... δεν ξέρω...

JC Γιατί διάλεξες τις κασσέτες αντί των δίσκων;

LL Απλά καμιά εταιρεία δεν θα κυκλοφορούσε το υλικό μου και με τα έξοδα μου μόνο κασσέτες μπορώ να κυκλοφορώ κι έτσι μπορώ να δουλεύω εντελώς ανεξάρτητα.

Αν έχω επί 90 λεπτά τη μεταλλαγή ενός ήχου ποιός θα το κυκλοφορούσε; Δεν είμαι ο LOU REED που το έκανε αυτό σε ένα διπλό LP που είχε μόνο θόρυβο. Νομίζω πως λεγόταν METAL MACHINE ή κάτι τέτοιο.

JC Τι είναι το TAPE MOVEMENT και τι κατάσταση επικρατεί;

LL 200 Σελίδες αν ήταν η απάντησή μου, πολλά θα είχα παραλείψει. Στις αρχές του '80 χάριν της τεχνολογίας μερικοί ανεξάρτητοι μουσικοί άρχισαν σε βάσεις εντελώς ανεξάρτητες. Εστησαν στούντιος στα σπίτια τους και άρχισαν να παράγουν ότι και όποτε ήθελαν χωρίς να μπαίνουν σε ακριβά στούντιος για να κάνουν ότι ήθελαν οι δισκογραφικές εταιρείες. Μετά έστελναν τις κασσέτες τους στα περιοδικά τα οποία έκαναν κριτική και έγραφαν τις διευθύνσεις τους. Αλλοι μουσικοί έβρισκαν τις διευθύνσεις και αντάλλασαν τις ηχογραφήσεις, έδιναν διευθύνσεις άλλων μουσικών και με τα χρόνια έγινε ένα παγκόσμιο δίκτυο, σαν το «επίσημο» μουσικό κύκλωμα αλλά σε ανεξάρτητο επίπεδο. Έτσι ξαφνικά εμφανίστηκαν περιοδικά για αυτήν τη σκηνή, συστήματα διανομής, ειδικές ραδιοφωνικές εκπομπές κλπ. Η βασική ιδέα ήταν να παράγει ο καθένας ότι θέλει και ακροατήριο υπάρχει για όλα τα είδη της τέχνης. Ετσι έχει ξεπεράσει τα όρια της μουσικής.

Οι άνθρωποι φτιάχνουν κόμιξ, ποιήματα, παιχνίδια, πρόγραμμα για κομπιούτερς κλπ. Πιστεύω ότι είναι μια αντίδραση ενάντια στην καταναλωτική μανία που δυναστεύει τον κόσμο.

Πιστεύω πως είναι ένα νέο είδος κουλτούρας και το πιο οφέλιμο απ' όλα είναι η επικοινωνία. Είναι πολύ περισσότερα από το να ανταλλάσεις «προϊόντα». Κάνεις φίλους σε όλο τον κόσμο, γνωρίζεις άλλες κουλτούρες σε προσωπικό επίπεδο που οδηγεί στη κατανόηση και η κατανόηση φέρνει την ειρήνη. Ας μην βάλω τόση ιδεολογία, απλά έτσι γίνεται. Ολα είναι πιθανά. Ελπίζω να σου έδωσα μια ιδέα.

JC Τι γνώμη έχεις για το MTV;

LL Πολύ απλά πήρε το ROCK από τον δρόμο, το έντυσε με ωραίες πλαστικές εικόνες και το διαχώρησε από τους ακροατές. Ολοι κάθονται μόνοι και βλέπουν MTV αντί να πάνε να παίξουν μουσική ή σε κανένα κονσέρτο... δεν το μισώ... απλά είναι μέρος της μουσικής τους... δεν με ενδιαφέρει.

JC Αλλες δραστηριότητες εκτός της μουσικής;

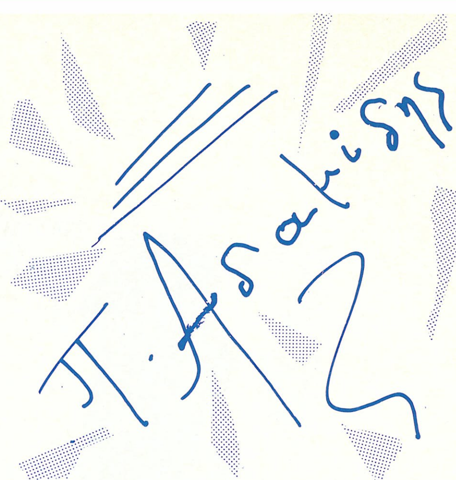
LL Εχω ένα RADIOSHOW στο Βερολίνο που ακούγεται σε όλη την Ευρώπη και στην Αμερική (Ηχογραφημένο). Είχα το παγκόσμιο κέντρο πληροφοριών: KFR NEWS. Μου έστελναν κασσέτες, και τις παρουσίαζα στο ραδιόφωνο, σε newsletters, λίστες διευθύνσεων κλπ. αλλά παράγινε το πράγμα. Πνιγόμουν σε κασσέτες, δίσκους, CD, περιοδικά και έπρεπε να σταματήσω. Ακόμα γράφω άρθρα για περιοδικά από όλο τον κόσμο και προσπαθώ να συνδέσω ανθρώπους από όλο τον κόσμο.

JC Νομίζεις ότι θα νικηθούν οι μεγάλες δισκογραφικές εταιρείες από τις προσωπικές προσπάθειες των μουσικών;

LL Οχι... Με τίποτα. Για να γίνει αυτό πρέπει να αλλάξουν τα πάντα σε αυτό τον πλανήτη και οι εταιρείες είναι μέρος του STATUS. Όταν όμως βρίσκω κάτι στη θυρίδα μου, αυτό σημαίνει ότι φτιάχνουμε μια εναλλακτική κατάσταση. Τώρα αν θες να διανήμεις τη μουσική σου παγκοσμίως, είναι εφικτό. Στις αρχές του 80 ήταν απίθανοι. Καταλάβαμε ότι η «Ανεξάρτητη» σκηνή έχει γίνει «επίσημη» και είναι μέρος του "MARKETING". Γι αυτό είμαστε εμείς εδώ. Κάνουμε κάτι νέο, υγιές και θα είμαι μέρος του για πάντα.

JESUS CROSS

ανταπόκριση ΛΟΝΔΙΝΟ ανταπόκριση
ανταπόκριση ανταπόκριση
A psycho production

Ήλιος (!), καλές συναυλίες — παρ' όλη την έλλειψη χρημάτων — καλά πάρτυ, ηθικό ακμαιότατο και η ζωή συνεχίζεται στο Λονδίνο... Μερικές απ' τις προγραμματισμένες συναυλίες που αξίζει τον κόπο να αναφερθούν:
28/2: LUSH + PULP στο VENUE
7/3: SUGARCUBES στο BRIXTON ACADEMY. Η μοναδική τους συναυλία στη χώρα.
8/3: DAISY CHAINSAW στο VENUE. Η άγρια έκδοση των TRANSVISION VAMP? Το «LOVE YOUR MONEY» καρφώθηκε στο Νούμερο 1 των ανεξάρτητων charts για αρκετό καιρό.
13/3: RED HOT CHILI PEPPERS + ROLLINS BAND στο BRIXTON ACADEMY
20/3: MEGA CITY 4 στο ASTORIA. Πολύ προωθείται απ' το NME και M. Maker.
27/3: CURVE στο TOWN & COUNTRY. Απ' τα πολύ ενδιαφέροντα γκρουπ.
28/3: PRIMAL SCREAM στο BRIXTON ACADEMY. Με εισιτήριο αρκετά τσουχτερό: 15£.
5/4: Περιοδεία Roller coaster στο BRIXTON ACADEMY. Κάτω από την αιγίδα των J & M Chain, oi Bloody Valentine, Dinosaur Jr., Blur. Ήδη είναι SOLD OUT.
22-23/5: CARTER + BAND OF HOLY JOY στο BRIXTON ACADEMY. Αυτές είναι οι μεγάλες συναυλίες, μικρότερου μεγέθους γκρουπς παίζουνε συνέχεια.

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

13/2: FUZZTONES + SHAKE THE TREE + MARSMELLOWS στο POWERHAUS.
Οι Marshmellows που εμφανίστηκαν πρώτοι είναι πενταμελές σχήμα απ' την Ολλανδία με φωνητικά LUSH και παρόλο τα δύο τρία καλά τραγούδια τους δεν τύχαν ανταπόκρισης. Την σκυτάλη αναλαμβάνουν οι SHAKE THE TREE, τριμελές σχήμα ανεβάζοντας τη θερμοκρασία παίζοντας γρήγορο αγνό R' N' R, κάτι μεταξύ N.Y. Dolls και RAMONES. Τελευταίος ο κύριος Rudi Protrudi και η παρέα του, οι καταλληλότεροι εκπρόσωποι του pleasure pok. Μετά από τόσα χρόνια στη σκηνή ξέρεις ότι δεν πρόκειται να παίξουν τίποτα νέο αλλά είναι ο τρόπος που το παίζουν. Παίξανε κομμάτια απ' όλους τους δίσκους, συν δύο νέα τραγούδια (αναμένετε νέο δίσκο) και φυσικά διασκευές. Ιδρώτας, ένταση, και τέλος με μια φοβερή εκτέλεση του Have Love will travel. Επανεπιβεβαίωση: και στην επόμενη συναυλία τους θα πάω και τον επόμενο δίσκο θα αγοράσω (η λέξη αντικειμενικότητα δεν υπάρχει στο ρεπερτόριό μου).

23/2: YOUNG GODS + CRANES + CATHEDRAL στο ASTORIA.
Τι γίνεται; Ξαναγύρισαν οι γότθοι; Όχι ακριβώς. Πρώτοι —ευτυχώς— εμφανίστηκαν οι Cathedral. Βάλτε τη φωνή του A. Eldridge περασμένη μέσα από διάφορα κουτιά προσθέστε ολίγα μεταλλικά ριφς και ορίστε Goth Metal (γιατί μόνο το MNE θα εφεύρει ηλίθιες ετικέττες).
Αρκετά ανήσυχος, ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τους CRANES Live. Φοβάστε τους CRANES? Τετραμελές σχήμα με φοβερή γυναικεία φωνή. Οι Cranes παίζουν κάτι μεταξύ... βλακείες οι CRANES είναι CRANES. Εποικοδομητικός θόρυβος που σε καθηλώνει, κοφτεροί στίχοι, αεικίνητη τραγουδίστρια. Μπορούν να με υπολογίζουν από δω και πέρα ως φανατικό οπαδό τους. Μετά το σοκ οι νέοι θεοί. Τρία άτομα, ένας στα ντραμς, ένας στα tapes και πλήκτρα και τέλος η φωνή. Πώς μπορούνε τρία άτομα να δημιουργούνε τέτοια χαοτική ατμόσφαιρα; Παίζανε κυρίως κομμάτια απ' τον τελευταίο τους δίσκο «TV SKY» που καρφώθηκε στο νούμερο 2 των ανεξάρτητων επιτυχιών, πιο ροκ απ' τους προηγούμενους χωρίς όμως να χάσουν ίχνος αυθεντικότητας. Ο τραγουδιστής βρέθηκε κάμποσες φορές κάτω απ' την σκηνή (πηδώντας), δημιουργώντας την κατάλληλη ατμόσφαιρα. Κυρίες και κύριοι οι Ελβετοί αποδείξανε ότι αξίζουνε το θόρυβο που έχει δημιουργηθεί, είναι απ' τις λίγες φορές που συμφωνώ με το MELODY MAKER.

ΝΕΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

SPLINTERED IMAGE, άλλο ένα συγκρότημα απ' τις χιλιάδες που υπάρχουν στη σκηνή και κανείς δεν ξέρει πώς θα καταλήξουν.
ΣΥΝΘΕΣΗ: LAURA FOREST-HAY βιολί και πλήκτρα, MARK VERRALL μπάσο, MICHELLE EVANS κρουστά, EMMA KILBEY φωνητικά, ANTHONY RIDDLE κιθάρα και τέλος JULIAN ZANE κιθάρα και φωνητικά.
Συναντηθήκανε στο Πανεπιστήμιο του EXETER το 1988 παίζοντας συχνά στο DENON. Το 1990 τους βρίσκει στο Λονδίνο, αλλάζουν σύνθεση και μουσική κατεύθυνση όπως εξηγεί ο Julian Zane, ψάχνοντας για την κατάλληλη R'n'R συμπεριφορά (κλισέ) που θα τους καθιερώσει. Επιρροές από Velvet Underground, 60's soul Φιλτραρισμένες για τις ανάγκες του παρόντος. Σουρεαλιστικοί στίχοι: αγάπη, καθημερινότητα. Προς το παρόν τα τραγούδια τους υπάρχουν σε κασσέτες: Sensation Retro, ο τίτλος, ψάχνοντας για δισκογραφικό συμβόλαιο. Αξίζουν της προσοχής σας και ο καιρός θα δείξει πού θα φτάσουν.

P.J. HARVEY

Τελείως άγνωστη μέχρι λίγους μήνες πριν, η Miss Molotov Coctail (Polly) παρέα με τους Rob Ellis στα κρουστά και Steve Vaughan στο μπάσο έκανε παραπάνω από αισθητή την παρουσία της.
Κοφτερή γλώσσα, μετά Patti Smith μουσική κατεύθυνση, προώθηση από NME & M. Maker συν τις κατάλληλες περιστάσεις λόγω επιτυχίας γυναικείων γκρουπ όπως Hole και Babes in Toyland, καθιστούνε τη P.J. Harvey ως την μεγάλη ελπίδα για το 1992. Ο πρώτος δίσκος της βγαίνει στις 30 Μαρτίου ενώ μόλις ανακοίνωσαν μεγάλη περιοδεία.

ΝΕΑ-ΝΕΑ-ΝΕΑ-ΝΕΑ

Μπορεί οι Manic Street Preachers και οι NEDS να ξαναφέραν τον όρο πανκ στην επιφάνεια αλλά δεν είναι οι μόνοι. Συγκροτήματα του '77 επαναδραστηριοποιούνται όπως οι Chelsea, Lurkers, Sham 69 Stiff Little Fingers και Buzzcocks (πού πάτε ω ρε γέροντες), το Ska ξαναζωντανεύει Specials, Selecter, Beat, Bad Manners και τέλος οι Madness. Το It Must Be Love καρφώθηκε στο νούμερο 2 του επίσημου καταλόγου επιτυχιών, η ιστορία τους βγήκε σε video ενώ παίξανε «μυστικά» σε μια μπυραρία στο Finybury Park.

Για τους φανατικούς γκαραζιέρηδες υπάρχει βιβλίο με πλήρη δισκογραφία των ψυχεδελικών και γκαράζ συλλογών (Pebbles, Nuggets...) συν δισκογραφία συγκροτημάτων του '60. Το μέγα πρόβλημα είναι η τιμή του: 11.000 δρχ. περίπου. Για όσους όμως δεν τους πτοεί ορίστε η διεύθυνση:
Ο τίτλος:

The CHILDREN OF NUGGETS
BY
DAVID WALTERS
Rock 'n' Roll Reference Series
POPULAR CULTURE INC.
P.O. BOX 1839
Ann Arbor
Michigan 48106
U.S.A.

Καιρός ήταν οι RESIDENS να αποκτήσουν τη δημοτικότητα που τους αξίζει, αν και οι τελευταίες τους δουλειές δεν είναι στο ύψος των παλιών. The official History of Residens τώρα σε βιντεοκασσέτα υπό την αιγίδα της CRYPT. Όσοι ενδιαφέρονται, η διεύθηνση της CRYPT στους δίσκους των RESIDENTS.

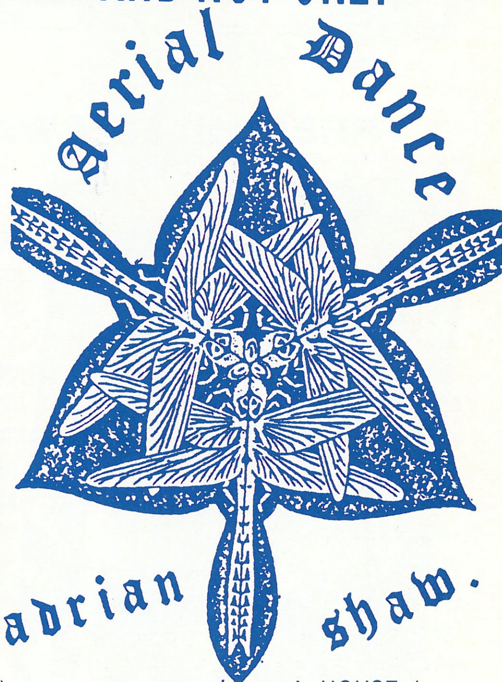
SUBTERANIA

Θανάσης Αρβανίτης

SNIPPETS OF THE CURRENT BRITISH INDIE SCENE... AND NOT ONLY

GOD MACHINE

Ουαλλέζικη αλλά και εθνικιστική ανεξάρτητη δισκογραφική εταιρία η ANKST, ειδικεύεται σε παραγωγές... καθαρόαιμης ουαλλέζικης προέλευσης. Γκρούπς που τραγουδάνε στην ουαλλέζικη γλώσσα, γραφιστικά γραμμένα αναλόγως.... ευτυχώς για μας που τα δελτία τύπου είναι γραμμένα σε πιο γνώριμο ιδίωμα. Οι Y CYRFF είναι ίσως η καλύτερη κιθαριστική μπάντα της Ουαλλίας αυτή την εποχή. Το ντεμπούτο τους LLAWENYDD HEB DDIWEDD (ατέλειωτη χαρά) το επιβεβαιώνει. Οι Y CYRFF ξεκίνησαν την καρριέρα τους πριν από έξι χρόνια παίζοντας διασκευές των Κλας αλλά σταδιακά μετάλλαξαν τον ήχος τους στα πρώτυπα των ECHO-HOUSE OF LOVE συνθέσεων.

Οι FFA COFFI PAWB έχουν ως βάση τους το Μάντσεστερ(;) και κινούνται στο χώρο των 90ς τεχνο-ποπ. Μετά Μερι Τσειν απόηχοι για το ντεμπούτο τους CLYMHALIO (κασέτα). Σε κασέτα κυκλοφορεί και το EFFEITHIOL του ντουέτου από το Καρντιφ TY GWYDR. Μουσικές κατευθύνσεις ανάλογες των The Shamen αλλά επιπρόσθετα ρέγγε μπιτ. Στο βινύλιο για τους ενδιαφερομένους κυκλοφορεί και το 12ιντζο REU. Μουσικές για κάθε γλωσσικό ιδίωμα, χωρίς εκ φραστικούς φραγμούς...

Οι DODGY επανέρχονται μετά το υποσχόμενο Summer Fayre με το νέο CD Single EASY WAY/-SEEMS LIKE A BAD DAY (Bostin). Το Λονδρέζικο γκρουπ που περιοδεύει συνεχώς στη Βρετανία αυτή την εποχή έχει αφήσει μισοτελειωμένο ένα αριστουργηματάκι που ονομάζεται Groove Song. Για να δούμε τι μας επιφυλλάσει η συνέχεια... Από την WORONZOW RECORDS την εταιρία του Nick Saloman μας έρχεται το άλμπουμ των MAGIC MUSCLE "GULP" - το οποίο είναι το πρώτο Studio άλμπουμ του γκρουπ για είκοσι χρόνια. Από το αρχικό σχήμα του γκρουπ που σχηματίσθηκε στο Μπριστολ το 1970 έχουν «επιζήσει» μόνο δυο μέλη. Ο Rod Goodway και ο Andrian Shaw. Το GULP που ηχογραφήθηκε στο Β. Λονδίνο (Barnet) ως 20η επέτειος της περίφημης ηχογράφησης "JANUARY THE 4TH TAPE" είναι αποτέλεσμα ενός τετράωρου απροβάριστου ψυχεδελικού σεσιον. Σε ένα σεσιον που εκτός των προαναφερθέντων συμμετέχουν ακόμα και οι: NICK SALOMAN (κιθάρα), STEVE BROUGHTON (ντραμς), και SIMON HOUSE (ηλεκτρικό βιολί). Ενδιαφέρουσες για τα δρώμενα στο βινύλιο οι σημειώσεις του ROD GOODWAY...

THE WEREFFROGS είναι το όνομα νέας τριμελούς μπάντας από την Νέα Υόρκη που ξεκινάει - όπως αρκετές μπάντες πρόσφατα - την καριέρα της από την Αγγλία. Ανακαλύφθηκε από τα «τζιμάνια» της ULTIMATE (όπως και οι BELLTOWER άλλωστε) σε μια συναυλία στο CAMDEN FALCON το περασμένο καλοκαίρι. Σαμπ-ποπ ήχος για το πρώτο τους σινγκλ LAZY. Αναμένουμε το ήδη αναγγελθέν ντεμπούτο EP FOREST OF DOVES.

Η EVE RECORDINGS μετά το εντυπωσιακό TANTPUM των αμερικανι-ζόντων MILK, ακολουθούν το παράδειγμα της Ουλτιμέτ, υπογράφοντας ένα γκρούπ από την Καλιφόρνια. PURITY λέγεται το 12ιντζο EP των THE GOD MACHINE. Τριμελής μπάντα και αυτοί βρέθηκαν στο Κάμντεν-όπως οι Γουεαρφρογκς - και ναι έπαιξαν στο Φάλκον. Το παράξενο με τους THE GOD MACHINE είναι ότι έχουν επιρροές από Βρετανικά σύνολα (The Cure, Loop) κάτι που ηχεί έντονα στο Φιντμπακ των τριών θορυβοποιών από το Σαν Ντιέγκο.

Η SENTANTA RECORDS - η τόσο σημαντική «ιρλανδέζικη» εταιρία στο Λονδίνο μπορεί να έχασε - εν μέρει - από το δυναμικό της τους THE FRANK AND WALTERS μετά από δύο υπέροχα EPς (EP1 και EP2) εξακολουθεί όμως να έχει δυο σπουδαία σύνολα. Τους DIVINE COMEDY (από τους οποίους περιμένουμε εναγωνίως το καινούργιο τους άλμπουμ) και τους αναγεννημένους A HOUSE (οι οποίοι μετά από ένα άτυχο διάστημα με την WEA βρήκαν το κουράγιο να επανέλθουν στη δισκογραφία μέσως της SENTANTA). Από τους A HOUSE λοιπόν πέρα από το πολύ καλό I AM THE GREATEST είχαμε και το ανάλογης ποιότητας 12ιντζο BINGO. Το EP αυτό εκτός του υπέροχου ENDLESS ART περιλαμβάνει ακόμα δυό κομμάτια αντιπροσωπευτικά της τραγουδοποιητικής δεινότητας του Ιρλανδέζικου γκρουπ.

Τέλος μια αναφορά στο δεύτερο EP των THE BELLTOWER που όπως φαίνεται βρήκαν στο Λονδίνο τον κατάλληλο χώρο δράσης και δημιουργίας. Οι JODY PORTER και BRITTA PHILLIPS με το IN HOLLOW (ULTIMATE) δείχνουν ότι δεν πρόκειται να μας αφήσουν ήσυχους ούτε μέσα στο 92. Γιατί άλλωστε; Τέτοιοι τύποι είναι κάτι παραπάνω από ευπρόσδεκτοι...

Μια κασέτα έκπληξη έφτασε στα χέρια μας. Ο ANDRIAN SHAW - πρώην Hawkwind Magic Muscle - που πρόσφατα τον είδαμε να παίζει ζωντανά και στην Αθήνα με τους BEVIS FROND κυκλοφόρησε το AERILA DANCE. Την κασέτα ηχογράφησε ο ίδιος στο προσωπικό του στούντιο στο Barnet έξω από το Λονδίνο. Το AERIAL DANCE είναι μια δουλειά που ξαφνιάζει με την ποικιλία των συνθέσεων και την υφή τους. Ορισμένο από το υλικό προέρχεται σίγουρα από τον χώρο της ψυχεδέλειας από τον SHAW και τα κομμάτια που ξεχωρίζουν είναι τα AERIAL DANCE, PRETTY PICTURES*, WAVES, NO PLACE TO GO, FINAL SOLUTION, GAP OF DREAMS και το «ταξιδιάρικο» ELEPHANTS GPAVEYARD. Αυτοί οι παλιοί ρόκερς μπορούν και παρέα με ένα τετρακάναλο. Γράψτε στη διεύθυνση: QUANTUM HOUSE, 102 CRESCENT ROAD, NEW BARNET, HERTS EN4 9RJ, ENGLAND.

* Με ένα απελπιστικά «επιβλητικό» ριφ!

THREE MILES AWAY
LOVE IN SADNESS
GROOVE MACHINE
BLACK HOUSE'S
ΛΩΛΑΜΑ
ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ
ILLUSION FADES
OUTLAND
ΧΑΜΕΝΑ ΙΔΑΝΙΚΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ;
RAW

LOVE IN SADNESS

THREE MILES AWAY

THREE MILES AWAY
Απ' το Νοέμβρη του '88, όπου έκαναν και τις πρώτες πρόβες τους, το γκρουπ άλλαζε συνέχεια μέλη. Η σημερινή σύνθεση είναι: Χρήστος (κιθάρα, φωνή), Νίκος (φωνή), Νικόλας (μπάσο, φωνή), Γιώργος (τύμπανα). Στο ενεργητικό τους έχουν αρκετές επιτυχημένες live εμφανίσεις και ένα demo, ηχογραφημένο με δικά τους μηχανήματα, του οποίου μέρος είναι και το SOMETIMES που συμπεριλαμβάνεται στη συλλογή αυτή. (Σ' αυτό το κομμάτι τύμπανα παίζει ο Ζ. Αρβανίτης).

OUTLAND

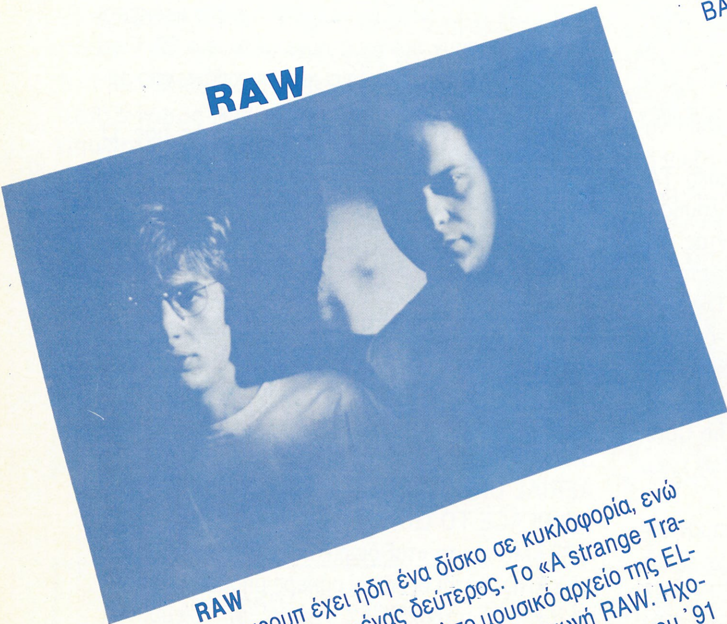
OUTLAND
Σχηματίστηκαν το καλοκαίρι του '91 και αποτελούνται από τους Μάνο Αποστολίδη (τύμπανα), Τάκη Traveller (κιθάρα), Ντέμη Μπίθα (μπάσο) και Ειρήνη Μάγγελ (φωνή, στίχοι). Το «Still» είναι σε συνεργασία OUTLAND - 'Αρη Ψύχα (κιθαρίστα των DEAD BABIES).

LOVE IN SADNESS
Σχηματίστηκαν το καλοκαίρι του '89 και αποτελούνται από τους: 'Αρη Τσουκαντά (φωνή, τύμπανα), Γιάννη Γεωργιάδη (κιθάρα) και Στέλιο Τσουκαντά (μπάσο). Έχουν κάνει αρκετές live εμφανίσεις και αυτό τον καιρό ετοιμάζουν τον πρώτο τους μεγάλο δίσκο. Το «Promised Land» ηχογραφήθηκε στο Home Studio των Love in Sadness απ' το ίδιο το γκρουπ.

GROOVE MACHINE

Σχηματίστηκαν το καλοκαίρι του '90 και αποτελούνται απ' τους Γιάννη Ραουζαίο (φωνή), Αντώνη Βλαστό (κιθάρα), Μάκη Κεντεποζίδη (μπάσο) και Στέφανο Πατρωνίδη (τύμπανα). Έχουν αρκετά Live στο ενεργητικό τους και ένα μικρό φανατικό πυρήνα ατόμων που τους ακολουθεί όπου παίζουν. Το «Richard Brautigan» είναι ηχογραφημένο Live στο AN club στις 25.12.91 στο πάρτυ αυτού του φανζίν...

RAW

RAW
Το γκρουπ έχει ήδη ένα δίσκο σε κυκλοφορία, ενώ ετοιμάζεται και ένας δεύτερος. Το «A strange Traveller» είναι κομμάτι απ' το μουσικό αρχείο της EL-FISH σε μουσική, εκτέλεση, παραγωγή RAW. Ηχογραφήθηκε στο στούντιο Horizon το Μάρτη του '91 απ' τους: Γιάννη Παπαϊωάννου (σάμπλερς, ταινίες), Μάκη Φάρο (casiotone) μαζί με τους Σέγια Κίβιαχο (φωνή) και Σπύρο Φάρο (σύνθι, μπάσο).

BLACK HOUSE'S

Δυναμικό σχήμα, γνωστό κυρίως απ' τη περυσινή περίοδο όπου οι συναυλίες που έδινε (και δίνει) θεωρούνται ιδιαίτερα επιτυχημένες. Αποτελούνται από τους Γιώργο (φωνή), Θανάση (κιθάρα), Δημήτρη (κιθάρα), Κώστα (μπάσο), Νίκο (τύμπανα). Το «Psycho war» είναι ένα απ' τα πέντε κομμάτια που έχουν ηχογραφήσει στο στούντιο ΘΗΤΑ και υπάρχουν σε κασέτα-demo που έχει κυκλοφορήσει το γκρουπ.

ΛΩΛΑΜΑ

ΧΑΜΕΝΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Δημιουργήθηκαν στα μέσα του 1986 απ' τους Μάκη (κιθάρα), Παντελή (τύμπανα), Νίκο (φωνή), Θανάση (μπάσο), λόγω της ανάγκης να εξωτερικευσουν την λύσσα τους και να κάνουν χαβαλέ... Το Γενάρη του '87 ο Γιάννης πήρε τη θέση του Μάκη και μ' αυτή τη σύνθεση, τον Ιούλη του ίδιου χρόνου γράφουνε στο στούντιο 111 τέσσερα κομμάτια ένα απ' τα οποία (πυρηνικό κατάλοιπο) βρίσκονται σ' αυτή τη συλλογή. Τον Σεπτέμβρη διέλυσαν έχοντας στο ενεργητικό τους οκτώ live.

ΛΩΛΑΜΑ

Ξεκίνησαν σαν τρίο την άνοιξη του '89. Έδρα τους η Θεσσαλονίκη. Αργότερα έγιναν αλλαγές στο γκρουπ, το οποίο τώρα αποτελούν οι: Χρήστος Τζιώκος (φωνή), Φώντας Γρέδης (κιθάρα), Λάμπρος Σαλτσίδης (μπάσο) και Χρήστος Χατζηαθανασίου (τύμπανα). Με αυτή τη σύνθεση ηχογραφούν «Το αίνιγμα» και μερικά ακόμα κομμάτια. Έχουν δώσει αρκετές συναυλίες κυρίως στη Θεσσαλονίκη. Απ' τα καλύτερα κιθαριστικά γκρουπ της «σκηνής».

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ

Δημιουργήθηκαν κάπου στα 1989. Με πολλές συναυλίες στο ενεργητικό τους και με ένα Split LP με τους Kismet H.C. Κάπου θα τους έχει πάρει το αυτί σας. Αυτό το γκρουπ παρουσιάζει ένα αξιοσημείωτο φαινόμενο. Κάθε φορά που άλλαζε μέλη άλλαζε και ο ήχος. Έτσι πέρασε τα εξής στάδια: Α) HARDCORE PUNK στάδιο. Β) SONIC YOUTH PUNK στάδιο. Γ) ΜΕΤΑΛΛΟΠΛΗΚΤΟ PUNK στάδιο Δ, ;;; Ξεχάστε ότι ακούσατε στο LP. Εδώ έχουμε την μεταλλική πλευρά των ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ. Το «Λόγια Σοφίας» γράφτηκε στα τέλη του 1991 απ' τους: Βασίλη (τύμπανα), Γιάνη (κιθάρα), Μάκη (μπάσο), Σταμάτη (κιθάρα). Πληροφορίες λένε ότι ετοιμάζουν νέα ηχητικολεκτική επίθεση τον Σεπτέμβρη. Τεντώστε τα αυτιά σας ρεεεε...

ILLUSION FADES

Σχετικά καινούργιο γκρουπ με αρκετές συναυλίες στο ενεργητικό του. Αποτελούνται από τους Γιώργο Δέδε (φωνή, κιθάρα), Γιάννη Νούσια (μπάσο), Νίκο Δέδε (τύμπανα), Μ.Γ. Αγγελάκη (κιθάρα, ντέφι, φωνητικά). Το «When I was» είναι γραμμένο στο στούντιο ΘΗΤΑ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ;

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ;

Όποιος δεν ξέρει αυτό το γκρουπ να του καεί το βίντεο. Δεκάδες εμφανίσεις, ένα Split single και ένα Split LP νομίζω δεν ξεχνιούνται εύκολα. Δημιουργήθηκαν στις αρχές του 1988 για να ταλαιπωρούνε τους άλλους, πράγμα το οποίο μπορείτε να νιώσετε στην «Τριλογία». Η ηχογράφηση έγινε τον Ιούλη του '88 με τους Γιάννη (τύμπανα), Γιώργο (κιθάρα), Γιάννη (μπάσο, φωνητικά). Μετά την ηχογράφηση αυτή σοβάρεψαν, αλλά συνέχισαν να ταλαιπωρούν τους άλλους μέχρι τον Απρίλη του '90, οπότε το διέλυσαν. Στη φωτογραφία εικονίζονται δύο μέλη του γκρουπ εν ώρα διαφωνίας. Ο τρίτος δεν φαίνεται, όχι γιατί κρατάει την μηχανή αλλά γιατί έγινε χριστιανός και μετά από ένα ευχέλαιο έφυγε απ' την εικόνα. (Γ. ΤΣΑΜΙΛΗΣ)

ΝΕΑ... ΝΕΑ... ΝΕΑ... ΝΕΑ... ΝΕΑ...

Η MUSIC BOX μέσα στο δίμηνο Απρίλη-Μάη θα έχει έτοιμες τις κυκλοφορίες των COSMIC TEDS, DIESEL, YEAH, TRADEMARK καθώς και ένα διπλό LP του Δ. Πουλικάκου.

Η WIPE OUT μετά τις τελευταίες κυκλοφορίες της (βλέπε δισκοκριτικές) θα σιωπήσει για αρκετούς μήνες. Επόμενο νούμερο, η καινούργια δουλειά των PANX ROMANA που σύντομα μπαίνουν στο στούντιο να γράψουν.

Η κυκλοφορία του δίσκου της Σαββίνας Γιαννάτου θα είναι γεγονός μέσα στο '92 (μετά το καλοκαίρι). Ή απ' την PENGUIN (η οποία έχει χρεωθεί το πολύ μεγάλο κόστος της παραγωγής) ή από μεγάλη εταιρεία! Αναμένατε στο ακουστικό σας...

Μια καινούργια Rock ζώνη, υπό την ονομασία Rock club, ξεκίνησε στους 93.9 MHz του SPACE FM. Αντικείμενο των εκπομπών που περιλαμβάνονται στη ζώνη αυτή είναι η Rock μουσική (mainstream και εναλλακτική) σε όλες της τις εκφράσεις, όπως και θέματα σχετικά με τον κινηματογράφο. Ακόμα την ελληνική ανεξάρτητη σκηνή. Σε πρώτη φάση το ROCK CLUB καλύπτει ένα τετράωρο πρόγραμμα από Κυριακή έως και Πέμπτη από τις 11.00 το βράδυ μέχρι τις 3.00 το πρωί! Υπεύθυνος ο Παύλος Γιαννακούρης ο οποίος μαζί με τον Τάκη Γραμματικάκη φτιάχνουν τη «Φωτεινή πλευρά της πόλης». Το ROCK CLUB είναι ανοικτό στο οποιοδήποτε ελληνικό συγκρότημα θέλει να παρουσιάσει τη δουλειά του.

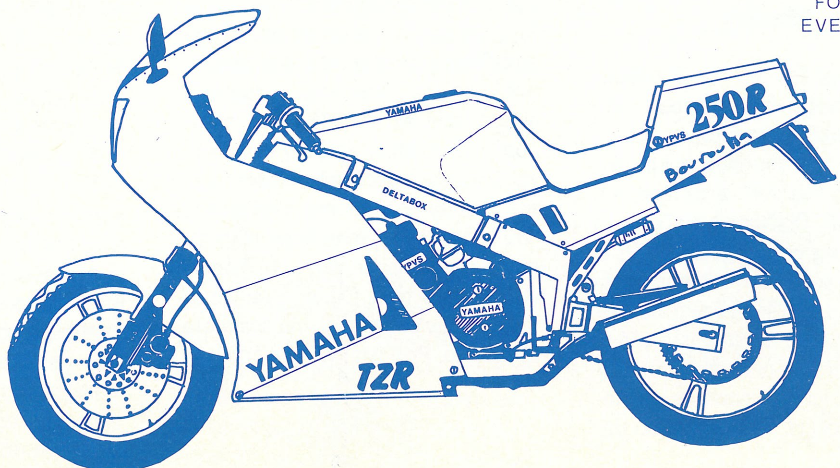
Οι NEW DAWN FADES είναι Θεσσαλονικιώτικο γκρουπ, αποτελείται απ' τους Γιάννη (φωνή), Δημήτρη (κιθάρα, φωνή), Ανεπόδιστο (μπάσο), Μίμη (τύμπανα) και κινούνται στο κλίμα των πανκ και μεταπάνκ συγκροτημάτων της προηγούμενης δεκαετίας. Εκτός απ' τα δικά τους κομμάτια, παίζουν ακόμα από Buzzcocks και Pistols μέχρι Dream Syndicate και Godfathers. Η ηχογράφηση της κασέτας πάντως είναι πολύ πρόχειρη και δεν μπορεί να χαρακτηρίσει το γκρουπ...

Οι «ΑΙΜΑ» είναι ένα ενδιαφέρον ιντάστριαλ - πειραματικό γκρουπ και η κασέτα με δύο κομμάτια που έχουμε στα χέρια μας ξάφνιασε περισσότερο για την ιδιόρρυθμη και πολύ όμορφη συσκευασία της. Το γκρουπ είναι από Λάρισα. (Για επικοινωνία: Γιώργος Δημητριάδης, Ηπείρου 16 41222 Λάρισα).

Το «Κτήνος» επανέρχεται... Re/Search Publications, Elfish Rec, J.G. Ballard, W Burroughs, Bob Black, Michael Blumlein, Graeme Revell, Foetus, R.R. Hearse, Jean Baudrilliard και πολλά πολλά ενδιαφέροντα και αποκαλυπτικά. Τ.Θ. 30653 ΑΘΗΝΑ 10033. Με ιδιαίτερη προσοχή!!!

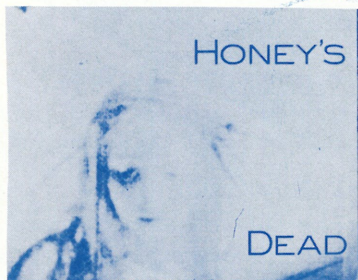
Κυκλοφορεί το δεύτερο μέρος της τριλογίας «Μόνο Για Εχθρούς» με κομμάτια του FRANK ZAPPA που καλύπτουν την περίοδο 73-79. Εννενηντάλεπτη κασέτα άψογης εγγραφής απ' την FM ΔΙΑΣΤΑΣΗ (Τ.Θ. 5 - Κιάτο, 20200).

ΓΚΑΖΙΑ!!!
FOR
EVER

ΔΙΧΩΣ ΑΣΤΕΡΑΚΙΑ ΚΑΙ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΒΙΝΥΛΟΜΑΣΤΟΥΡΑ

ΔΙΣΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

THE JESUS & MARY CHAIN - Honey's Dead (WEA)
Εχουν περάσει εφτά χρόνια απ' την ημέρα που οι JESUS AND MARY CHAIN πρωτοεμφανίζονταν με το Upside Down (για την Creation). Και όλο αυτό τον καιρό καταφέρνουν και διατηρούν το θόρυβο γύρω απ' το όνομά τους. Το Honey's dead έρχεται μετά το κορυφαίο τους τρίτο LP-Automatic και βρίσκει το γκρουπ (δηλ. τους αδερφούς Reid) σε στιγμές ανεξάντλητης ενέργειας και δύναμης. Οι θορυβώδικες κιθάρες που χαρακτηρίζουν όλα τα κομμάτια, δίνουν ένα σκληρό ύφος - όπως στα πρώτα χρόνια των Jesus, αλλά δεν μπορούν να κρύψουν και τις μελωδικές ποπ φόρμες, που ανέκαθεν χρησιμοποιούσε το γκρουπ. Σ' αυτό το δίσκο ίσως δεν υπάρχει το σούπερ χιτ αλλά υπάρχουν πολλά καλά κομάτια (Teenage Lust, Far gone and out, Good for my soul, Sundown, Frequency) που σίγουρα θα ευχαριστήσουν τους οπαδούς τους, αλλά και όσου δεν είχαν και τόσο καλές αναμνήσεις απ' τα περυσινά live τους στην Αθήνα. Οπως και να 'χει οι JESUS AND MARY CHAIN είναι απ' τα λίγα (τα πολύ λίγα) μεγάλα γκρουπ, που δεν έχουν χάσει την αίσθηση της υπεροχής, ούτε την επαφή τους με την πραγματικότητα. Και αυτό μετράει.

(Δ.Α.)

ΠΑΥΛΟΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ — Τα Μπλουζ του Πρίγκηπα
(MBI)
Ηχογραφήσεις του '80-'81. Ο Σιδηρόπουλος μεταξύ δύο ηπείρων: του ανατολικομεσογειακού χώρου και του ρεμπέτικου, και του αφροαμερικάνικου μπλουζ (και κατ' επέκταση του rock' n' roll). Ο ίδιος αγωνίζεται να συμβιβάσει και συγκεράσει τα είδη. Ο δίσκος έχει κατά βάση κιθαροπαιγμένα ρεμπέτικα. Στίχοι-μουσική Σιδηρόπουλου. Και ένας δρόμος που ελάχιστοι rockers ακολούθησαν (και μάλιστα χωρίς να καταφεύγουν σε γελοιότητες). Προσέξτε το στιχουργικό μέρος...

(Γ.Κ.)

PRIMAL SCREAM - Scremadelica
(CREATION/PENGUIN)
Φυσική εξέλιξη ή στροφή 180 μοιρών; Οι P.S. βουτούν για τα καλά στο μπριόζο beat (Manchester και αφροεπιρροές), ενώ δεν χάνουν την ευκαιρία να δηλώσουν «ψυχεδελικοί». Στη φωτογραφία του εσωφύλλου, το γκρουπ με σιτάρ, πνευστά, βιολί. Διπλό άλμπουμ, μεγάλα κομμάτια· χορεύεται, ακούγεται, πίνεται... Yeah!

(Γ.Κ.)

DEAD MOON - Stranded In The Mystery Zone
(TOMBSTONE/HITCH-HYKE)
Δέκα νέες —και τυπικές— Fred Cole συνθέσεις. Τυπικά Fred Cole φωνητικά. Τυπικό Dead Moon παίξιμο. Τι είναι αυτό που κάνει το γκαραζορόκ των Dead Moon μοναδικό; Ότι παίζουν συνεχώς σαν απελπισμένοι. Σαν να πρόκειται για την τελευταία φορά που παίζουν μαζί. Κατά τα άλλα: ασπρόμαυρο κακοτυπωμένο εξώφυλλο, μονοφωνική εγγραφή. Απευθύνεται σε απελπισμένους —ή περίπου— και όχι σε νηφάλιους χαϊφιντελίστες...

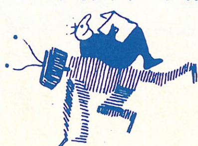
(Γ.Κ.)

THE LILAC TIME - Astronauts
(CREATION/PENGUIN)
Υπάρχει τυπικός Creation - ήχος; Αν ναι οι Lilac Time παίζουν κάτι τέτοιο. Βέβαια βρίσκονται πιο κοντά στους πρώτους House Of Love, παρά στους τωρινούς My Bloody Valentine. Βασικός συνθέτης και σίγουρα leader του γκρουπ ο Stephen Duffy. Παρόλο που ακούγονται περισσότερο «διαχρονικοί», πιθανόν να τους φάει η μαρμάγκα των περαστικών μοδών. Αγνή και ευθεία pop.

(Γ.Κ.)

MY BLOODY VALENTINE - Loveless
(CREATION/PENGUIN)
Το γκρουπ που έχει κερδίσει τις περισσότερες συμπάθειες από όλα τα υπόλοιπα της Creation. Ψυχεδελικά όνειρα μέσα από την οθόνη της τηλεόρασης. Οι κιθάρες κτίζουν ψηλά τείχη. Τρέμολο, κακοφωνία, τα φωνητικά της Bilinda Butcher παραπαίουν από 'δω κι από 'κει. Πάντα όμως αβίαστα, πάντα σαν μια φωνή από άλλη διάσταση. Μαζί με τους Curve είναι ικανοί να στείλουν όλα τα pop-παιδάκια στο τρελάδικο. Pop (χα!) για ψυχοπαθείς!

(Γ.Κ.)

TEENAGE FUNCLUB - Bandwagonesque
(CREATION/PENGUIN)
Οι TEENAGE FUNCLUB έχουν εξελιχθεί σε γκρουπάκλα πρώτου μεγέθους και οποιαδήποτε δουλειά τους στο μέλλον θα πρέπει να αναμένεται με ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Το τρίτο τους LP «Bandwagonesque» ψηφίστηκε ένα απ' τα καλύτερα της χρονιάς που πέρασε. Και όχι άδικα. Θαυμάσιο LP που έχει τα πάντα. Σκληρούς ποπ ήχους, μελωδικές και θορυβώδικες κιθάρες, μελωδικές φωνές, άψογες και δυνατές συνθέσεις, ακόμα πιο δυνατή παραγωγή. Απ' τα καλύτερα νούμερα της Creation και απ' τα πιο εμπορικά φαντάζομαι.

(Δ.Α.)

SLOWDIVE - Just for a day
(CREATION/PENGUIN)
Να ένα γκρουπ που θα μπορούσε κάλλιστα να ανήκει στο δυναμικό της 4 AD. Αφού ο ήχος και η νοοτροπία του, παραπέμπουν στο ύφος της εν λόγω εταιρείας. Οι Slowdive δημιουργούν μια φανταστική ατμόσφαιρα, και οι πολύ δυνατές μελωδίες τους με τους υπνωτικούς ρυθμούς τους, σε συνεπαίρνουν. Λυρισμός, απόμακρες ψαλμωδίες, ερωτικοί ψίθυροι. Ένα ονειρικό ξύπνημα στην αγκαλιά της δροσερής πνοής του ανέμου. Το πιο φευγάτο και ρομαντικό LP της περασμένης χρονιάς. Απαραίτητο για όλους μας.

(Δ.Α.)

ΔΙΑΦΟΡΟΙ-American Youth Report.
(BOMP/HITCH-HYKE).
1981-Σκληρή Αμερική. Πραγματικό ντοκουμέντο. Οι Channel 3 και οι Adolescents πριν κυριλέψουν. Το ίδιο και οι TSOL. Οι Minutemen και οι Descendents πριν διαλύσουν. Οι MIA και οι Bad Religion στα πρώτα τους βήματα. Οι Flesheaters και οι Red Kross, περισσότερο hardcore από ποτέ. Μόλις ακούς το δίσκο, έρχονται αυτόματα στο μυαλό σου, οι σκηνές από το Decline of the Western Civilization. Οι αμερικάνοι παράτησαν το κοπιάρισμα των άγγλων και γίναν οι πιο σκηροί μουσικοί του κόσμου. Junk Food, B-movies, βρεγμένοι νυκτερινοί δρόμοι, άγρια βλέμματα από και προς τους μπάτσους μέχρι να φτάσουν στο club. Άγριος χορός, ανοιγμένες μύτες. Κλέψιμο των μπουφάν... Ένα μουσικό ντοκυμανταίρ σε φόντο άσπρο-μαύρο.

(Γ.Κ.)

VARIOUS-Random Relations
(ELFISH)
Ο πρώτος δίσκος-συλλογή για την ανεξάρτητη Elfish με γνωστά και άγνωστα ελληνικά γκρουπ και ένα φιλανδικό, τους SUB. Τα κομμάτια λίγο-πολύ χαρακτηρίζουν το μουσικό ύφος στο οποίο θέλει να κινηθεί η εταιρεία. Οι RAW και οι IN TRANCE 95 κινούντε στο ίδιο επίπεδο με τα προσωπικά τους Lp. Ο Σπύρος Φάρος και οι SPRIDER'S WEB συμμετέχουν επίσης, με δύο πολύ καλές συνθέσεις, ενώ έκπληξη αποτελούν οι REHEARSED DREAMS (το παλιό γκρουπ της CREEP). Το κομμάτι τους δεν έχει καμιά σχέση με αυτά του παλιού τους Lp και θυμίζει πιο πολύ σύνθεση NEW AGE καλλιτεχνών. Την καλύτερη, για μένα, στιγμή αποτελεί το «It's not true» των SOUND DEVISE, ενός γκρουπ με επιρεασμούς απ' την Βρετανική σκηνή των 80's και γυναικεία φωνητικά. Τέλος να σημειώσω την παρουσία των TRACES και βέβαια την σπουδαιότητα της συλλογής, που απ' ότι γνωρίζω θα συνεχιστεί και στο μέλλον με διάφορα γκρουπ...

(Δ.Α.)

RIDE - Going Blank Again (SIRE/WEA)
Μετά από τρία EP' και ένα LP ήρθε η σειρά για ένα διπλό LP (για την ακρίβεια δύο EP μαζί). Το Going Blank Again είναι ότι καλύτερο έχουν κάνει οι RIDE, ένα γκρουπ με κιθαρίστικες εξάψεις, έντονη μελωδικότητα και έκρυθμο λυρισμό. Οι συνθέσεις τους με την ευαισθησία και τη μελαγχολική διάθεση που χαρακτηρίζει όλους τους ρομαντικούς, είναι από καλές μέχρι ονειρώδης... Για να μην λέμε πολλά, έχουμε να κάνουμε με έναν απ' τους καλύτερους δίσκους της χρονιάς, από ένα απ' τα σημαντικότερα γκρουπ της βρετανικής σκηνής σήμερα. Μην το σκέφτεστε λοιπόν!

(Δ.Α.)

THE REEGS - Return of the sea-monkeys, (IMAGINARY/PENGUIN)

Το τρίο των Reegs, έχει παρελθόν και μάλιστα αρκετά αγαπητό. Ο Reg Smithies και ο Dave Fielding ανήκαν στο κάποτε ελπιδοφόρο group των Chameleons.

Το LP "The Return of the Sea-Monkeys", συγκεντρώνει τις μέχρι τώρα δουλειές τους. Τα 12" See my friends" (1988) και "Chorus of the Lost" (1989), δύο ακυκλοφόρητα (These days, Turn it up) και μία διασκευή-έκπληξη: All Tomorrow's Parties.

Η διασκευή "See my Friends" υπάρχει και στη συλλογή "Shangri la: a tribute to the Kinks". Το "All tomorrows parties" υπάρχει στη συλλογή "Heaven and Hell" Vol. 2, a tribute to the Velvet Underground.

Πέρα απ' τα πληροφοριακά στοιχεία, το μόνο που μπορούμε να πούμε παραπάνω για τους Reegs, είναι ότι προσπαθούν να βρουν κάποιο στίγμα μέσα στη δεκαετία του '90. Το Lp, δείχνει την αμηχανία που πλανάται για το μέλλον του group. Υπάρχουν καλές συνθέσεις, αλλά φαίνεται ότι θα χρειαστεί κάποιος χρόνος μέχρι οι Reegs, να ξυπνήσουν απ' το λήθαργο των '80s και να στραφούν σε πιό συγκεκριμένα και σύγχρονα μουσικά μονοπάτια.

Το "The Return" of the Sea-Monkeys", είναι μια ανακεφαλαίωση. Για τους αισιόδοξους, είναι μια ανασύνταξη δυνάμεων για μια καινούρια αρχή για τους απαισιόδοξους, το κλείσιμο του κεφαλαίου "The Reegs".

Είμαστε με τους πρώτους.

Χ.Μ.

ΔΙΛΗΜΜΑ - Παρελθόν
(WIPE OUT)

Οι Δίλημμα κινούνται στα ίδια μονοπάτια με τους Μόρελ. Και βέβαια υπάρχουν πολλά κοινά σημεία, που δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις. Οι συνθέσεις στηριγμένες κυρίως στην κιθάρα και το όργανο (ή το πιάνο) είναι απλές, υποτονικές και γεμάτες μελαγχολία. Μελαγχολία και νοσταλγικότητα για κάτι που έφυγε. Και μάλλον δεν θα ξαναγυρίσει. Και οι αναμνήσεις που δεν σε αφήνουν να ξεχάσεις. Να κρατήσεις το παρελθόν μακριά απ' τη μνήμη σου... Δάκρυα... «Μα το όνειρό σου από καιρό / στον άνεμο έχει σβήσει / απόψε μόνος νιώθω / γι' αυτό μην με ακολουθείς...» Να αλλάξω γρήγορα δίσκο, μην με πάρει από κάτω...

(Δ.Α.)

PSYCHOTIC YOUTH-It Won't be long before we see the sun shine (7")
(RADIUM/PENGUIN)

Δυο «παρτιάρικα» κομμάτια στο στύλ των Ramones είναι ότι έχουν να μας δώσουν σ' αυτό το δισκάκι οι γνωστοί σουηδοί ΡΟΚΕΡΣ και φαίνεται να μην ζητούν τίποτα άλλο εκτός από διασκέδαση. Γι' αυτό μην την ψάχνετε περισσότερο. Εδώ δεν υπάρχει χώρος για άλλες σκέψεις!

(Δ.Α.)

MAGIC DE SPELL-A story
(MBI)

Απ' τα πιο παλιά γκρούπ του «χώρου» οι Magic de spell βρίσκουν την ευκαιρία να κυκλοφορήσουν, μέσω Music Box, αυτό το διπλό Lp, που καλύπτει τα κυριώτερα σημεία της δουλειάς τους, απ' τις αρχές της δεκαετίας του 80. Υπάρχουν επίσης κομμάτια που εμφανίζοντε για πρώτη φορά σε βινύλιο. Οι ηλεκτρονικοί ήχοι, η μελωδική γραμμή και το σκοτεινό κλίμα της δεκαετίας που πέρασε είναι έκδηλα και δίνουν τον χαρακτήρα του γκρουπ. Οι περισσότερες συνθέσεις στέκουν σε ικανοποιητικό επίπεδο και η «αναχρονιστική» τους κυκλοφορία δεν αλλοιώνει την θετική εικόνα που σχηματίζει κάποιος, ακούγοντας το γκρουπ εν έτει 92..

(Δ.Α.)

ΚΑΤ ΟΝΟΜΑ - Stock Phrases
(MBI)

Με τους ΚΑΤ ΟΝΟΜΑ δημιουργήθηκε αρκετός θόρυβος μερικούς μήνες πριν. Το ελληνικό όνομα του γαλλικού σχήματος βοήθησε σε αυτό. Οπως και το μυστήριο που κρύβεται πίσω απ' το ιδρυτή του γκρουπ Radolphe Burger, καθηγητή φιλοσοφίας, και της παρέας του. Ο λυρισμός και ο σκοτεινός ρομαντισμός τους παραπέμπτουν στις αρχές της περασμένης δεκαετίας - τότε που σχηματίστηκε και το γκρουπ. Οι δε ερμηνείες τους θυμίζουν πολύ J.J. Cale και L. Reed. Το Lp αυτό κυκλοφόρησε το '90 και είναι η δεύτερη δισκογραφική δουλειά τους. Αποτέλεσε δε, μια απ' τις πιο ευχάριστες εκπλήξεις για την χρονιά που μας πέρασε.

(Δ.Α.)

VARIOUS-Indie Top 20 Vol 12 & 13
(BECH WOOD, MUSIC/PENGUIN)

Διπλά LP's τα δυό τελευταία της γνωστής σειράς με γκρουπ που τον τελευταίο καιρό βρίσκονται στην επικαιρότητα. Ετσι το No. 12 περιέχει CHARLATANS, DYLANS, SPACEMEN 3, NEW FAST AUTOMATIC DAFFODILS, CURVE, THROWING MUSES, KITCHENS OF DISTINCTION κ.α., ενώ το No. 13 έχει πιο «δυνατά» ονόματα: STONE ROSES, TEENAGE FUN CLUB, REVOLVER, SLOW DIVE, PIXIES, BABES IN TOYLAND, PALE SAINTS κ.α Λόγω της συσσώρευσης τόσων πολλών και καλών συγκροτημάτων οι συλλογές γίνονται ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες, αν και τα κομάτια δεν είναι πάντα τα καλύτερα κατά την γνώμη μου... Μπορεί να κάνω και λάθος.

(Δ.Α.)

LPB-Ελαφρολαϊκός ρυθμός
(Ιπτάμενοι δίσκοι)

Οι LPB είναι πρωτο-εμφανιζόμενο γκρουπ αλλά οι μουσικοί του και γενικά όλοι όσοι βοήθανε στην παραγωγή του δίσκου έχουν προϊστορία...

Η μουσική εδώ είναι λίγο-πολύ ότι ονομάζει ο τίτλος. Προσμίξεις από ρέγγε, τζαζ, ελληνικούς λαϊκούς ρυθμούς, λίγο ροκ, ελληνικός στίχος και μπόλικη ανατολίτικη ατμόσφαιρα. Το τελικό αποτέλεσμα, χωρίς να ξενίζει φαντάζει αρκετά ιδιόρυθμο. Το ερώτημα είναι σε ποιό κοινό απευθύνεται; Γιατί ο Ελληνας «ροκάς» θα το απορρίψει σίγουρα ως ξενέρωτο, ενώ ο «λαϊκός» θα το βρει πολύ «κουλτουριάρικο». Προσωπικά πιστεύω, ότι εκεί βρίσκεται το πρόβλημα για την εταιρεία και όχι στο αν αξίζει ο δίσκος ή όχι...

(Δ.Α.)

NEW FAST AYTOMATIC DAFFODILS - All over my face (7")
(PLAY IT AGAIN SAM/PENGUIN)

Απ' τα πιο «εκκεντρικά» σε ιδέες και στυλ, ποπ συγκροτήματα της Αγγλίας οι N.F.A.D. στην πιο πρόσφατη δουλειά τους και εν αναμονή του νέου μεγάλου Lp τους... Το All over my Face «φανκοειδές» και «μπητάτο» στο γνωστό στιλ του γκρουπ. Το Why the hard Man fail (B' Side) είναι ένα αριστουργηματικό ινστρουμένταλ δοσμένο με μια περιέργη και μυστήρια ανατολική ατμόσφαιρα. Σπάνιας ομορφιάς κομμάτι!. Διατίθεται και σε μάξι για όσους δεν προτιμούν το «λίγο» βινύλιο...

(Δ.Α.)

ANASTASIA SCREAMED - Moontime
(ROUCHNECK/PENGUIN)

Οι Anastasia Screamed δεν έχουν αλλάξει και πολύ απ' το προηγουμενο LP τους. Δυνατοί και σκληροί βγάζουν μουσική με ιδιαίτερη ένταση και πάθος. Τα στοχεία αυτά όμως δεν είναι ικανά να καλύψουν τις μέτριες συνθέσεις τους και έτσι τα συναισθήματα και γι' αυτή την δουλειά τους παραμένουν ανάμικτα. Το γκρουπ πάντως δείχνει να έχει δυνατότητες για κάτι καλύτερο και η μελλοντική του πορεία ίσως το δικαιώσει. Προς το παρόν αρκεστείτε στα δύο πολύ καλά κομμάτια που ανοίγουν και κλείνουν αντίστοιχα τον δίσκο (Tornado-Dead Ants) και περιμένετε, επομένη δουλειά τους...

(Δ.Α.)

THE YOUNG GODS-TV Sky
(PLAY IT AGAIN SAM/PENGUIN)

Οι παράξενοι αυτοί Ελβετοί ούτε στον τέταρτο δίσκο τους δείχνουν να ενδιαφέρονται για την «ορθόδοξη» ανάπτυξη της μουσικής τους! Ετσι θόρυβος και πειραματισμός έχουν και εδώ τον πρώτο λόγο. Το τελικό αποτέλεσμα βέβαια, τραχύ και άγριο! Αλλά και ιδιαίτερα συναρπαστικό! Αν κατορθώσετε και ακούσετε το Summer Eyes (περίπου είκοσι λεπτά διάρκεια) θα καταλάβετε...

(Δ.Α.)

BLUE ORCHIDS-A view from the city 1980-1991
(PLAYTIME/PENGUIN)

Το πιο όμορφο ποπ γκρουπ της Rough Trade αρχές της δεκαετίας του 80. Ο ηχός τους χαρακτηριστικός απ' τον όμορφο ρυθμό που έδινε το όργανο και η ιδιότροπη «βραχνή» φωνή του Martin Bramah. Το Lp αυτό περιέχει κομμάτια που καλύπτουν περισσότερο από μια δεκαετία δημιουργικής πορείας (αν κρίνω απ' τον τίτλο). Δεν γνωρίζω την τύχη του γκρουπ αυτή την στιγμή, πάντως τα κομμάτια του, είναι αντιπροσωπευτικά της εποχής που ξεκίνησαν. Πολύ ωραίες στιγμές που αξίζει να αποτυπωθούν και στις δικές σας μνήμες!

(Δ.Α.)

ΓΙΑΝΝΑ ΚΟΜΝΗΝΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΕΣ - (ομώνυμο), ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Επ! Ποιό είναι αυτό το κορίτσι με το μαντήλι στα μαλλιά και το όμορφο, «αγγελικό» πρόσωπο; Από που ήρθε και πως μπερδεύτηκε με τους πρώην ΑΛΛΑ ΜΑΝΤΑΤΑ; Και τι γίνεται τελικά σ' αυτό το δίσκο; Αν πούμε απ' την αρχή την ιστορία ξημερώσαμε... Η Γιάννα Κομνηνού μεγάλωσε στην Αμερική με ροκ εν ρολ αλλά και με αγάπη για το λαϊκό και δημοτικό τραγούδι της πατρίδας-Ελλάδας. Υποψιάζεστε λοιπόν τι έχουμε εδώ; Και αν σας πούμε ότι τραγουδάει και ο Νικ Γκραβενίτης στα ελληνικά δεν θα κουφαθείτε; Αψογη παραγωγή και ενορχήστρωση για ένα «φευγάτο» λαϊκό δίσκο που θα συζητηθεί πολύ, πριν ξεχαστεί...

(Δ.Α.)

THE HEARTBREAKERS-What Goes Around
(BOMP/ HITCH-HYKE).
Live του 1975. Και είναι μαζί με τον Thunders o R. Hell, o J. Nolan και o W. Lure. Πριν ξενερώσει δηλαδή o Thunders Σε μια ηχογράφηση που από πλευράς ποιότητας ήχου ακούγεται (χωρίς να είναι πολύ καλή), έχουμε μερικές βάρβαρες εκτελέσεις των Steppin Stone, Goin Steady και του μετέπειτα hit των Hell & Voidoids, Blank Generation. Ένας δίσκος για όλους εμάς που αν ήμασταν αρκετά μεγάλοι το '75 θα είχαμε δει αυτά τα live, στο CBGB και στο Mother's!
(Γ.Κ.)

VERLAINES-Some Disenchanted Evening
(FLYING NUN/HITCH-HYKE)
Πάλι οι Verlaines από τη μακρινή Νέα Ζηλανδία. Και βέβαια το Lp αυτό δεν είναι νέο. Κυκλοφόρησε πρόπερσι. Και η pop των Verlaines είναι απ' τα καλύτερα προϊόντα της πατρίδας τους. Μιας χώρας που έχει παράδοση σε κάτι τέτοια (να μην ξεχνάμε και τους (hills). Και δεν έχουμε εύθραστα κομμάτια, με νεύρο, με μια γλυκή μελαγχολία που δεν αφήνει όμως και πολλά περιθώρια απαισιοδοξίας. Ναι, οι Verlaines είναι οι μόνοι που έμαθαν πολλά από τους T.V. Personalities και τράβηξαν τον δικό τους παράλληλα δρόμο. Why do you build great ugly stone walls why do you?... λένε...
(Γ.Κ.)

VARIOUS-Georgia Blues
(MBI)
Babe, το ξέρω πως σ' αρέσουν οι Public Enemy. Γι' αυτό άλλωστε και σε γουστάρω. Ομως να... μόλις δεις αυτό το δίσκο με την ξεδοντιάρα γιαγιά και τον λερωμένο παππού με την ολοκάθαρη κιθάρα, μην προσπεράσεις. Ακου το Oh, Red του Emmit Jones και θα καταλάβεις. Και θα πεις μπράβο στον George Mitchell που γύρναγε τη Georgia και ηχογραφούσε τους ξεχασμένους γιους ενός κατώτερου Θεού, με μεγάλη όμως καρδιά. Μακριά απ' τους χοντρόγερους που περιμένουν να ψηθεί το JD (στο Τενεσσή), οι δυνατοί αυτοί άνθρωποι με τα ροζιασμένα χέρια τα δίνουν όλα. Oh Yeah!
(Γ.Κ.)

VARIOUS-South Mississippi Blues
(MBI)
Babe, ελπίζω να πήρες ένα καλό μάθημα. Άκου και τον Babe(!) Stovall και την κιθάρα του, τον Herb Quinn και τον Roosevelt Holts και τις απαγγελίες του. Δεν τους ξέρεις; Δεν είναι απαραίτητο. Και είμαι σίγουρος ότι ξέρεις που βρίσκεται η ένταση των συναισθημάτων, η τιμιότητα της έκφρασης. Ακόμα και σ' αυτούς που το πρωί δουλεύουν στα χωράφια και στο κονσερβάδικο. Ή μήπως μόνο σ' αυτούς;
(Γ.Κ.)

RAW-Land
(ELFISH)
Το πρώτο βήμα του ντουέτου RAW, είναι πατημένο πάνω σε περιοχή εξερευνημένη στο παρελθόν και πλέον εύκολα προσπελάσιμη.
Το ντουέτο επιδίδεται σε 16 ασκήσεις κατανόησης των ήδη δεδομένων γνώσεων. Μη θέλοντες να τις αμφισβητήσουν, αλλά και να προσδώσουν κάποια ιδιαίτερη οπτική γωνία, ο Γιάννης Παπαϊωάννου και ο Σπύρος Φάρος, με τους συνεργάτες τους, δείχνουν ότι έχουν τη τεχνική και θεωρητική μαγιά, για να αναπτύξουν ακόμα περισσότερο και να χρωματίσουν, τα ήδη σχηματισμένα όνειρά τους αλλά και να μπορούν να εκμαιεύσουν στο μέλλον, ακόμα πιο λειτουργικά τις ιδέες τους.
Οι RAW περνούν πάνω από διάφορα εδάφη, κάνοντας ένα ταξίδι αναψυχής χωρίς κινδύνους και μεις οι ακροατές απολαμβάνουμε τις διηγήσεις τους με αρκετό ενδιαφέρον. Μια γλυκιά αίσθηση περιπλάνησης, τρυφερή και φθινοπωρινά χρωματισμένη είναι το Land, εισαγωγή (ελπίζουμε) σε ακόμα πιο περιπετειώδεις πορείες. Χαιρετίζουμε λοιπόν την εισαγωγή-βάπτισμα πυρός των RAW στη σύγχρονη Ελληνική μουσική παραίσθηση, και ευχόμαστε στους ίδιους καθώς και στην ELFISH, ακόμα πιο συναρπαστικές κυκλοφορίες.
(Χ.Μ.)

NIKKI SUDDEN-The Jewel thief
(UFO/PENGUIN)
Καλώς ορίσατε στις καινούργιες περιπέτειές του, συνεχώς, παραπονιάρη και πληγωμένου έφηβου άνω των 40.
Αυτή τη φορά ο φίλος μας εγκαταλείπει τη σκοτεινή και υγρή Μ. Βρεττανία, και πάει να τα πιεί σε διάφορα μπαρ του νότου, των Η.Π.Α.
Σε κάποιο απ' αυτά συνάντησε τους τρεις από τους R.E.M. O Michael Stipe είχε πάει για ύπνο νωρίς, και οι υπόλοιποι είπαν να το τσούξουν λίγο.
Η συνέχεια είναι το φετινό LP του NIKKI, "The Jewel Thief" και με αρκετά αλλαγμένο image. Αυτή τη φορά, φορά ρούχα κάποιου Αμερικάνου αριστοκράτη της Ανατολικής ακτής και ποζάρει προβληματισμένος και αμήχανος στο εξώφυλλο. Αν αναρωτιέται για το αποτέλεσμα, του λέμε, ότι καλά έκανε και έπινε με τους R.E.M., τον A. Thistlethwaite (Waterboys), τους NORMALTOWN FLYERS κλπ.
Το κλίμα είναι σαφώς ηλιόλουστο και πιο υγιεινό. Χαιρόμαστε που ο Nikki Sudden ακούγεται καλά. Είχαμε ανησυχήσει. Τα τραγούδια του συνεχίζουν να μιλάνε για πληγωμένους έρωτες (τουλάχιστον ας είναι τυχερός στο πόκερ), και ιστορίες για περίεργους τύπους. Ακούγεται ευαίσθητος, είναι ακόμα πληγωμένος αλλά ο ήλιος φωτίζει ίσως για πρώτη φορά, τόσο έντονα, το πρωϊν αξύριστο και άϋπνο πρόσωπό του.
Η παρέα που τον συνοδεύει και στη μουσική, εκτός απ' το ποτό, είναι άνετη και όλοι ακούγονται σα μια ευχάριστη παρέα ικανή να χαρίσει χαμόγελα και υποσχέσεις για μια καλή ακρόαση.
Ο δίσκος ακούγεται πολύ ευχάριστα (παρ' όλη την υποβόσκουσα πίκρα) σε ηλιόλουστα απογεύματα, λίγο πριν το σκοτάδι πέσει στη πόλη και το ανοιξιάτικο αεράκι φέρει υποσχέσεις, που δυστυχώς δε θα πραγματοποιηθούν.
Δίσκοι σαν το "JEWEL THIEF" κάνουν το συναίσθημα να κυλήσει, τη καρδιά να μελαγχολήσει, την επιθυμία να ξυπνήσει και την νοσταλγία να μας περιβάλλει με τη θλίψη της.
Γι' αυτό και το LP είναι μια αναγκαία παρέα και φωνές σαν του NIKKI όλο και πιο σπάνιες. Γι' αυτό και πολύτιμες
(Χ.Μ.)

A HOUSE - I'm the greatest
(SETANTA/PENGUIN)
Οι A. House είναι ένα Δουβλινέζικο τρίο, που κυκλοφόρησε το πρώτο single του το 1987. Ο τίτλος του και μόνο θα μπορούσε να σας βάλει στο κλίμα της φιλοσοφίας του group: "Kick me again Jesus". Ανθρωποι που έχουν αρκετές πίκρες και ατυχίες στη ζωή τους και είναι φοβισμένοι για τα μεγάλα πράγματα της ζωής όπως έρωτας, ενηλικίωση, οικογένεια κλπ. χρίσης είναι οι άνθρωποι που θα σας προσφέρουν μια μπύρα και θα κάτσουν να σας μιλήσουν για τ' απλά αλλά και τα πιο σημαντικά της ζωής. Άνθρωποι κυνικοί όσο πρέπει καυστικοί και εύστοχοι, αλλά και τρυφεροί, θλιμμένοι, αδύναμοι.
Βγάζουν ακόμα και τις κρυφές τους ελπίδες με τρόπο αρκετά συγκηνιτικό:
"I am too old to be graceful, wishful, playful... I am too old too understand the reason why. But when I grow, I can be like you, I wanna be like you-I am too old, you're too young-young" (You're too young).
Ακόμα μπορούν να γράψουν και ένα μεγαλοπρεπή επικήδειο στα πνεύματα της τέχνης που έφυγαν, αλλά ζουν παντού, και να το ονομάσουν "Endless Art".
Οσο για τη μουσική τους, είναι διαπο-

τισμένη με τη μεγαλοπρέπεια της απλότητας. Η σύνθεση τέτοιων κομματιών, απαιτεί μουσικούς που είναι ανθρώπινοι, αξιοπρεπείς, τίμιοι και μπορούν νά πληρώσουν το τίμημα. Θα έλεγα ότι οι Blue Aeroplanes είναι ένα group που θα μπορούσε να ταιριάξει με τους A House. Είναι και αυτοί, τόσο διακριτικά απλά, αφοσιωμένοι σ' αυτό που κάνουν και πολύ ευαίσθητοι, συν όλα τ' άλλα.
Οσο για τη δισκογραφία του group: Ξεκίνησαν το 1987 με το single: "Kick me again Jesus". Το επόμενο single: "Snowball Down" τους έκανε περισσότερο αποδεκτούς και η φήμη τους, έκανε την Blanco Y Negro να υπογράψει μαζί τους. Εκεί ηχογράφησαν τα 2 πρώτα LP τους "On Our big Fat Merry-go-Round" και "I wanted too mauch".
Και όπως πάντα, οι κριτικές ήταν εξαιρετικές, οι πωλήσεις χαμηλές και η εταιρεία δυσαρεστημένη. Οπότε οι A HOUSE, υπογράφουν στη "SETANTA και εκεί ηχογραφούν τα EP: "-Doodle" και "Bingo" και το LP "I'm the greatest" Όσο για μένα, το LP αυτό, αποτελεί κάτι σαν όαση, ένα ψίθυρο συμπαράστασης. Υπέροχο album. (Χ.Μ.)

BEVIS FRONT-New River Head
(WORONZOW/PENGUIN)
Ο Nick Salomon, είναι ένας ευτραφής μακρυμάλλης απ' αυτούς που συναντάς και εδώ στην Αθήνα, πολλές φορές. Αγαπάει το ποδόσφαιρο (σαν Βρεταννός που είναι) και είναι πάρα πολύ φιλικός. Δεν χαλάει χατήρια στους fan του, που μπορούν μέχρι και να πιούν απ' το ποτήρι του και να του ζητήσουν όποιο τραγούδι θέλουν, (Νίκο και Φρίξο, χαιρετίσματα)
Ο Nick επίσης, δε δίνει Promo-copies σε N.M.E. κλπ. Είναι ένας άνθρωπος που δημιουργεί μια εταιρεία (WORONZOW) και δίνει άσυλο σε πάρα πολλούς άλλους συνανθρώπους του, που αγαπάνε τη παλιά καλή Βρεταννική ψυχεδέλεια της δεκαετίας του '70 και με βάση αυτή φτιάχνουν αρκετά απολαυστικούς δίσκους. Οι Bevis Frond είναι το αστερόπλοιο του Nick.
Οι HAWKWIND απ' την άλλη, είναι το ιερό τέρας της Βρετανικής ψυχεδέλειας που παραμένει μυθικό ακόμα

κι όταν έρχεται για συναυλίες στην Ελλάδα χωρίς κανένα βασικό μέλος.
Ο Nick άκουγε πολύ HAWKWIND και απορούμε πως και δεν έπαιξε μαζί τους. Τα διαστρικά ταξίδια και των δύο φαίνεται να έχουν ξεκινήσει μαζί αλλά ο Nick έπρεπε να δράσει στη δεκαετία του '80 για να διαιωνίσει προφανώς το πνεύμα, που καθοδηγούσε τους HAWKWIND και τους υπόλοιπους των αρχών των '70. Φαίνεται ότι η «Αυτοκρατορία» εκείνου του μακρινού πλανήτη που έστειλε κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '60 όλους εκείνους τους «σοφούς» για να διδάξουν την «ψυχεδελική στάση» έχει πολλές δυνάμεις ακόμα και οπωσδήποτε έχει μια σωστή και θαυμαστή τακτική.
Στη Βρετανία, στις ΗΠΑ, στις ΗΠΕ στην Ελλάδα (οι «Μωβ Υπερδόση» είναι απ' τα πιο καλά παιδιά της «Αυτοκρατορίας»). παντού έχει εξαπλωθεί η «Αυτοκρατορία».
Το "NEW RIVER HEAD" είναι άλλο ένα επεισόδιο της πορείας των BEVIS FROND στις κοιλάδες του μυαλού με άξονα το λυρισμό της ψυχής.
Είναι περίεργο που η επίδραση αυτών των φαινομενικά παλιομοδιτών είναι αρκετά υπολογίσιμη επάνω μας. Ομορφες ηλεκτρικές μπαλάντες και μερικά αργόσυρτα, βαριά ψυχεδελικά ορχηστρικά κάνουν τη φετινή διπλή εξομολόγηση του Nick Salomon, δύσκολα αγνοήσιμη. Στη πραγματικότητα ο ήχος του NEW RIVER HEAD, είναι μια γλυκειά νοσταλγία, μια φωτογραφία απ' το χρόνο που θα έχει θέση σε κάθε εποχή μέχρι το πλήρη διαμελισμό της ανθρώπινης ψυχής. Ακολουθείστε τον.
(Χ.Μ.)

LOW LIFE: San Antorium
(NIGHTSHIFT/PENGUIN.
Είμαστε πλέον στην εποχή, που βιώνουμε όλα όσα άλλοι έχουν βιώσει στο παρελθόν. Μερικοί από μας ξαναβιώνουμε ήδη βιωμένες καταστάσεις. Τουλάχιστον στη μουσική, όλα έχουν μπει σ' ένα κύκλο, ατέρμονο και αυτοκαταναλούμενο.
Το πέμπτο LP των Low Life, είναι μια μορφή κλασσικού dark wave.
Τρομερά καλή η παραγωγή, αιθέριες σκουρόχρωμες ατμόσφαιρες και αρκετά στυλιζαρισμένες συνθέσεις, απελευθερωμένες από στενοχώρια και γκριζάδα. Δε ξέρω κατά πόσο λειτουργεί αυτό το παλιομοδίτικο στυλ σήμερα, αλλά σίγουρα ελκύει. Πάντα ότι δήποτε κινείται προς τα μέσα προκαλεί κάποιο είδος έλξης. Η ουσία όμως είναι και το πόσο βαθιά μπαίνεις. Οι Low Life, είναι αρκετά έξω ακόμα και αμφιβάλλω αν έχουν όρεξη για πιο εσωτερικές περιπέτειες όπως οι παλιοί.
Το άκουσμα φέρνει νοσταλγία και το τζάκι καίει όμορφα. Το dark wave ανδρώνεται;
Να μια ερώτηση που έρχεται αυτόματα. Όμως ήταν καιρός να ανδρωθεί ή ήδη το έχει φάει το μαύρο σκοτάδι;
Οι Low Life δε μπορούν να δώσουν απάντηση. Αφήνονται στη δικιά τους σφαίρα και αν είναι κάτι που με κάνει να ξανακούσω το Lp, είναι περισσότερο ο στρωτός, άνετος και ξεκούραστος ήχος τους και όχι τίποτα παραπάνω.
(Χ.Μ.)

PASTELS: Thru' your heart 7''
Up for a bit with... LP
(PAPERHOUSE/PENGUIN)
Η κιθαριστική ποπ, όπως έχει διαμορφωθεί στη Μ. Βρεταννία μέσα στη δεκαετία του '80 αποτελεί μια ανάσα χαράς, χαμόγελου και εφηβικής διάθεσης. Ολα τα συγκροτήματα είναι διαποτισμένα με πολύ ομορφιά. Θα λέγαμε ότι κατέχουν το κλειδί της ομορφιάς.
Οι Pastels ξεκίνησαν το 1982 και ηχογράφησαν το πρώτο single τους. Heaven's above/Tea time tales (παραμύθια του τσαγιού-υπέροχος τίτλος), στη WHAMM! Rec.
Μετά από πέντε χρόνια παρουσιάζουν το πρώτο τους LP "Up for a bit with..." στη GLASS REC. Ήταν ένας δίσκος που βγήκε την εποχή της «έκρηξης» των νεώτερων pop λουλουδιών, της Μ. Βρετανvίας που θα ανθούσαν στα περίφημα θερμοκήπια της CREATION και της SARAH REC. Παρ' όλη την αποδοχή του, οι PASTELS δεν μπόρεσαν να συνεχίσουν το ίδιο πετυχημένα. Οί ίδιοι αρνούμενοι να συνεχίσουν το "r' n' r τρόπο ζωής", συνέχισαν να δουλεύουν στις καθημερινές τους δουλειές. Ηχογράφησαν άλλο ένα Lp το "Sittin Pretty" και αυτό με καλές υποδοχές. όμως το 1991, οι PASTELS κάνουν ένα νέο ξεκίνημα, τόσο απ' την ανανέωση του Line up, όσο και από ανανέωση εταιρείας. Επανακυκλοφορεί το πρώτο Lp τους, καλύτερα επεξεργασμένο και παίρνουν δύο καινούρια μέλη, την Katrina και τον EX-Teenage Fan Club, Francis.

Το "Up for a bit with" δεν έχει χάσει τίποτα απ' την αίγλη του. Υπέροχα pop ευωδιαστά, ηλιόλουστα κομμάτια παρ' όλη τη θολή ερμηνεία του Stephen. Το πνεύμα των T.V. Personalities και των Understones, υπάρχει σε κάποιο βαθμό, μόνο που οι PASTELS ακούγονται πιο Αμερικάνοι. Ένα Lp στο οποίο βασιλεύουν τα χαμόγελα και η άνεση, δίσκος για τις δύσκολες μέρες. Ο ερασιτεχνισμός του group, τους κάνει πιο άμεσους, φιλικούς και απλούς. Με τέτοιους δίσκους μπορούμε να είμαστε ακόμα νέοι.
Όσο για το "Thru' your heart/five bell ringing" αυτό αποτελεί το καινούργιο 7' των ανανεώμενων PASTELS. 2 υπέροχα κομμάτια θλιμμένα νοσταλγικά αλλά χαλαρά, απλά και Ανοιξιάτικα. Κάτι τέτοια μας κάνουν να αγαπάμε τη pop μ' όλα τα στραβά της, όλο και πιο δυνατά. Και αυτά τα τραγούδια μας κάνουν να νοιώθουμε ότι είμαστε άνθρωποι. Φθαρτοί και με συναισθήματα
(Χ.Μ.)

THE STAINS - A Fussin'tone show
(ENEMA/HITCH-HYKE)
Ενα μίνι Lp απ' τους βολιώτες STAINS, που στέκεται αρκετά ψηλά, χωρίς να παρουσιάζει καμμιά πρωτοτυπία στην 60' ς μουσική του θεματολογία. Γκαράζ και ψυχεδέλεια εναλλάσονται σε τέσσερα κομμάτια που φαίνονται ιδιαίτερα προσεγμένα και ακούγονται όμορφα. Σ' αυτό συμβάλλει τόσο το γκρούπ με το «δεμένο» παίξιμό του, όσο και η καλή παραγωγή που δεν αφήνει περιθώρια για άσχημα σχόλια. Προσθέστε το στην λίστα των αγορών σας.
(Δ.Α.)

THE SUGARCUBES - The Hit (7'')
(ONE LITTLE INDIAN/PENGUIN)
Το καινούργιο hit- όνομα και πράγμα - των ιδιαίτερα εκλεκτικών και τρελλαμένων αυτών Ισλανδών, που κυκλοφορεί και σαν maxi, σε προδιαθέτει με τον καλύτερο τρόπο για το τι θα ακολουθήσει στο LP τους (που ήδη κυκλοφορεί). Το Flip-side μου άρεσε περισσότερο απ' το χορευτικό "Hit" αλλά ένεκα λευκής ετικέττας δεν γνωρίζω για πιο κομμάτι πρόκειται... Τέλος πάντων! Το σίγουρο είναι ότι οι SUGARCUBES με την νέα τους δουλειά επιβεβαίωναν τον τίτλο του πιο παράξενου «γλυκού» συγκροτήματος της ποπ χτυπώντας για άλλη μια φορά πισώπλατα τα charts και την διαβρωμένη τους αίγλη!
(Δ.Α.)

MUZSIKAS-Ketto
(MBI)
Στις αρχές των 70' ς αρκετοί Ούγγροι μουσικοί αναβιώνουν και ανανεώνουν τη παραδοσιακή μουσική της πατρίδας τους. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν και οι Muzsikas Αρκετά μακριά από τους Kampec Dolores παίζουν αυτό που λέγαμε folk music. Για βράδυα στην όμορφη Βουδαπέστη, με τη γλυκιά-παράξενη φωνή της Zsuzsanna Vincze - άλλη λίγη απ' την κρυφή μαγεία της Ανατολικής Ευρώπης...
(Γ.Κ.)

THE STRESS- Ο Ηχος της Ανασφάλειας II
(WIPE-OUT)
Οι STRESS ήταν απ' τα πρώτα ελληνόφωνα πανκ συγκροτήματα και η WIPE OUT είχε επανακυκλοφορήσει το 88 τον πρώτο τους δίσκο. Αυτός που έρχεται τρία χρόνια αργότερα δεν είναι τίποτα άλλο από μερικά ανεκδότα-ακυκλοφόρητα κομμάτια συν τα περισσότερα του πρώτου δίσκου με άλλο Ρεμίξ συν την «Γεννοκτονία»... σώα και αβλαβή! Μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για τους «νέους» να αποκτήσουν ένα σημαντικό για το Ελληνικό ροκ δίσκο και για τους υπόλοιπους να ξαναθυμιθούν κάτι απ' τα παλιά
(Δ.Α.)

THE UKRAINIANS-The Ukrainians
(MBI)
Μα τι κάνει ο Pete Solowka εκτός Wedding Present? Θυμήθηκε τη καταγωγή του και είπε να εντρυφήσει στη μουσική της Ουκρανίας. Με κακή προφορά μοιάζει να αναπολεί την πριν το '17 επική εποχή. Ιδεαλισμός και ωραιοποίηση μιας πραγματικότητας που δεν είναι απαραίτητα κακή, όταν μάλιστα πρόκειται για κομμάτι της μουσικής βιομηχανίας.
Ο δίσκος ακούγεται ευχάριστα. Μέσα στο folk του κρύβεται μια πρωτοτυπία που κερδίζει τον ακροατή, ιδίως αυτόν που ψάχνει για πρωτόγνωρες εμπειρίες. Ένας δίσκος που ξαφνιάζει χωρίς να κερδίζει απαραίτητα τον ακροατή.
(Γ.Κ.)

SILVER CHAPTER-The Neon Scenes (12'').
(FIRE/PENGUIN).
Eugene Coyne (φωνή), Joe Presedo (κιθάρες), Robert Coyne (κιθάρες, κήμπορντς) Ντράμ μασίν, άγριες κιθάρες, λουστραρισμένη παραγωγή. Εκ πρώτης όψεως είναι o.k. Όμως πάσχει από το υπερβολικό στήσιμο και το φτιάξιμο. Σίγουρα δεν είναι ότι καλύτερο έχει να δώσει η Fire. Σκληρό; Ε και; Και οι Roxette έχουν σκλήρά σημεία... Next!
(Γ.Κ.)

COIL-The snow Ep (Mini Lp).
(TORSO/PENGUIN).
Πόσος καιρός από το Scatology; 6-7 χρόνια ε; Και εδώ έχουμε ένα παράρτημα του Love's Secret Domain. Το Snow, υπάρχει ως έξτρα τρακ στο CD του άλμπουμ. Υπάρχουν και ρεμίξ των **Driftmix, Answers Come In Dreams, Our In the Cold, As Pure As?** Γενικά το κλίμα κλείνει προς τη μπητάτη χορευτική αίσθηση. Τώρα, ποιός DJ θα έπαιζε Coil - έλα ντε!
(Γ.Κ.)

KIM SALMON & THE SURREALISTS- Essence
(RED EYE/HITCH-HYKE)
Ο Kim Salmon μεγαλουργεί και χωρίς τους Scientists. Στο τρίτο LP του με τους SURREALISTS μπορείτε να θαυμάστε την άγρια δύναμη και ομορφιά του τρομερού αυτού αυστραλού δημιουργού που σε καθηλώνει με το πρώτο άκουσμα. Ακρως συναρπαστικό LP! (Δ.Α.)

SOUTH OF NO NORTH - Rajah
(WIPE OUT)
Τέταρτος δίσκος για τους SOUTH που τον τελευταίο, τουλάχιστον χρόνο είχαμε χάσει τα «ίχνη» τους. Το «Rajah» αποτελείται ως επί το πλείστον, από παλιές ηχογραφήσεις του γκρουπ, που μέχρι τώρα είχαν παραμείνει στην αφάνεια. Σε σχέση με τα προηγούμενα LP τους, αυτό δείχνει περισσότερο λιτό και «πρωτόγονο». Αλλά και πιο «ζεστό»! Με ρυθμούς και ύφος, που τονίζουν την ευαισθησία και μελαγχολική δομή των συνθέσεων. Το τελικό αποτέλεσμα διαφέρει από αυτά που μας είχαν συνηθίσει οι SOUTH και αυτό είναι ευχάριστο. Θετική, λοιπόν, η επανεμφάνισή τους έστω και αν χρειάστηκε να έρθει από το παρελθόν.
(Δ.Α.)

FLOWERS OF ROMANCE - Love Means death (12")
(WIPE OUT)
Οι Flowers of Romance είναι υπερασπιστές του γκόθικ και το καινούργιο τους κομμάτι Love means death, χαρακτηριστικό του ύφους τους. Πολύ καλή σύνθεση που συνοδεύεται από πολύ καλή παραγωγή επίσης. Στη β' πλευρά έχουμε τη διασκευή του Paint it Black των STONES και το Autumn Kinds — που υπήρχε στην πρώτη συλλογή της WIPE OUT — σαν bonus track. Και εις ανώτερα...
(Δ.Α.)

ΣΤΕΡΕΟ ΝΟΒΑ - ομώνυμο LP
(WIPE OUT)
Καινούργιο γκρουπ που είναι φανερό ότι η απογοήτευσή του για τη ζωή στην πόλη, επιδρά και με το παραπάνω στη μουσική του. Μια μουσική, κάτω απ' τους ήχους των σύνθι, χωρίς συναίσθημα, μονότονη, μουντή, μαύρη... Και με τη φωνή να απαγγέλει με την ίδια μαύρη διάθεση... Εντάξει, δεν ζούμε σε κανένα παράδεισο αλλά υπάρχει και λίγη ομορφιά και καλό θα είναι να αντλούμε κάτι και απ' αυτήν...
(Δ.Α.)

VARIOUS - Double shot
(WIPE OUT)
Να μια φιλόδοξη συλλογή που εντάσσεται στα πλαίσια του ελληνο-βελγικού συμφώνου φιλίας που έχουν «υπογράψει» οι δυο ανεξάρτητες Wipe Out και Boom Rec, με σκοπό τη διαφώτισή σας πάνω στον ήχο με τα πολλά ντεσιμπέλ... Και σ' αυτό, φαίνεται να υπάρχει μια ισορροπία, ανάμεσα στις δύο πλευρές — αν και οι Βέλγοι παρουσιάζονται πιο θορυβώδικοι. Απ' τα ελληνικά γκρουπ οι Flowers of Romance, οι No Man's Land και οι Brush συμμετέχουν με κομμάτια αρκετά αντιπροσωπευτικά. Οι Panx Romana με την english version του «Συναγερμός» — αρκετα επιτυχημένη, οι Dirty Saints με το πιο μελωδικό κομμάτι του δίσκου και τέλος οι Melting Ashes που κλείνουν την «ελληνική» πλευρά. Απ' τα βελγικά, οι γκαραζιέρηδες Midnight Men, οι Japs και οι Excessives αφήνουν τις καλύτερες εντυπώσεις. Ο δίσκος περιέχει ένθετο με πληροφορίες και φωτογραφίες για όλα τα γκρουπ.
(Δ.Α.)

THE BOO RADLEYS - Adrenalin EP
(CREATION/PENGUIN)
Οι Boo Radleys υπάρχουν απ' το '88 και αυτό είναι το πέμπτο (!) μίνι LP που κάνουν (πρώτο για την Creation). Δεν μπορώ να πω ότι είναι ιδιαίτερα γνωστοί, παρόλο που στη Βρετανία, ο μουσικός τύπος έχει ασχοληθεί αρκετές φορές μαζί τους. Η μουσική τους συνδυάζει τη μελωδία και τον θόρυβο με ένα τρόπο αρκετά εντυπωσιακό. Και αυτό φαίνεται και στα τέσσερα κομμάτια όπου οι «ήπιες» μελωδίες και τα ψιθυριστά φωνητικά εναλλάσσονται με κιθαριστικά ξεσπάσματα και άλλους ήχους που ανεβάζουν την ένταση. Αρκετά ιδιοφυές γκρουπ που δεν πρέπει να ξεφύγει της προσοχής σας.

(Δ.Α.)

ECHO TATOO - ομώνυμο LP
(STUDIO II)
Οι ECHO TATOO είναι γνωστοί, τουλάχιστον στο αθηναϊκό κοινό. Έχουν τρία περίπου χρόνια ζωής και αρκετά live στην πλάτη τους. Ο δίσκος αυτός ήταν έτοιμος αρκετό καιρό πριν, αλλά η κυκλοφορία του ήρθε μόλις τώρα (πάλι καλά). Αυτό που παρατηρεί ο οποιοσδήποτε τον ακούσει (απ' την αρχή μέχρι το τέλος του), είναι ο κυρίαρχος και καθοδηγητικός ρόλος της χαρισματικής φωνής της Εύης (τη θυμάστε απ' τους No Man's Land). Αυτή η κοπέλα ταυτίζεται με κάθε κομμάτι που τραγουδάει και το αποτέλεσμα της «στενής» αυτής σχέσης, δίνει μεγαλύτερη δύναμη και ομορφιά στις συνθέσεις. Συνθέσεις άψογα εκτελεσμένες απ' τους υπόλοιπους ECHO TATOO που δείχνουν ότι κατέχουν όλα τα «μυστικά» της ψυχεδέλειας των 60'ς. Δημιουργώντας έτσι ένα αυθεντικό στυλ, απόλυτα σύμφωνο με το ύφος του ερμηνευτή και κύριο αποδέκτη-εκφραστή του έργου τους. Τέλος εκτός απ' τη σπουδαιότητα αυτού του LP, να υπογραμμιστεί και ο διαφορετικός του χαρακτήρας σε σχέση με τον πρώτο των No Man's Land - με την Εύη. Έτσι για να μην δημιουργούνται παρεξηγήσεις.

(Δ.Α.)

KEVIN AYERS - Still life with guitar
(MBI)
Γνωστός απ' το έργο του με τους SOFT MACHINE ο Kevin Ayers συνεχίζει να παίζει μουσική και αυτός είναι ο τελευταίος προσωπικός του δίσκος. Ένας δίσκος απλός, λυρικός, με ήσυχες μελωδίες, που σίγουρα θα ευχαριστήσει όλους τους θιασώτες του ροκ των σέβεντις και όχι μόνο. Γιατί μακριά απ' τον θόρυβο και την ένταση της εποχής μας ο Kevin Ayers προσφέρει μουσική για στιγμές ηρεμίας και χαλάρωσης. Στιγμές που όλοι μας χρειαζόμαστε.

(Δ.Α.)

THE FUZZTONES - Lysergic Emanations
(MUSIC MANIAC/HITCH-HYKE)
Το πρώτο και για μένα το καλύτερο LP των περιβόητων FUZZTONES το οποίο επανεκδόθηκε πρόσφατα απ' τη Γερμανική Music Maniac. Περιέχει μερικά απ' τα καλύτερα κομμάτια τους, όπως τα «Ward '81», «Just Once», «She's Wicked» κ.λ.π. Στο διπλό εξώφυλλο του δίσκου υπάρχουν και οι στίχοι των κομματιών. Η καλύτερη αγορά δίσκου των FUZZTONES που θα μπορούσατε να κάνετε.

(Δ.Α.)

COSMIC TEDS - Heartbeatin' Crisis
(MBI)
Οι COSMIC TEDS, αν και λίγο καιρό στη «σκηνή» καταφέρνουν να υπογράψουν σε μια μεγάλη εταιρεία και αυτό το μίνι LP με έξι κομμάτια είναι η πρώτη δισκογραφική τους παρουσία. Μια παρουσία ιδιαίτερα αξιοπρόσεκτη. Με εμφανείς επιρροές απ' το νεοϋρκέζικο ροκ του '70 (βλέπε New York Dolls κ.λ.π.) οι Cosmic Teds δίνουν τη δικιά τους άποψη για το σκληρό, παθιασμένο, φασαριόζικο ροκ εν ρολ. Οι συνθέσεις τους αρκετά δυνατές και η εκτέλεσή τους δείχνει ότι τα άτομα αυτά ξέρουν τουλάχιστον να χειρίζονται καλά τις κιθάρες τους. Επιτυχημένο ντεμπούτο που πιστεύω ότι θα τύχει της ανάλογης υποδοχής. Να δούμε...

(Δ.Α.)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΥΚΛΟΙ - Οι χαμένοι ποιητές μας
(WIPE OUT)
Αυτή είναι η πρώτη ολοκληρωμένη δουλειά του γκρουπ και έρχεται μετά το μίνι LP (τετραγωνισμένα φύλλα» που γνώρισε αρκετή επιτυχία. Το ύφος του γκρουπ δεν είναι διαφορετικό εδώ. Έχουμε λοιπόν έντονα πολιτικοποιημένο στίχο, χαρντ ροκ φόρμες και την φωνή του Γ. Τσίγκου μελοδραματική και «τραβηγμένη» σε πολλά σημεία, ανάλογα και με τους στίχους που περισσότερο απαγγέλει παρά τραγουδάει. Ενορχήστρωση και παραγωγή δεν μπορώ να πω ότι βρίσκονται σε υψηλό επίπεδο. Προσωπικά ο «παλαιομοδίτικος» τρόπος σκέψης και έκφρασης δεν με συγκινεί τόσο. Συγκινεί όμως αρκετό κόσμο ακόμα. Έτσι το γκρουπ διόλου απίθανο να αποκτήσει και νέους οπαδούς! Και αυτό έχει περισσότερο σημασία γι' αυτούς, από οποιαδήποτε καλή ή κακή κριτική.

(Δ.Α.)

THE STEPPES-Alive, Alive, Oh!!
(VOXX/HITCH-HYKE)
Σίγουρα ένα live LP των Steppes δε ζητά να αναμορφώσει τη μουσική πραγματικότητα. Τα αδερφάκια Fallon εξακολουθούν να ζουν στο αγρόκτημά τους. Ο drummer εξακολουθεί να είναι χαμένος στο τρίπ του και να χουλιγκανίζει με την πρώτη ευκαιρία. Και εδώ φυσικά βρίσκεται η μαγεία των Steppes, τους οποίους είχα γνωρίσει στην εδώ εμφάνισή τους. Και η μαγεία αυτή, διάχυτη στα live τους υπάρχει σ' αυτό το δίσκο. Οσοι είχαν ακούσει τις ενορχηστρώσεις τους - στην πρώτη τους Αθηναϊκή εμφάνιση, σίγουρα ξέρουν τι εννοώ. Τι κι αν ο ήχος δεν είναι τέλειος; Δίσκος ντοκουμέντο για τη μαγευτική χώρα των STEPPES, για ψυχεδελικούς και όχι μόνο!

(Γ.Κ.)

COWBOY JUNKIES - Black Eyed Man. (BMG).
Αγαπώ τους Cowboy Junkies, όπως αγαπώ τη S. Vega και την E. Brickell. Και είναι όλοι μια ουσιαστικά «σχολή» με αθόρυβους ταλαντούχους νέους καλλιτέχνες που προτιμούν να στρέφονται στο ουσιαστικό, να διεισδύουν στο πρωταρχικό της τέχνης παρά να κυνηγούν τις κάμερες του **MTV** και να δημοσιοποιούν κάθε 5 μέρες με ποιόν πηδιούνται. Το Black Eyed Man είναι ένα τυπικό Cowboy Junkies άλμπουμ, γραμμένο βέβαια σε μεγάλο στούντιο. Και το καλό είναι πως δεν χάνεται η αμεσότητα αλλά και η σπιρτάδα των πρώιμων - πρωτόγονων ηχογραφήσεών τους. Δώδεκα βροχερές ιστορίες, δώδεκα νυκτερινά τραγούδια από τέσσερις τύπους που φροντίζουν να μην ωραιοποιούν τη πραγματικότητα, ούτε όμως να ανάγουν τη σκληρότητά της σε φετίχ για νευρόσπαστους οπαδούς. Υποψήφιο για το προσωπικό top 10 του '92. Το αξίζει!

(Γ.Κ.)

ΔΙΑΦΟΡΟΙ - The Clash Tribute
(RELEASED EMOTIONS/ PENGUIN).
Ποιός θα τό περίμενε ότι ένα διαφημιστικό σποτ (της Levi's) με υπόκρουση το Should I Stay or should I Go θα δημιουργούσε μια Clashmania, και θα γινόταν αιτία για την κυκλοφορία μιας σειράς Clash παραφερνάλια, μέρος των οποίων είναι και το παρόν album. Και είναι ζωντανή απόδειξη του πόσο μεγάλο γκρουπ ήταν οι Clash και πόσο ατάλαντοι οι επίδοξοι συνεχιστές τους (με 2-3 εξαιρέσεις). Σχεδόν κανένα απ' τα γκρουπ που διασκευάζουν γνωστά Clash τραγούδια δεν ξεφεύγει απ' την αρχική εκτέλεση. Ακόμα και οι ηλεκτρονικοί Walls Have Cars ηχούν σαν Clash που παίζουν με τα μίξερ της μαμάς τους. Το δίσκο σώζει μόνο ο (παλαίμαχος) Attila The Stockbrocker, οι Ουαλλοί Anhrefn (με τα ακαταλαβίστικα ουαλλικά τους) και ίσως οι (εξυπνότεροι) The Price. Αδιάφορη συλλογή διασκευών που σπρώχνει τον ακροατή να ξεθάψει το London Calling απ' το αραχνιασμένο μέρος της δισκοθήκης του...

(Γ.Κ.)

DEAD FLOWERS-Smell The fragnance (MYSTIC STONES/PENGUIN).
Τα ξαδερφάκια του Nick Saloman στο πρώτο ή δεύτερό τους LP (τι σημασία έχει άλλωστε); Σε έναν καναπέ μόνο, στην έρημη πλαγιά ενός βουνού οι D.F. βρίσκονται στις αρχές των 70'ς του Λονδίνου - και είναι περήφανοι γι αυτό. Με πολύχρωμα ρούχα ζουν το δικό τους drop-out και τα λόγια μας δεν τους ενδιαφέρουν. Στο Lp είναι ενδιαφέροντες - αν και πιστεύω πως live θα είναι τόσο βαρετοί όσο και οι Bevis Front. Η αντιστροφή της πρωτοτυπίας που ξεκινά από το όνομα και καταλήγει στο τελευταίο αυλάκι του δίσκου, ο οποίος δεν σώζεται από τις -τυχόν- αγαθές προθέσεις.

(Γ.Κ.)

BALAAM-No More Innocence (Mini Lp).
(INTENSITY/PENGUIN)
Την εποχή των Guns N' Roses, των Nirvana και των Red Hot Chilli Peppers, οι Balaam ξαναγυρνούν στο hard rock των αρχών των 70'ς ενώ τα μάτια και τ' αυτιά τους είναι καρφωμένα στα παραπάνω γκρουπ των 90'ς. Σκληρή μουσική, κακές πόζες, ήχος γεμάτος αλλά και ιλλουστρασιόν. Όχι τόσο βρώμικος όσο αυτός των G.'-N.'R, ούτε «ψαγμένος» σαν τον ήχο των R.H.C.P. Εντούτοις ακούγονται ευχάριστα. Άλλοι τέσσερις αοιδοί για τα κατορθώματα της υφηλίου. Γιατί έτσι τους (μας) αρέσει!

(Γ.Κ.)

THE SUGAR CUBES - Stick Around for Joy
(ONE LITTLE INDIAN/PENGUIN).
Οι Sugarcubes είναι Sugarcubes ακόμα και ελαφρώς «χαλασμένοι» από τα ακριβά αμερικάνικα στούντιο. Και παρά τις κακές κριτικές των άλλων, εγώ επιμένω. Μ' αρέσει. Δεμένο, εύθυμο, αισιόδοξο, μελαγχολικό εκεί που πρέπει. Τα πνευστά νοστιμίζουν το Gold. Το beat είναι high. Η Bjork έχει το πάνω χέρι στα φωνητικά - χαράς ευαγγέλια για μας. Κάποια περιστασιακά σκρατς ίσως να δίνουν τη γραμμή του μέλλοντος. Ποιού μέλλοντος όμως στους Sugarcubes που ζουν για το παρόν. Κι έχουν βέβαια και το μέλλον όλο δικό τους. Ακόμα και στο πέμπτο τους Lp (μετρώ και τα δύο των KUKL), παραμένουν κεφάτοι, δροσεροί και μετριόφρονες. Απολαυστικό πρόγευμα.

(Γ.Κ.)

COFFIN BREAK-Crawl.
(ΕΠΙΤΑΦΗ)
Οι Coffin Break έρχονται από το Σηάτλ. Και ενώ οι συμπατριώτες τους Mudhoney και Nirvana κάνουν ότι μπορούν για να ακουστούν «παράξενα», οι C.B. ακούγονται αρκετά πιο συμβατικοί. Καλό χάρντκορ, καλοί μουσικοί, καλές εκτελέσεις. Μπορεί να μην φτάνουν τους Bad Religion, είναι όμως αρκετά ενδιαφέροντες. Το γκρουπ που ξετρέλανε τους δημοσιογράφους του MRR, του Flipside και του...NME!

(Γ. Κ.)

AKIS-Into the Light
(MBI)
Παρά το κιτς του ονόματος, ο κύριος Akis δεν είναι τυχαίος. Είναι αυτός που έπαιζε μπάσο στις Μουσικές Ταξιαρχίες, στα πρώτα τους βήματα -την εποχή που κυκλοφόρησαν τη θρυλική κασσέτα... Εδώ έχουμε μια εντελώς διαφορετική δουλειά. Ο κύριος όγκος της δουλειάς πέφτει στα συνθεσάιζερ και τους κομπιούτερς. Συνοδευτικά δρουν μια τρομπέτα, ένα πιάνο και μια κιθάρα με μπάσο. Η μουσική αναζητά τη δημιουργία ατμόσφαιρας. Τα κομμάτια είναι υπερβολικά μεγάλα. Παρά τις αγαθές προθέσεις καταντούν κουραστικά. Μόνο θετικό η καλή παραγωγή και σωστές εκτελέσεις. Ένας δίσκος που θα ταίριαζε καλύτερα για σάουντρακ σε ταινία η ντοκυμανταίρ.

(Γ.Κ.)

ΝΥΧΤΕΣ ΖΩΝΤΑΝΕΣ

MANO NEGRA
(Ρόδον)

Η πρώτη συναυλία, μέγιστου ενδιαφέροντος του 1992, ήταν ένα μεγάλο πανηγύρι. Ο Manu Chao και η συμμορία του, σήκωσαν τα κέφια των Αθηναίων στον 8ο ουρανό. Ηταν μια εκρηκτική-Μεσογειακού ταμπεραμέντου-συναυλία.

Θα ήταν προσβολή για το συγκρότημα αλλά και για τον εαυτό μας εάν παραμέναμε απαθείς και δεν ξεσαλώναμε μ' αυτή τη γιορτή.

Οι MANO NEGRA, στις κεφάτες επελάσεις τους στις πόλεις, αποδεικνύουν ότι είναι το πιο ιδρωμένο σύνολο της σημερινής μουσικής κατάστασης. Παίζουν, χορεύουν, τραγουδούν ακούραστοι και με έντονη δόση

κεφιού. Αναλαμβάνουν να ρίξουν τις τοξίνες και να υπενθυμήσουν στον παρευρισκόμενο, ότι η μουσική τους απαιτεί χαμόγελο και λήθη της πεζής πραγματικότητας. Μια τονωτική ένεση, αγχολυτική και εύθυμη.

Το group, υπερτονίζει το βακχικό στοιχείο όλων των ειδών με τα οποία καταπιάνονται και δε χρειάζεται παρά η επιθυμία για ξεσάλωμα για να κάνουν το μισό ΡΟΔΟΝ να διασκεδάζει. (Το υπόλοιπο club ή κοιμόταν ή πραγματικά έχει πορωθεί απ' την αστική αρτηριοσκλήρωση).

Είναι να ευγνωμονείς αυτά τα απλά παιδιά του λαού, αυτούς τους εμιγκρέδες αληταράδες με ψυχή, για το κέφι που μας προσφέρουν. Όλοι ξέρουμε τι σκληρή και απαίσια είναι η πραγματικότητα, αλλά πόσοι ξέρουν ότι η διασκέδαση - έξω καρδιά είναι ένα σοβαρό αντίβαρο;

Οσο για το Ελληνικό κοινό, έχω να πω, ότι η πολύ θερμή ανταπόκριση που έδειξαν δε δικαιολογεί σε τίποτα την αγένεια και την έλλειψη ήθους απέναντι στο συγκρότημα. Αδυνατώ να καταλάβω, αυτή τη λύσσα του κοινού να ξεσκίσει-ξεκινώντας απ' τα ρούχα τους καλλιτέχνες που θέλουν να βρίσκονται και να διασκεδάσουν ακόμα πιο άμεσα με το κοινό τους. Θα πρέπει να μάθουν «καλή συμπεριφορά» και ν' αποβάλουν τη βία από μέσα τους.

Όσο για αυτούς που αναρωτιούνται για την αντοχή των MANO NEGRA στη σκηνή, τους λέμε (μεταφέροντας λόγια του Manu Chao) ότι το σχήμα αποτελείται από ποδοσφαιρομανείς τύπους και γενικά Sportive1. Και όχι drugtive. Ποιός είπε ότι οι MANO NEGRA πάσχουν απ' το ηλίθιο σύνδρομο του παρακμιακού ροκά;

Χ. ΜΙΧΟΣ

FUZZTONES
(Ρόδον)
Πριν από τους Fuzztones εμφανίστηκαν οι Έλληνες Sound Explosion, αφήνοντας καλές εντυπώσεις στους fans του είδους. Ας έρθουμε όμως στους Fuzztones. Δεν γνωρίζω αν ο κύριος Protrudi κάνει τα ίδια πράγματα εδώ και (παραλίγο) 20 χρόνια για λόγους βιοποριστικούς ή λόγω παντελούς έλλειψης φαντασίας. Όπως και να 'χει η ξαναζεσταμένη σούπα σερβιρίστηκε ξανά. Ηλίθιες πόζες, χιούμορ (δεν πιστεύω να τα πιστεύει) σχετικά πάντα με το πουλί του, οι πιτσιρικάδες του γκρουπ παίξαν τόσο καλά, όσο χρειαζόταν για να πάρουν τα φράγκα και να φύγουν. Η αποθέωση του kitsch και —δυστυχώς— των οπαδών του, που όπως φάνηκε δεν ήταν και λίγοι. Περαστικά!

(Γ.Κ.)

CARTER U.S.M.
(Ρόδον)
Αν δεν είχαν έρθει οι Mano Negra —τούτοι θα είχαν δώσει τη συναυλία της χρονιάς. Απλοί, γρήγοροι, θορυβώδεις, ξεπέρασαν την απανθρωπιά των ταινιών και μάζεψαν τον κόσμο που τα «έδωσε όλα». Το ένα κομμάτι ήταν καλύτερο από το άλλο. Και η διασκευή του This is how it feels (των Inspiral Carpets), διαφορετική και πετυχημένη. Τελικά περάσαμε καλά! Ή αλλιώς: ότι έρχεται στην ώρα του είναι O.K. Δεν είναι εντάξει οι παπποῦδες που επισκέπτονται τη χώρα μας ως φρούτα ψυγείου, μπας και βγάλουν κάνα δολλάριο ακόμα...

(Γ.Κ.)

CHARLATANS
(Ρόδον)
Οι Charlatans απευθύνονται σε ένα κοινό μικρής ηλικίας. Αρχίζουν νωρίς. Παίζουν τυπικά. Τελειώνουν τυπικά. Κάνουν ένα encore για τα μάτια του κόσμου. Τελειώνουν παίζοντας λιγότερο από ώρα. Ο κόσμος δεν μοιάζει και δυσαρεστημένος. Χορεύει, ευχαριστιέται. Κι όμως μια πικρή γεύση που μου έμεινε στα χείλη μου λέει πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Ή μήπως παραέγινα εκλεκτικός;

(Γ.Κ.)

Υ.Γ.: Όλα τα hits ήταν εκεί: The One I Know, If. Λέτε να υπάρχουν σε πέντε χρόνια. Μακάρι...

GREG SAGE
(Ρόδον)
Η εμφάνισή του χαροποίησε σίγουρα τους οπαδούς του (που είναι και πολλοί και φανατικοί) προσφέροντας δύο σχεδόν ώρες show... Ξεκίνησε απ' το «Follow Blind» συνέχισε με κομμάτια απ' τον καινούργιο του δίσκο (CD για την ακρίβεια) και τελείωσε, περνώντας απ' όλες τις εποχές... Απ' το «Youth of America» και πιο μπροστά, μέχρι τα γνωστά «χιτ» «Doom town», «Messenger» κ.λ.π. Ο Greg Sage μας έδωσε ότι ακριβώς περιμέναμε. Γι' αυτό και φύγαμε απόλυτα ικανοποιημένοι, σε σχέση με την προηγούμενη βραδιά όπου οι «Τσαρλατάνοι» μας την φέρανε... Να σημειώσω ότι τη συναυλία άνοιξαν οι YEAH! με το γνωστό δυναμικό ροκ εν ρολ ύφος τους.

Δ.Α.

ΤΖΙΜΗΣ ΠΑΝΟΥΣΗΣ, Δ. ΠΟΥΛΙΚΑΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ
(Ρόδον)
Ο Τζιμάκος είναι έτσι κι αλλιώς ένας πολύ καλός performer. Χορεύει, καυτηριάζει, αστειεύεται, αλλά πάνω απ' όλα διατηρεί τον έλεγχο της κατάστασης και των αντιδράσεων του κοινού. Κάνει πολιτική σάτιρα και τη γεμίζει με εμβόλιμα άσματα. Από όλες του τις δουλειές. Και το κοινό γουστάρει. Κι αυτό έχει σημασία. Ο Πουλικάκος δραστηριοποιείται πολύ τελευταία. Το ίδιο και οι Απροσάρμοστοι. Βέβαια δεν δίνουν τίποτα νεώτερο. Και τι μ' αυτό; Το κοινό πληρώνει για το... Γιατρό... Και στην τελική καλά κάνει. Αρκεί βέβαια να μην το παρακάνουμε...

(Γ.Κ.)

CRAMPS
(Ρόδον)
Αρχικά οι ντόπιοι Blue Jeans παρουσίασαν ένα σύντομο set με καλό ήχο. Όμως ο κόσμος περίμενε τους Cramps. Και το κακό ήταν πως είχε τις δικές του ιδέες περί Cramps, που πολύ απείχαν απ' το τι δίνουν πραγματικά οι Cramps. Τι είναι αυτό; Αμιγές θέαμα, show. Και σ' αυτό πάνε καλά. Ο Interior, ένα psycho άτομο γκρέμισε, χόρεψε, ήπιε, τα έδωσε όλα. Η Poison Ivy έμοιαζε με καουμπόισσα έτοιμη να δαγκώσει! Ο Sklavounos (πρώην Panther Burns) έμοιαζε να βγήκε από το Σατυρικόν του Φελλίνι. Ο δε μπασίστας... Δεν ξέρω τι περίμενε ο κόσμος, πάντως οι Cramps έκαναν ένα τυπικό —καλό—show. Και φαίνεται να κρατούν ακόμα, παρόλο που οι δημιουργικές τους ώρες έχουν περάσει προ πολλού.

(Γ.Κ.)

RAMONES
(Ρόδον)
Κάποτε οι Who έλεγαν: Rock is dead - long live rock. Και σήμερα επιβεβαιώνεται το πραγματικό του πρώτου σκέλους και η αντιστροφή του πραγματικού για το δεύτερο. Οι Ramones εμφανίστηκαν την πρώτη μέρα βαριεστημένοι, τυπικοί. Ισοπεδωτική μουσική, κακός ήχος, δεν μπήκαν στον κόπο ούτε καν να πάρουν τις ανάλογες πόζες. Ο κόσμος θέλοντας να δει άλλη μια φορά τα είδωλά του διασκέδασε — κι αυτό είναι ενδεικτικό του (ανύπαρκτου) αισθητηρίου που έχει διαμορφώσει όλα αυτά τα χρόνια. Άλλη μια χαμένη βραδιά.

(Γ.Κ.)

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ-ΨΥΓΕΙΟ/
VIRIDIAN RED/
(Αν)

Η Ελληνική ανεξάρτητη μουσική πραγματικότητα είναι ένας μαζοχιστικός κόσμος όπου η αναγνώριση μη ροκ καλλιτεχνών είναι το καθημερινό ψωμί της και η αδιαφορία η σάλτσα της.

Η πορεία του Ταξηκλή Γλαύκωπος Στέφανου, είναι μια μοναχική, σκληρή περιδιάβατη μέσα απ' τη γενική αδιαφορία και την αρνητική αντιμετώπιση απ το «περιοδικό» ροκ κοινό της χώρας.

Οι παραστάσεις του σε club σαν το "Rock Palais" ή το "Αν", είναι καταδικασμένες εκ των προταίρων. Οι αιτίες είναι πολλές, αλλά η κύρια έχει να κάνει με τις απαιτήσεις των ίδιων των παραστάσεων. Στις οποίες, απαιτείται γενικότερη ευαισθησία στο υλικό αλλά και στον ίδιο το καλλιτέχνη.

Ας σκεφτούμε ότι δεν έχουμε να κάνουμε με rock, αλλά με κάτι άλλο. Παρ' όλα αυτά φιλότιμες προσπάθειες γίνονται, αλλά τ' αποτελέσματα είναι φτωχά.

Η παράσταση των VIRIDIAN RED εκείνο το βράδυ, πέρα απ' αυτά που έγιναν, ήταν ένα θέαμα, ήχου, φωτός και παρέμβασης στο χώρο. Όπως και στις προηγούμενες, είχαμε την αί-

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

σθηση ότι κάτι πολύ σημαντικό γίνεται αλλά δεν του είναι γραφτό να εκτοξευθεί έτσι όπως πρέπει. Αυτή η παράσταση όμως λειτούργησε πολύ προστατευτικά επάνω μου, σαν ένα κουκούλι, μια γλυκειά, θλιμμένη σταγόνα ανακούφισης μέσα στον ωκεανό της διαφθοράς και της υπερφίαλης μετριότητας, πέρα πάντα απ' τις ατυχίες.

Η μουσική του Στέφανου, εξαιρετικά απλή μα και ευαίσθητη, είναι μουσική πλασμένη, μέσω ηλεκτρονικών μέσων, για φθαρτούς ανθρώπους και όχι για «σερβοκινούμενες ρεπλίκες». Ακόμα και οι ρυθμοί, είναι εξαιρετικά επεξεργασμένοι και, πιστέψτε το ή όχι, μ' έκαναν να τους νοιώσω στην ψυχή και όχι στον εγκέφαλο, στα νεύρα ή στο σώμα γενικά. Ευγενικοί, χορευτικοί αλλά και όχι εξοντωτικοί ούτε απάνθρωποι, είναι αυτοί οι ρυθμοί, κατάλληλη σπονδυλική στήλη για τα ηχοδημιουργήματα του Στέφανου που αποπνέουν αρκετή ευαισθησία, αλλά θέλουν μια καλύτερη ακόμη επεξεργασία.

Πάντως και εκείνο το βράδυ προδοθήκαμε όλοι απ' τη μιζέρια που μας δέρνει όταν θέλουμε να την υπερβούμε. Και μόνο η έκφραση στο πρόσωπο ενός μικρού τσιγγάνου όταν κοιτούσε τη σκηνή, ενώ όλοι οι άλλοι χασκογελούσαν και ψιθύριζαν.

Είναι αρκετό για να περιγράψει τις δυνατότητες του πολυθεάματος.

'Οσο για το ΨΥΓΕΙΟ-ΨΥΓΕΙΟ, που βγήκε μετά, τα πράγματα από τεχνική άποψη ήταν καλύτερα, αλλά αμφιβάλλω αν κατακτήθηκε η ιδιαιτερότητα του group. 'Ενας ήχος, γεμάτο θορύβους και ιούς παρακμής, αλλά με αρκετό συναίσθημα και ισχυρότατες δονήσεις. Κάτι ολότελα διαφορετικό, αποκρουστικό με την πρώτη επαφή, αλλά αρκετά πιο προσπελάσιμο προς το τέλος. Το group είναι άψόγο μουσικά και η ενδεπικοινωνία τους χωρίς παράσιτα. 'Ομως η επικοινωνία τους με το κοινό πρέπει να διερευνηθεί περισσότερο. Νοιώθω ότι σε λίγο καιρό ο ήχος του group, θα «καθαρίσει» ακόμα και το «δέσιμο» θα είναι ακόμα πιο σφιχτό και τότε η ενέργεια που θα βγαίνει όχι μόνο θα έλκει απλώς το ενδιαφέρον, αλλά και θα συγκλονίζει (φαντάζομαι).

Το ΨΥΓΕΙΟ-ΨΥΓΕΙΟ, έχει πολλά απωθημένα ανίας και κάποιο είδος πίεσης, που το εκτονώνει με μπόλικο θόρυβο, και ψυχική ένταση.

Ταυτόχρονα, η μουσική τους είναι η ασθμαίνουσα, διαβρωμένη Μεγαπόλη που μοσχομυρίζει σήψη και παρακμή. Ναι, νοιώθω ότι το ΨΥΓΕΙΟ-ΨΥΓΕΙΟ εκτονώνει το θάνατο που ξεφυσά η πόλη μας, η Αθήνα, αλλά ακόμα δεν μπορεί να δώσει την επιθυμητή κάθαρση.

'Ολα τα παραπάνω, βέβαια, είναι υποκειμενικές εντυπώσεις. 'Ομως η δύναμη του γκρουπ είναι ακόμα άγνωστη και ανυπόταχτη. Απ' όλα όμως τα παραπάνω αυτό που λείπει απ' το group να είναι μια πιο συγκεκριμένη και καθυποταγμένη άποψη. Κάτι που ακόμα είναι ασχημάτιστο και δυσκολοεντόπιστο.

Περιμένω να παρακολουθήσω την επόμενη συναυλία τους για να αρχίσω (ίσως) να ανατρέπω τα παραπάνω ή να τα συγκεκριμενοποιώ.

Το ΨΥΓΕΙΟ-ΨΥΓΕΙΟ είναι μια μπάντα όπου αξίζει ν' ασχοληθείς σε βάθος.

Χ. ΜΙΧΟΣ

BEVIS FROND+LPB
(Ρόδον)

Οι L.P.B. είναι καλοί για το είδος τους και δύο-τρία κομμάτια υπόσχονται κάποια πράγματα.

Οι BEVIS FROND ενθουσίασαν τους λιγοστούς fans τους που τους περίμεναν πως και πως και γενικά άφησαν πολύ καλές εντυπώσεις. Κάπου προς τα encore φάνηκε να κάνουν κοιλιά και κούρασαν πολλούς από μας, αλλά γενικά ήταν αρκετά συναρπαστικοί και πολύ καλοί δεμένοι. Η μουσική των BEVIS FROND, αν και παλιομοδίτικη, κρύβει πολλούς άσσους κάτω απ' το μανίκι της και ακούγεται ευχάριστα. Ο Nick Salomon ακούγεται πολύ απολαυστικός καθώς τραγουδά για φαντασιακά ταξίδια και καταστάσεις και το υπόλοιπο group δεν είναι παρά διασκεδαστικές καρικατούρες των παλιών ψυχεδελικών μουσικών.

Ο Adrian Shaw παλιά καραβάνα όπως και ο Nick - είχε ένα φοβερό ήχο στο μπάσο τους και οι υπόλοιποι δύο-μέλη των Outskirts of Infinity - αρκετά καλοί σολίστες έως και απολαυστικοί επιδιξιομανείς. Μια καλειδοσκοπική βραδυά, αφιερωμένη στους Εγγλέζους ψυχεδελικούς ταξιδιώτες, που πάντα είναι ευπρόσδεκτοι, κι ας μην ανήκουν άμεσα στα '90's

Χ. ΜΙΧΟΣ

THE DAMNED
(Ρόδον)

Οι Ding An Sich εμφανίστηκαν όπως πάντα. 'Αλλη μια goth παράσταση μέσα στις απόκριες.

Οι DAMNED ντύθηκαν κι αυτοί κάτι. Προσποιήθηκαν τους punk ήρωες. 'Ηταν μεταμφίεση που την ήξεραν πολύ καλά. Επί μία ώρα, μας φλόμωσαν με τα punk παλαιολιθικά hits τους, ενώ ο Cpt. Sensible, μας διαβεβαίωσε ότι σίγουρα ήταν καλύτερα απ' τους Genesis. Ναι, μόνο που οι Genesis πουλάνε και επιζούν, ενώ οι DAMNED μόνο για πλάκα μπορείς να πεις ότι υπάρχουν. Ο Vanian, φτυστός Elvis, μια απολαυστική καρικατούρα, κορόιδευε τα κομμάτια, τους DAMNED, τον εαυτό του. Απόκρηες ήταν έτσι κι αλλιώς. Το κοινό από κάτω, στις πρώτες σειρές, προσποιούνταν τους punk rockers και ήταν οι μόνοι που το έπαιρναν στα σοβαρά το πράγμα.

Αν θέλουμε να συνοψίσουμε για την εμφάνιση των DAMNED μπορούμε να πούμε ότι το άλλοτε φρέσκο τριαντάφυλλο μαράθηκε και αρχίζει να βρωμάει. 'Ηταν η τελευταία punk συναυλία. Το punk αλά '77 πέθανε, οι DAMNED το ξέρουν και το κοροϊδεύουν. Είναι προς τιμήν τους αλλά φτάνει πια.

Εμάς τι μας αφορά πλέον;

(Χ.Μ.)

• ΠΑΡΤΥ του ROLLIN' UNDER
(για την πρώτη μέρα της 'Ανοιξης)
1/3/93 AN CLUB

Να, λοιπόν, που το κραταιό πέρα-απ'-τα fanzines, fanzine, έκανε την εμφάνισή του στην Αθήνα. Μια νύχτα γεμάτη από rock' n' roll, Jojo και Herb Alpert.

Ο κόσμος λιγοστός αλλά κεφάτος.

Οι De Traces αποδείχτηκαν τα αστέρια της βραδιάς, κάνοντας όλο τον κόσμο να χορεύει. Οι Brush και οι Horror Vacui στάθηκαν στο ύψος τους, κυρίως οι δεύτεροι αποδείχθηκαν εξαιρετικά γοητευτικοί. Οι καραμέλλες και τα γλυφιτζούρια, έκαναν τα πράγματα γλυκύτερα.

'Ηταν μια βραδιά που άξιζε περισσότερης υποδοχής, απ' τον κόσμο. Δεν ξέρω τι έφταιξε και κράτησε το κοινό μακριά απ' το AN εκείνο το βράδυ. Ελπίζω όχι η καινούργια πορεία του περιοδικού.

(Χ.Μ.)

• IN THOSE DAYS + LITTLE CHARMER POP' N' ROLL PARTY
9/3/93 AN CLUB

Δυο απ' τα ομορφότερα fanzine που έχουν βγει ποτέ απ' αυτό το χερσότοπο, μας χάρισαν μια απ' τις πιο χαρούμενες βραδιές των τελευταίων μηνών. Πέρα απ' τη μουσική υπόκρουση η οποία ήταν όπως πάντα υπεράνω κριτικής, είχαμε και τρία group.

Οι Next Time Passions ήταν όμορφοι, ανέμελοι και έπαιξαν με πάθος κιθαριστική pop που σε γλύκαινε και σ' έκανε να φεύγεις.

Οι One Night Susan, μας απογείωσαν και με τις συνθέσεις τους αλλά και με διασκευές Field Mice και T.V. Personalities.

Οι Groove Machine αν και πεσμένοι ήταν αρκετά δονητικοί.

Με λίγα λόγια εκείνο το βράδυ, το κοκκινάδι υγείας στα μάγουλα των χλωμιασμένων Αθηναίων, εμφανίστηκε ξανά. Και σκέφτομαι ότι 2 πάρτυ τέτοιου είδους το μήνα, και τα βιβλιάρια ασθένειας θα πάνε στα σκουπίδια. Εύγε!

(Χ.Μ.)

ΒΙΒΛΙΑ-ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΦΩΤΗΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ - Φιλελευθερισμός και Τρομοκρατία. (ΠΡΙΣΜΑ σελ. 68).

Μια συλλογή κειμένων που είχαν δημοσιευθεί σε διάφορα έντυπα και κάλυπταν κυρίως την κριτική επίκαιρων θεμάτων. Έτσι έχουμε το χρονικό μιας Συντριμμένης Ζωής, πρόλογο στο βιβλίο του Pierre Coldman, Σκοτεινές Αναμνήσεις Ενός Πολωνοεβραίου γεννημένου στη Γαλλία (Praxis, 1987). Μια αποτίμηση της ζωής του P.G., ενός πρώην μέλους (μαχητικότατου) του ΚΚΓ και μετέπειτα ληστή. Ενός Ζ. Μεσρίν και Σ. Νοταρνικόλα, ταυτόχρονα. Το δεύτερο κείμενο, Ο Όψιμος Φιλελευθερισμός ως Εχθρός του Εαυτού του, (απ' το Conoy) γράφθηκε με αφορμή την υπόθεση Ρασίντ. Είναι μια ματιά στη δικαιοσύνη και στις λειτουργίες της, μιας δικαιοσύνης που άλλα επίμονα βλέπει και άλλα επίμονα αγνοεί: ή κάνει πως δεν βλέπει (ή μήπως θεωρεί αυτονόητα;). Τρίτο το κείμενο Αρνηση Στράτευσης και Πολιτική Αμυνα: Το πρόβλημα της Κύπρου, με βάση την καταδίκη του πρώτου κύπριου Αντιρρησία Συνείδησης. Μια τακτική δράσης σε σχέση με τις αντικειμενικές ανάγκες άμυνας σε ένα κράτος σαν την Κύπρο και όχι μόνο. Το επόμενο κείμενο τιτλοφορείται Για την τρομοκρατία και Την κριτική Της. «Τρομοκρατία» και Τρομοκρατία: «Τρομοκρατία είναι προπάντων ο ίδιος ο φιλελευθερισμός της αγοράς και οι ανθρώπινες και κοινωνικές σχέσεις που έχει ως αποτέλεσμα» (σελ. 39).

Έπειτα η Αποκατάσταση Του Τρότσκι και Οι Μεταμορφώσεις Μια Μυθολογίας και Ποιόν Δικαιώνουν Οι Εξελίξεις Στην Ανατολική Ευρώπη; Με μια κριτική ματιά σε όσους ασχολήθηκαν με το δεύτερο τούτο θέμα (κυρίως με αναφορά στον Καστοριάδη και στις εκτιμήσεις της Κριτικής Σχολής της Φρανκφούρτης). Τέλος το Εκτακτο Παράρτημα: Πολεμικό Ανακοινωθέν, σε σχέση με τον αποικιακό πόλεμο στον Κόλπο, ως μέγα τηλε-σηριαλ, ως διαφήμιση οπλικών συστημάτων υψηλής τεχνολογίας ως διαστρέβλωση και παραποίηση του ανθρώπινου πόνου - γιατί ένας πόλεμος είναι πόνος άσχετα από τη σαντιγύ που τον συνοδεύει. Γενικά μια ματιά σε «αυτονόητα» θέματα που μόνο αυτονόητα δεν είναι... (Γ.Κ.)

ΤΖΟΝ Α. ΓΟΥΟΚΕΡ - Η τέχνη την εποχή των μαζικών μέσων Επικοινωνίας. (ΚΟΜΜΟΥΝΑ, σελ. 140).

Το βιβλίο αυτό, είναι ένα βασικό εγχειρίδιο για όποιον θέλει να δει τη θέση της τέχνης στη σημερινή εποχή της παντοδυναμίας των mass-media. Και μάλιστα τη στιγμή που γενικά κυριαρχεί η αντίφαση, η πολυπλοκότητα και η ασάφεια. Τη στιγμή που μεγιστοποιείται ο ρόλος της διαμεσολάβησης. Ο Γουόκερ ξεκινά από ένα πολύ γενικό χώρο (βασικοί όροι και έννοιες) για να φτάσει σε πολύ συγκεκριμένους τομείς. Απ' την αρχή ξεκαθαρίζει τη μεταβολή του κοινωνικού πλαισίου, μέσα στο οποίο λειτουργούν οι καλλιτέχνες. Εύλογο είναι επίσης το ερώτημα (υπαρξιακό και όχι μόνο) που θέτει ο συγγραφέας για τη λεγόμενη υψηλή τέχνη. Επίσης οι σκέψεις του για τον (πονηρό, όπως τον χαρακτηρίζει στο βιβλίο) όρο Μεταμοντερνισμός. Τέλος - πάνω στην πάγια τακτική του να τοποθετεί την τέχνη στο κοινωνικό γίγνεσθαι - ενδιαφέρουσα είναι η ανασκόπηση της τέχνης παράλληλα με τα κινήματα από τη δεκαετία του '60 και δώθε, στο κεφάλαιο Εναλλακτικές Διαδρομές. Η πλούσια βιβλιογραφία στο τέλος κάθε κεφαλαίου αλλά και στο τέλος του βιβλίου, συμπληρώνει και βέβαια ωθεί τον αναγνώστη σε παραπέρα ενασχόληση με το θέμα. (Γ.Κ.)

ΕΡΝΕΣΤ ΚΑΛΛΕΝΜΠΑΧ - Οικοτοπία. (ΚΟΜΜΟΥΝΑ, σελ. 291)

Αυτό είναι το πρώτο λογοτεχνικό βιβλίο που κυκλοφορούν οι - Εναλλακτικές πλέον - εκδόσεις Κομμούνα. Και πριν προχωρήσει ο αναγνώστης, θα πρέπει να φέρει λίγο στο μυαλό του όλη την παράδοση των ουτοπιστών, από τις δόξες περί Ατλαντίδος και την Ουτοπία του Ιαμβούλου ως τους μετέπειτα Αρκαδιστές, τον Τόμας Μωρ και την νεώτερη αντίστοιχη βιβλιογραφία - φιλμογραφία - ζωγραφική. Στα 1999 λοιπόν στις δυτικότερες πολιτείες των ΕΠΑ, υπάρχει ένα ανεξάρτητο κράτος αυτό της Οικοτοπίας, με διαφοροποιημένη πολιτικοκοινωνική πορεία από αυτή των άλλων (βιομηχανικών) πολιτειών. Ο Ου. Ουέστον, ρεπόρτερ, στέλνεται στην Οικοτοπία, και τις εντυπώσεις του, ουσιαστικά διαβάζουμε. Εχουμε άραγε εδώ άλλο ένα μυθιστόρημα (έστω και λιγότερο «επιστημονικής») φαντασίας; Η Οικοτοπία αποτελεί ένα χώρο στον οποίο συναντώνται τα κινήματα, από τα 60'ς και δώθε. Και είναι η αντιστροφή των τεχνοκρατούμενων χώρων που μας έχουν συνηθίσει τα έργα επιστημονικής φαντασίας. Μια συνισταμένη δημοκρατίας - αυτονομίας - αλληλεγγύης. Ακόμα και οι ατέλειες ή οι προβληματικές καταστάσεις της Οικοτοπίας, απαλύουν την παραμυθένια διάσταση της κλασσικής ουτοπίας, της δίνουν μια λογικοφανή διάσταση. Ο αναγνώστης αναρωτιέται: «Γιατί όχι;» (Γ.Κ.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΛΗΜΑΝΑΣ - Σαν δυο σταγόνες βροχής. (ΑΡΜΟΣ, σελ. 44).

Ένα εικονογραφημένο παραμυθάκι. Δύο σταγόνες βροχής στην πορεία τους προς τη γη. Διάλογος, γνωριμία, ένωση. Μήπως είναι κάτι παραπάνω; Φυσικά και ναι! Παρόλο που διαβάζεται σε τρία λεπτά, βάζει τον αναγνώστη σε πολύωρες σκέψεις... (Γ.Κ.)

ΤΕΟΝΤΟΡ Β. ΑΝΤΟΡΝΟ - Τρία Κείμενα Μουσικής Κοινωνιολογίας. (Πρίσμα, σελ. 96).

Τρία δοκίμια από το μουσικολογικό έργο του T.W. Adorno, γραμμένα σε διαφορετικές περιόδους. Πέρα από τα: Κλασσική, Ρομαντική, Σύγχρονη μουσική Και Κοινή γνώμη, Κριτική, σπουδαία σημασία έχει το Για την Δημοφιλή Μουσική, ένα κείμενο που θα πρέπει να διαβαστεί από κάθε μελετητή της σύγχρονης μουσικής πραγματικότητας (και βιομηχανίας). (Γ.Κ.)

ΜΠΑΡΥ ΣΟΥΓΚΑΡΜΑΝ, ΦΟΙΒΟΣ ΖΑΦΕΙΡΙΔΗΣ - Οι θεραπευτικές κοινότητες: Απάντηση στα Ναρκωτικά (από το Daytop στην «Ιθάκη»). (ΚΟΜΜΟΥΝΑ, σελ. 230).

Επίκαιρο όσο ποτέ άλλωτε το βιβλίο (πρβ. το σχετικό θόρυβο για τη νέα αντιμετώπιση του θέματος: Το βήμα 16/2) αυτό χωρίζεται σε δύο μέρη: την εμπειρία της κοινότητας του Daytop και φυσικά την ελληνική εμπειρία της Ιθάκης (και κυρίως μιας γενικότερη θέαση και κριτική αποτίμηση της υπόθεσης των κοινοτήτων).

Στο πρώτο μέρος - αυτό του Σούγκαρμαν - βλέπουμε το μοντέλο του Daytop, ένα μοντέλο εκ πρώτης όψεως ιεραρχικό, όπου γίνεται η μετάβαση του τοξικομανή (ανεύθυνου υποκειμένου) σε ένα κόσμο αυξημένης ευθύνης. Με αυτή την εναλλαγή ανεβαίνει και «ιεραρχικά». Βέβαια αυτή η ίδια η ιεραρχία μελετάται στο βιβλίο και μπαίνει στο πρίσμα της υφής της κοινότητας του Daytop, μιας κοινότητας υπό την καθοδήγηση πρώην τοξικομανών, σκληρών ανθρώπων των γκέττο.

Λιγότερο «σκληρές» οι ελληνικές κοινότητες, είναι στην ουσία μετασχηματισμός του πιο πάνω μοντέλου, σε ένα νέο επίπεδο. Η γνώμη του Ζαφειρίδη είναι η γνώμη ενός γνώστη, ενός που βίωσε την κατάσταση - να μη πούμε που ο ίδιος τη δόμησε. Τα κείμενα δεν παρέχουν έναν αόριστο προβληματισμό αλλά θέτουν με δύναμη το πρόβλημα: Ιδού η Ρόδος, ιδού το πήδημα... (Γ.Κ.)

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ. Σπάνια κάποιο έντυπο φτάνει στην εξελεκτική του πορεία, να παρουσιάζει ένα τέτοιο πολιτικό λόγο και άποψη. Μακριά από τα ξύλινα λόγια των όποιων ειδικών (Mainstream ή underground!) Οι Πειρατές βαδίζουν γρήγορα και σταθερά το δρόμο τους. Λόγια απ' τον εγκέφαλο και τη καρδιά ταυτόχρονα, την ώρα που οι περισσότεροι προτιμούν να σιωπούν στο φόβο τους μπας και τους προφτάσουν τα γεγονότα. «Δεν ξέρουμε αν έχουν ειπωθεί τα πάντα ή αν τίποτα δεν έχει ειπωθεί, αλλά δεν είμαστε αυτοί που θα προτείνουν τη σιωπή σε απάντησή τους, την ιδιώτευση απέναντι στην ακατάσχετη φλυαρία τους (...) Άλλωστε ο καθένας έχει τον παράδεισο που του αξίζει». Το τεύχος 11 είναι ενδιαφέρον απ' την αρχή ως το τέλος. Περισσότερα στη ΤΘ 31362/-10035/Αθήνα...

ΓΟΛΓΟΘΑΣ. Δεύτερο τεύχος για το νέο φανζίν με Nirvana, Groove Machine, Cranes, κλπ. Τυπικό φανζίν, όπου ο εκδότης είναι και συντάκτης, αρχισυντάκτης, γραμματέας, δακτυλογράφος, γραφίστας, χαμάλης, διανομέας, λογιστής κλπ. Στο γράμμα που συνόδευε την κόπια που μας έστειλε ζητά να γίνει **κριτική** και όχι απλά παρουσίαση. Και με δεδομένη μια (ανύπαρκτη κατά τα άλλα) αντίθεση ανέμεσα στο (απρόσωπο λένε) σύστημα παρουσίασης/κριτικής που εμείς προβάλλουμε και στο πιο «προσωπικό» που προβάλει με μανία ο Βασίλης, εκδότης του Γολγοθά ή π.χ. και το πρώιμο Rollin Under, θα σταθούμε λίγο... Αξίζει να βάλουμε μερικά πράγματα στη θέση τους. Το Β-23 πάντα προσπαθούσε να μένει στη δουλειά του καλλιτέχνη. Στόχος δεν ήταν η προβολή του γράφοντα αλλά το κρινόμενο - σύμφωνα βέβαια με την οπτική του. Στο Γολγοθά έχουμε κύριο άρθρο, σχετικό με τους Nirvana. Από τις 3000 περίπου λέξεις του άρθρου - οι 600 είναι άσχετες με το γκρουπ. Μαθαίνουμε για το αμάξι του πατέρα του συντάκτη, τη μικρή του αδερφή που ξαφνικά ακούει Nirvana, για την κυκλοφοριακή κατάσταση των Αθηνών. Όχι πως το άρθρο χάνει... Όμως αντί να προχωρήσει στα ερωτήματα που πιθανά καλείται να λύσει: α) γιατί αυτή η Nirvanomania? β) μόδα ή κάτι που θα κρατήσει; γ) Θα υπάρξουν συνεχιστές; δ) Είναι γενικότερη ροπή η στροφή του κοσμου στον «σκληρό ήχο» της κιθάρας, γιατί αυτό; κυνηγά το γκαγκ και το αμφιλεγόμενο (ή και αφελές) χιούμορ, ξεφεύγοντας πολλές φορές απ' τον στόχο, το γκρουπ που παρουσιάζει. Σκέψου Βασίλη έναν κριτικό της τέχνης μπροστά στο Μυστικό Δείπνο του Λεονάρντο: «... Η σύνθεση του έργου ακολουθεί μια κυματοειδή γραμμή. Τα διακοσμητικά θέματα στους τοίχους έχουν φύγει. Καμιά μορφή δεν κοιτά κατευθείαν το θεατή. Κοιτάχτε τον Ιούδα... Μοιάζει σαν τον ξάδερφό μου που είναι μπακάλης και τα έχει με μια κομμώτρια. Έχουν ένα Honda Civic και πάνε κάθε Σάββατο στη θάλασσα...» Σίγουρα θα έπρεπε να τον πάρουν με τις ντομάτες. Και αυτά τα γράφω γιατί ο Γολγοθάς είναι φανζίν με ψυχή και μ' αρέσει να το διαβάζω. Απλά πρέπει να παρθούν ορισμένες αποφάσεις και να καταλάβει ο Βασίλης ότι στις παρουσιάσεις και στις κριτικές τιμώμενο πρόσωπο είναι ο καλλιτέχνης. Κανείς δεν ενδιαφέρεται αν σε μια συναυλία τον δημοσιογράφο τον πονούσαν δι

κάλοι του ή ήταν κουρασμένος. Ζητούν όμως να μάθουν πως ήταν το γκρουπ. Τι έπαιξε, ποιά η ανταπόκριση του κόσμου.... Τέλος, όχι και Cristian Death στο πάρτυ του Β-23. Public Enemy ναι!
Διεύθυνση: Βασίλης Παυλίδης/
Πίνδου 17
132 31/Αθήνα.

ΦΙΛΙΠ Κ. ΝΤΙΚ
Οχι από το εξώφυλλό του
Σελίδες 117 Δρχ. 1040 Μετάφραση: Γιάννης Ανδρέου
ΧΑΡΛΑΝ ΕΛΛΙΣΟΝ
Δεν έχω στόμα, και πρέπει να ουρλιάξω
Σελίδες 83 Δρχ. 830 Μετάφραση: Γιάννης Ανδρέου
ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΕΚΛΕ·Υ·
Προσκύνημα στη γη
Σελίδες 93, Δρχ. 830 Μετάφραση: Γιάννης Ανδρέου
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΠΟΠΕΙΡΑ».

Η σειρά «ΤΡΟΧΙΕΣ ΣΤΗΝ Ε.Φ.» είναι η προσπάθεια των εκδόσεων «ΑΠΟΠΕΙΡΑ» να αγγίξουν ένα τομέα της λογοτεχνίας που έχει παρεξηγηθεί και ταλαιπωρηθεί διεθνώς. Η φράση: «Πφφ! Αυτά διαβάζεις», έχει ακουμπήσει και στα δικά μου αυτιά αρκετές φορές. Την δίψα για Ε.Φ. έχουν κατά καιρούς κορέσει εκδοτικοί οίκοι με το σύστημα της «αρπαχτής» με φτηνές εκδόσεις και ακόμη πιο φτηνιάρικες μεταφράσεις σε σημείο που να υποπτεύεσαι πως η μετάφραση ανατέθηκε μετά από μειοδοτικό διαγωνισμό! Ευτυχώς για τους θασιώτες της Ε.Φ. η «ΑΠΟΠΕΙΡΑ» δεν υπάγεται σ' αυτή την περίπτωση. Οι μεταφράσεις του Γιάννη Ανδρέου δεν είναι απλώς πιστές στα αρχικά κείμενα. Δείχνουν μια αγάπη για τους τρεις συγγραφείς που βοηθά στην εννοιολογική απόδοση των κειμένων. Η επιλογή των τριών συγκεκριμένων συγγραφέων καθώς και η επιλογή των διηγημάτων δείχνει μια προσπάθεια να εμφανιστούν στο κοινό μερικά από τα πολλαπλά πρόσωπα της Ε.Φ. Από τις Θεολογικές αναζητήσεις του Φίλιπ Κ. Ντιν και τον κυνισμό του Χάρλαν Ελλισον μέχρι και το χιούμορ του Ρόμπερτ Σέκλεϋ. Τα τέσσερα διηγήματα του Φ. Ντικ καλύπτουν την περίοδο 1954-1968, τα δύο του Χ. Ελλισον είναι από το 1967 και το 1973, ενώ τα τέσσερα του Ρ. Σέκλεϋ από το 1952-1956.

Ας μην αναφερθούμε στο ηλίθιο δίλημα «είναι-δεν είναι» αντιπροσωπευτικά του κάθε συγγραφέα, γιατί θα χάσουμε το νόημα. Και το νόημα εδώ είναι η ίδια η Ε.Φ. και οι δεκάδες θύρες της ανθρώπινης ενόρασης που μας ανοίγει, για να μας ενθουσιάσει να μας τρομάξει ή να μας διασκεδάσει. Δεν θέλουμε να ξεχωρίσουμε κάποιο διήγημα που μπορεί να θεωρηθεί το «καλύτερο» γιατί θα αδικήσουμε όλα τα υπόλοιπα που το καθένα μπορεί άνετα να σταθεί σαν μνημείο της ανθρώπινης ευφυΐας. Μόνη μας ευχή η εκδοτική αυτή προσπάθεια της «ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ» να στεφθεί με επιτυχία, δίνοντας έτσι κίνητρα στους εκδότες να προχωρήσουν παρουσιάζοντας στο κοινό και άλλα τέτοια βιβλία. Καλή τύχη!

(Υ.Γ. Περισσότερα στοιχεία για τους συγγραφείς και το έργο τους στις εισαγωγές των βιβλίων. Στην περίπτωση του Χ. Ελισσον καθώς και του Ρ. Σέκλεϋ υπεύθυνος ο μεταφραστής. Ο πρόλογος στον Φ.Κ. Ντίκ είναι του Γιώργου Γούλα).

Π.Φ.

ΤΖΑΙΗΣΟΝ ΞΕΝΑΚΗΣ
ΧΙΠΠΗΔΕΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΚΟΙ
Σελίδες 134 Δρχ. 1040
Εκδόσεις ΑΠΟΠΕΙΡΑ.

Αποτελούμενο από οκτώ κεφάλαια, άρθρα και διαλέξεις του Τ. Ξενάκη, το βιβλίο αυτό κρύβει τις δικές του περιπέτειες. Γι' αυτές ανατρέξτε στον πρόλογο του Λεωνίδα Χρηστάκη που πρώτος άλλωστε είχε τυπώσει το Νοέμβρη του 1967 το παρόν βιβλίο. Τις περιπέτειες που πέρασα από το 1977 που πρωτοέπεσε στα χέρια μου μέχρι φέτος (Γενάρη 1992) που κατόρθωσα να το ολοκληρώσω, επίσης ας μην τις αναφέρω. Τρεις φορές το ξεκίνησα και τρεις φορές εξαφανίστηκε! Ας ασχοληθούμε με το περιεχόμενο καλύτερα. Ξεκινώντας από τον 4ο π.Χ. αιώνα και φτάνοντας ως τις μέρες μας ο Τ. Ξενάκης παραθέτει αναφορές από τον Σωκράτη, τον Διογένη, τον Διογένη τον Λαέρτιο μέχρι τον Τζέρρυ Ρούμπιν, τον Αμπυ Χοφφμαν, τους Μαύρους Πάνθηρες και τους Γουέδερμεν, κάνοντας τους παραλληλισμούς που φέρνουν την Κυνική φιλοσοφία στο ίδιο επίπεδο με τη χίππηκη ιδεολογία. Φράσεις-συνθήματα του Μάη του '68 δίπλα-δίπλα με τον Επίκτητο, το Σενέκα τους Κέννεντυ και τον Ζήνωνα, στην ελευθερία, στον έρωτα, στην αυτοκτονία. Ενοιες που πολλές φορές διαβάσαμε και ακούσαμε από χέρια και χείλη ψεύτικα. Εδώ περιγράφονται με λόγια απλά οι απόψεις ενός ανθρώπου που έζησε και πέθανε σύμφωνα μ' αυτές. Χαρακτηρίστηκε από «διάφορους» σαν ο θεωρητικός της αυτοκτονίας. Μαλακείες! Το θεωρητικός της Ελευθερίας ίσως να λέει πιο πολλά για τον φιλόσοφο και άνθρωπο Τ. Ξενάκη.
ΠΡΟΣΟΧΗ! Οπως κάθε τι σοβαρό και όμορφο σ' αυτόν το κόσμο, διαβάζεται «ελαφρά». Αγαπήστε το.

Π.Φ.

ΤΟΜ ΚΑΡΣΟΝ
ΚΑΚΕΣ ΠΑΡΕΕΣ
Σελίδες 385
Εκδόσεις ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Ο Τομ Κάρσον δημοσιογράφος του Rolling Stone και του Village Voice γράφει ένα μυθιστόρημα του ροκ εντ ρολλ. Μια παρέα νέων σε μια πόλη του Νότου και τα αδιέξοδά τους. Γερασμένες καλλονές και πρώην πράκτορες της C.I.A. που συντηρούν κύκλους νέων ανθρώπων γυρεύοντας να διατηρήσουν τη δική τους χαμένη νιότη. Νέα παιδιά προορισμένα να γεράσουν γρήγορα. Ο Ντάν, ο Ρίτσαρντ, η Λορέιν, η Ερικα και ο κύκλος τους. Ο καθένας σε σύγκρουση με τον εαυτό του και όλοι μαζί σε σύγκρουση με την ασταθή ισορροπία της παρέας τους. Ο Τ. Κάρσον είναι παιδί της κουλτούρας των 80's. Χωρίς το μυθιστόρημά του να είναι ανιαρό ή «κακό», μυρίζει από αυτή την αδιάφορη σημαντικότητα που μας άφησαν για ενθύμιο τα 80's. Το διαβάζεις, σε συγκινεί κι' όταν τελειώσει προχωράς για το επόμενο. Ισως γιατί τα πράγματα που μας συγκινούν είναι πολλά, ενώ αυτά που μας συγκλονίζουν λίγα και δυσεύρετα. Ανάμεσα στις γραμμές του θα βρείτε κομμάτια από τον δικό σας εαυτό. Ισως. Μην το προσπεράσετε.

Π.Φ.

A VIRIDIAN BIZARRZINE
Τεύχος Θ

Αλλο ένα ιδιόρρυθμο φανζινάκι απ' τον γνωστό και «φευγάτο» Στέφανο Γλαυκώπη, σε σχήμα τσέπης, με την συνεργασία στην συγγραφή των κειμένων-κολάζ-ποιημάτων, και άλλων ατόμων. Με καλλιτεχνική βιβλιοδεσία και εξώφυλλο σε χαρτονι πολυτελείας. Σε περιορισμένα - όπως πάντα - αντίτυπα. (Σ. ΓΛΑΥΚΩΨ-BIZARRZINE-ΛΥΣΙΟΥ 8 111 46 - ΑΘΗΝΑ).

IN ROCK

Μουσική εφημεριδούλα που κυκλοφορεί κάθε μήνα, διανέμεται δωρεάν και περιέχει άρθρα, συνεντεύξεις, νέα, κριτικές σχόλια και απόψεις, πάντα μέσα απ' την ελληνική ροκ σκηνή. Φιλότιμη προσπάθεια, παρόλο το μειονέκτημα του περιορισμού της θεματολογίας, που δεν ξέρω κατά πόσο βρίσκει ανταπόκριση. (Καλό θα ήταν πάντως να έλειπαν τα εθνικιστικά συνθήματα του 6ου τεύχους - Φλεβάρης 92).
Διεύθυνση: Χ"Παναγιωτίδου 4, 55236 Θεσσαλονίκη.

ΤΟ ΜΠΙΤΟΝΙ. Όταν τα αμφίβια τα ερπετά και λίγα θηλαστικά πέφτουν σε χειμερία νάρκη, ξυπνά το Μπιτόνι. Φύλλο 7ο από τους Φίλους του Από Μηχανής Θεού, που κυκλοφόρησαν και την Από Μηχανής Μουσική σε βινύλιο. Εδώ: Αρκετά νέα, σχετικά με την Απο Μηχανής Μουσική, Ναι Ναι Ναι (σχετικά με τη γλώσσα και όχι μόνο). Χάθηκε η σκούπα του Από Μηχανής Θεού κλπ. Επικοινωνία: Δήμητρα Σαούνη/Ανδρομάχης 5-7/Θεσ/νίκη 542 49.

CONVOY
Στο τσακ έπεσε στην αντίληψή μας το 16ο τεύχος του Convoy, που συνεχίζει —και έτσι πρέπει— τις διαδρομές του στο κοινωνικό αρχιπέλαγος. Ξεχωρίσαμε τα κείμενα σχετικά με τη Νέα Τάξη στα Βαλκάνια και τη Γιουγκοσλαβία, σχετικά με τους πατρινούς απεργούς της Pirelli, (φυσικά) ένα κείμενο του Renato Curcio και ένα άρθρο με τίτλο 'Εγκλημα και τιμωρία: Τα πολλαπλά τείχη. Τέλος το τεύχος συνοδεύει μια μικρή —αλλά πυκνή και περιεκτική— μπροσούρα με τίτλο... Κι 'Ομως Κινείται! Κεφάλαιο-Εργασία, Βορράς-Νότος, Κυριαρχία και Ανταγωνισμός: Μια Πρώτη Προσέγγιση.

(Γ.Κ.)

ΟΥΙΛΙΑΜ ΜΠΑΡΟΟΥΖ Ο Τόπος Των Νεκρών Δρόμων
(Απόπειρα, σελ. 343)
Αυτό είναι ένα από τα πρόσφατα μυθιστορήματα του Μπάροουζ — μια κυκλική αφήγηση, μέσα σε μια άλλη κυκλική αφήγηση, κάτι που είχε πρωτοκάνει στις Πόλεις Της Κόκκινης Νύχτας. Και οι ομοιότητες στο στυλ, με το πιο πάνω βιβλίο είναι πολλές.
Ο Κιμ Κάρσους, είναι ένας ήρωας —με αρκετά αυτοβιογραφικά στοιχεία του Μπάροουζ— απολαυστικός και δυνατός σαν χαρακτήρας.
Γενικά το βιβλίο είναι δυνατό. 'Αλλωστε ο Μπάροουζ είναι πλέον ένας κλασικός. Τα σχόλια περιττεύουν...

(Γ.Κ.)

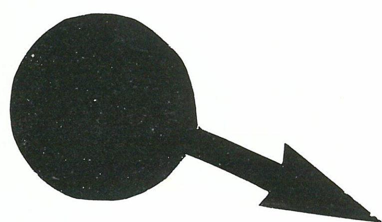
SATURNALIA
Τρίτο τεύχος (και μετά από πολύ καιρό) για το Saturnalia. 'Ενα έντυπο που δείχνει να βαδίζει στα χνάρια της «Ανοικτής Πόλης». Τουλάχιστον από πλευράς θεματολογίας. Τώρα κατά πόσο χρειαζόμαστε άλλη μια «Ανοιχτή Πόλη» είναι άλλη υπόθεση. Μερικά απ' τα καλύτερα θέματα του περιοδικού (Ομοφυλοφιλία και Θρησκεία - Burroughs - W. Blake) είναι αντιγραφές ή μεταφράσεις αλλά υπάρχουν και αξιόλογα «ψαγμένα» κείμενα όπως αυτό για τις γιορτές των Saturnalia, ή το σχετικό με το ΧΑΟΣ (κορυφαία στιγμή). Γι' αυτούς που αρέσκονται στο να φιλοσοφούν.
(Τ.Θ. 108, ΤΚ 73110, Χανιά — μόνο 350 δρχ., 48 σελ.
, μεγάλο σχήμα, χωρίς διαφημίσεις και ανεπίκαιρη «επικαιρότητα») - Δ.Α.

Green Pajamas,Violent Femmes,Gumball,Orchids,Steppes,Sonic Youth,Ανοιχτη Πολη,Savage Republic,Animals,Pooh Sticks,Feelies,Μαυρο Ροδο,Tactics,Αντιδραση,Gun Club,Captain Beefheart,Love,Teenage Fanclub,Gang Of Four,Γκουλαγκ,Wipers,Legendary Pink Dots,Heidi Berry,Robert Wyatt,Field Mice,Fall,Pogues,Thin White Rope,Jonathan Richman,Blammo!,Coil,Band Of Holy Joy,Cramps,Damned,Dylans,5:30,Dead Kennedys,Dead Can Dance,Bevis Frond,Spacemen 3,Rollin Under,Beasts Of Bourbon,Au Pairs,Beatles,B.Movie,17 Pygmies,New Christs,Green On Red,Happy Mondays,Inspiral Carpets,Nick Drake,Diamanda Galas,Gentle Despite,Felt,Roy Harper,John Cale,Droogs,Heart Throbs,Radio Birdman,Chocolate Watchband,Nick Cave,Go-Betweens,Donovan,Βρωμιο,Virgin Prunes,Electric Prunes,Depeche Mode,Black Flag,Butthole Surfers,Pink Floyd,Mecano,Seeds,Nomeansno,Shriekback,Pussy Galore,KLF,Μεταλλακτικοι,Stooges,Van Der Graaf,Tragic Mulatto,Skin,Weather Prophets,Telescopes,SPK,Soft Boys,Slowdive,Merlin's Music Box,Siouxsie And The Banshees,Mazy Star,Carter TUSM,July 14th,Veluria's Home,Ramones,Pere Ubu,Παυλος Σιδηροπουλος,Brush,Deus Ex Machina,Patti Smith,Wake,Walkabouts,Sisters Fake,Blurt,Hugo Largo,Nico,Rolling Stones,Three Johns,Faith No More,Red Hot Chili Peppers,She Frogs,Thin Lizzy,Sun Ru,Talking Heads,Nikki Sudden,Television Personalities,Sunnyboys,St.Christopher,Midnight Men,Kraftwerk,Mission,Sun Dial,Chemistry Set,Disco Inferno,Ride,Momus,My Bloody Valentine,Cocteau Twins,Saturnalia,Εν Πλω,Shamen,St.Etienne,Pulp,Died Pretty,H.P.Zinker,Smashing Pumpkins,Wim Mertens,Echo And The Bunnymen,Pale Saints,Curve,Pastels,Massive,Jefferson Airplane,James,Psychic TV,Bill Pritchard,King Missile,Τυφλη Οδος,Black Sun Ensemble,R.E.M.,Pearls Before Swine,Cult,Dukes,Christian Death,Wonder Stuff,Times,Wolfgang Press,Moose,Revolver,Hypnotics,Boo Radleys,La's,Count Five,Tim Buckley,Creation,Biff Bang Pow!,New York Dolls,Lydia Lunch,Manic Street Preachers,Stiff Little Fingers,T. Rex,Furniture,Villa 21,Popguns,Van Morrison,Police,Doors,Sad Lovers And Giants,MC 900 Ft Jesus,Paul Roland,Birdmen Of Alkatraz,Kinks,Artwoods,Barracudas,In Those Days,Pandoras,Plan 9,Lipstick Killers,Laughing Soup Dish,DMZ,Art Of Parties,Δημοσιουπαλληλικο Ρετιρε,Sonics,Talulah Gosh,Stone Roses,Lush,Julian Cope,Nirvana,Pankow,Der Plan,Ark,APB,Suicide,Primal Scream,Kaleidoscope,Incredible String Band,Noise Promotion Company,Blue Aeroplanes,Τρυπες,Lou Reed,Neil Young,Frank Zappa,The Opticoacoustic Bomb,Things,Viv Akauldren,Napalm Beach,Bluelight,Flowered Up,This Mortal Coil,God's Little Monkeys,Trilobites,Volcano Suns,Δημητρης Πουλικακος,Mono,Ηταν Ειναι Και Θα Ειναι,Hash Palash,Not Quite,Velvet Monkeys,Joy Division,Jellyfish,Spirea X,Lenny Kravitz,Horseflies,Dream Syndicate,Clash,Anne Clark,Der Plan,Mock Turtles,Jesus And Mary Chain,Baroques,Attila And The Huns,Cheepskates,American Spring,Παπαρι,Black Flag,Sacred Miracle Cave,Sugarcubes,Fields Of The Nephilim,Χωρις Περιδεραιο,Κατασταση Εκτακτης Αναγκης,Richard Hell,Ex,Swervedriver,Blur,Galaxie 500,Absolute Grey,Sheer Thursday,Yo,Flaming Lips,In Rock,Bob Dylan,Fugs,Phil Ochs,Hollow Men,Fairport Convention,Woody Guthrie,Birdland,Fugazi,Public Image,Chapterhouse,Fleshtones,Trotsky Icepick,Rose Of Avalanche,Pretty Things,Blacklight Chameleons,Leather Nun,Nomads,In Trance 95,Νωε,Marc Almond,Bob Marley,T99,Jesus Jones,Screaming Tribesmen,Wire,Leonard Cohen,Chumbawamba,Fad Gadget,His Name Is Alive,Joe Jackson,Hugo Race,Το Φως Και Η Σκια Του,United States Of America,XTC,Screaming Blue Messiahs,Jimi Hendrix,Creeps,New Model Army,Pretenders,Foetus,John Cale,Janis Joplin,Melting Ashes,Sonar Blips,Eno,Art Zoyd,UK Subs,Klinik,Madness,Dead Moon,Charms,Chelsea,Peanut Butter Conspiracy...

AC Temple,Stretch Heads,Who,Farm,Material,Perfect Disaster,Steel Pulse,Enya,Marnie,Neurotics,Mutton Gun,Saints,Faces,UB 40,Robyn Hitchcock,Killing Joke,Them,Yello,Attrition,Magazine,Squeeze,OMD,Luxuria,

ROLLIN UNDER

...και οτι αλλο κυκλοφορει σε δισκο,CD,κασετα, φανζιν,σας το στελνουμε ταχυδρομικα,οπου κι αν κατοικειτε (εκτος κι αν ειστε κατοικος στανης η βραχονησιδας οπου δε φτανει ταχυδρομος), σε τιμες που προτιμουμε να μη δημοσιευσουμε (για λογους που δεν ειναι πολυ δυσκολο να μαντεψετε).Ζητηστε να σας στειλουμε (δωρεαν) τον καταλογο μας!

MAIL ORDER

ΓΡΑΨΤΕ:Rollin Under,Τ.Θ.17590,54009 Θεσσαλονικη

